

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®



ТОМ ГРЕЙС

"Разказвач от ранга на Том Кланси, Кен Фолет и Клајв Къслър".
— Детройт Фрий Прес —

ОПЕРАЦИЯ ХИЩНА ПТИЦА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА  БАРД

ТОМ ГРЕЙС ОПЕРАЦИЯ „ХИЩНА ПТИЦА“

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Разказвач от ранга на Том Кланси, Кен Фолет и Клайв
Къслър.

Детройт Фрий Прес

Свръхзаплаха от свръхоръжие...

В открития космос един технологичен кошмар орбитира около Земята в дебнене на пляката си. Защитен в черен, мултифасетен корпус, почти невидим на фона на космическия мрак, сателитът убиец ловува с най-смъртоносното от всички оръжия. Той е Зевс и като бога гръмовержец поражавя със светкавица от небесата.

Астронавтът Келси Нютън и хората от екипажа ѝ на борда на международната космическа станция току-що са започнали шестмесечната си мисия, когато откриват съществуването на Зевс. Сами и беззащитни в орбита, астронавтите докладват за видяното с риск сами да се превърнат в мишена. На годеника на Келси — бившия морски тюлен Нолън Килкъни, се пада задачата да открие кой е поставил оръжието в космоса.

В надпревара с времето Килкъни трябва да претърси руините от миналото, за да открие ключа за обезоръжаването на Зевс, ако иска да спаси любовта на живота си. Срещу него е изправена цяла армия от наемни убийци и магнат с мания за величие, чиято жажда за власт ще хвърли света в хаос.

*На баща ми, Том Грейс,
който насърчаваше полета на въображението ми,
докато гледахме как на Луната за пръв път
стъпва човешки крак.*

1

*Джахуан,
Китайска народна република
8 юни, 12:10 ч.*

Четири...

Ли Чиен си беше дал дума да запази самообладание, но пробуждането на гневния гигант под него го завари неподготвен въпреки десетгодишния стаж като боен пилот във ВВС на Китайската народноосвободителна армия.

Три...

Ли беше заел средното кресло в космическия кораб „Шенджоу-7“, а от двете му страни бяха капитаните Ши и Юрг. Той беше най-старши по чин и командир на полета, но нито този факт, нито честта да ръководи третия пилотиран полет на Китай в Космоса можеха да спрат притока на адреналин в кръвта му.

Две...

Тримата юхангуан — космически пътешественици — бяха заели полулегнало положение и гледаха нагоре, по посока на изстрелването, а телата им бяха увити като пашкули в обемистите космически костюми. По гърба на Ли плъзнаха първите вадички пот. Можеше само да се надява, че влагата няма да се отрази на медицинските сензори, прикрепени към тялото му. Лицевите мускули го заболяха от напрежение в опит да задържат челюстите му неподвижни при силните вибрации след включването на главните двигатели.

Беше абсолютно сигурен в надеждността на китайския космически кораб, но в главата му неволно изплуваха ужасяващите подробности от катастрофата на американската совалка „Колумбия“, случила се едва шестнайсет месеца по-рано. Това не е на хубаво, носи лош късмет, рече си той и започна да си тананика под нос някаква полузабравена песничка от детството.

Преди да навлязат в орбитата, юхангуан бяха в положението на куфари — положение, което никой уважаващ себе си пилот не бе

склонен да приеме.

Какво беше онова с кутиите, запита се той, опитвайки се да си припомни евфемизма, използван от първите американски космонавти. А, да, като кутии със сардели...

Едно...

Ли затаи дъх от вълнение. Дълбоко под него се задейства гигантската тяга на осемте двигателя YF-20B, монтирани в основата на ракетата носител. А самата тя, известна с обозначението „Чандзен-2Ф“ — гордост на китайската космическа програма, отдавна беше доказала, че е не по-малко надеждна от легендарната „Сатурн-V“, производство на Съединените щати.

След успешното влизане в орбита на безпилотния кораб „Шенджоу-3“ председателят Цзян Цземин предложи ново, поетично име за кораба, олицетворяващ националните надежди и амбиции: Шенджан — „Божествената стрела“. А ракетата носител бе оправдала надеждите още миналия октомври, извеждайки в орбита първия китайски космонавт на борда на „Шенджоу-5“.

Гигантските стоманени пръсти на закрепващото устройство бавно се разтвориха и „Божествената стрела“ се устреми към небето.

Скай Еърспейс, Лонг Бийч, Калифорния

7 юни, 21:11 ч.

— Китайското изстрелване е потвърдено — обяви Оуен Моу и остави слушалката. — Станало е преди малко, в рамките на обедния „прозорец“.

Си Джей Скай кимна, но не отмести очи от монитора на своя „Пауър Мак Г-5“. Изстрелването на „Шенджоу-7“ бе извършено в провинция Гансу — в превод „Прозрачни извори“ — далеч в пустинните райони на Китай. „Прозорецът“ представляваше свободно от отломки и всякакви други боклуци космическо пространство — естествени или плод на човешката дейност, които се въртяха на ниска орбита около планетата. Изстрелването на космически апарат без наличието на „прозорец“ е лудост, която може да се сравнява само с пресичането на оживена магистрала с превързани очи.

Скай изучаваше картината, застинала на екрана пред нея: графично изображение на Земята, гледана от Космоса, обхващащо

северната част на Тихия океан. Облегната назад, тя наблюдаваше двете светли параболи, извиващи се около глобуса. Първата, жълта на цвят, излизаше от района на Централен Китай и отиваше на югозапад. Вече бе успяла да се плъзне над Тайван — несъмнено повече като политическа декларация, отколкото като технологична необходимост, и в момента приближаваше Филипините. Мигаща точка в началото ѝ отбелязваше променящото се положение на „Шенджоу-7“.

Друга точка — яркочервена на цвят, пулсираше на върха на втората парабола и маркираше местоположението на друг космически обект, намиращ се в орбита над земните полюси. Според изчисленията на Скай нейният спътник се намираще на около две хиляди километра западно от Сан Франциско и се придвижваше на юг. Мислено съединявайки двете линии, тя стигна до заключението, че китайският кораб скоро ще достигне точката на пресичане — някъде в района над Френска Полинезия.

Настанила се удобно зад бюрото, Скай не сваляше замислен поглед от големия монитор. Това беше най-голямата мебел в офиса — масивно, ръчно резбовано писалище, което бе принадлежало на баща ѝ, а преди това и на дядо ѝ. Наричаше го „Титаник“ — не само заради внушителните размери, но и като спомен за опустошителното отношение на баща ѝ — прочут плейбой, върху дейността на „Скай Индъстриз“.

Дядото на Скай — първият Си Джей, бе влязъл в бизнеса съвсем млад, основавайки малко предприятие за сечива и железарски принадлежности. В рамките на пет десетилетия този амбициозен мъж бе успял да изгради международна корпорация с дялове в корабостроенето, авиацията, космическата индустрия, енергетиката, минното дело, отбраната и електрониката, като в хода на този процес бе натрупал внушително състояние. В зенита на дейността си „Скай Индъстриз“ будеше страх и завист у своите конкуренти, а също така и прекалено голямо внимание от страна на антимонополните служби на федералното правителство. Основателят на династията обичал да се шегува, че ако я няма „Скай“, поне една трета от корпоративните адвокати в Америка ще умрат от глад.

Но синът се оказа бледо копие на блестящия си баща. Когато Чарли Скай зае мястото зад внушителното бюро, той беше наследник на бликаща от живот империя, която обаче нито познаваше, нито пък

имаше желание да опознае. Носеха се слухове, че Чарли използвал огромния махагонов остров на бащиното си писалище за съвсем конкретни сексуални цели и именно върху него била прелъстена начинаещата холивудска актриса, дала живот на Си Джей. На практика това било чиста случайност, защото Чарли го вършил хиляди пъти преди това, но без никакви последствия. Но слуховете са едно, а фактите — съвсем друго. Си Джей знаеше със сигурност, че баща ѝ бе ограбвал „Скай Индъстриз“ в продължение на цели двадесет години преди решението на властите да го арестуват. Но вместо затвора Чарли предпочел да налага дулото на собствения си револвер...

— Някакви колебания? — попита Моу, изправил се до бюрото така, че да вижда както монитора, така и лицето на шефката си.

— В какъв смисъл?

— Този път на борда са трима...

Скай вдигна очи към вицепрезидента на компанията, който отговаряше за програмата „Отбранителни системи“.

— Питаш се дали ще ми стигне мъжество за тази работа?

— Никога не съм казвал това, Си Джей.

— Цял живот слушам подобни безсмислици.

— И ги превръщаш в предимство — контрира Моу.

Подобно на много други офиси, обитавани от лъвовете на бизнеса, кабинетът на Си Джей носеше белезите на лична и професионална слава. Модели на спътници и ракети с марката „Скай“ бяха разположени между големи фотографии на устремени към небето ракети и усмихнати политици. Почетно място беше отредено на онази част от колекцията, която Моу най-много харесваше — модела на спортната яхта „Сторми Скай“, благодарение на която „Купата на Америка“ бе върната в страната, след като дълго време бе стояла във витрината на швейцарски ветроходци.

Макетът имаше елегантни и стремителни линии — едно истинско произведение на изкуството, създадено да пори вълните и да се бори с вятъра. Освен че беше главен спонсор на победната регата, Скай участва лично в нея — една от най-тежките и опасни гонки в историята на ветроходството. А победата беше историческа поради факта че беше постигната от един изцяло женски екипаж.

Върху лицето на Скай изплува лека усмивка. Моу беше прав: тя наистина използваше всички средства, за да превърне жалките останки

на някогашната империя в печелившо, макар и по-малко по мащаби предприятие. Защото огромната част от могъщата някога „Скай Индъстриз“ отдавна беше раздробена и продадена на парче, задоволявайки претенциите на кредитори и акционери. Това се случи малко след като станаха известни финансовите машинации на Чарли Бонвивана, както го наричаха медиите.

— След като китайците скачат за висока топка и искат да ми отмъкнат големите пари, ще трябва да планират не само победи, но и поражения — промърмори тя.

— И аз мисля така — кимна Моу.

В орбита

Върху монитора на Скай спътникът убиец беше маркиран с червено, но фактически беше черен. В момента се намираше на неколкостотин километра северно от екватора. Ръбестата форма на корпуса му, покрит със специални композитни материали, отразяваше последните достижения на технологията „Стелт“. А формата му съвсем не беше случайна, тъй като този космически апарат беше оръжие. Едно издължено и смъртоносно острие от искрящочерен обсидиан, носещо се в околоземното пространство.

Мощният компютър на борда на черния спътник приемаше и анализираше траекторията, по която „Шенджоу-7“ се издигаше в Космоса. Той сравняваше потоците от непрекъснато постъпващи данни с един специален математически модел, заложен в паметта му, търсейки най-подходящото време за нанасяне на удар.

На борда на „Шенджоу-7“

Притиснат от гигантската тежест на ускорението — три пъти по-голяма от земното притегляне, Ли почти не беше в състояние да движи крайниците си. За щастие стартът и първите минути на полета бяха преминали без инциденти — както освобождаването от стоманената прегръдка на наземната конструкция, така и откачането на първата степен на ракетата носител заедно с четири от двигателите. Превърнали се в ненужни отпадъци, тези високотехнологични продукти започнаха да падат към рядко населените райони на

Монголия и провинция Шаакси — точно според предварителните изчисления. А втората степен на ракетата продължаваше да ги тласка нагоре, към тъмното небе, обсипано с едри като скъпоценни камъни звезди.

Извърнал очи към тесния илюминатор, Ли гледаше как синевата долу потъмнява и изчезва заедно с контурите на Земята. После грохотът заглъхна. Около пет минути след включването си двигателите на втората степен изразходваха отреденото им гориво и се изключиха. Ушите му писнаха от внезапно настъпилата тишина.

— Готовност за отделяне на втора степен — прозвуча плътен глас в слушалките. Първият глас от Земята, достигнал до тях през последните десетина минути.

В Китай, останал някъде далеч долу, Центърът за управление на полета се готвеше да отстрани и последната степен на ракетата, която ги беше изстреляла в орбита.

Лонг Бийч, Калифорния

Скай насочи поглед към долния десен ъгъл на монитора, където часовникът отброяваше времето на полета. Той показваше девет минути и дванайсет секунди.

— Чувал ли си легендата за Ван Ху? — подхвърли тя.

— Май не съм — отвърна след кратко мълчание Моу.

Скай не отговори, насочила цялото си внимание към монитора.

В орбита

Спътникът убиец моментално отчете забавеното ускорение на „Шенджоу-7“. Бордният компютър сравни промяната с математическия профил, вкаран в паметта му лично от Скай. Една милисекунда му беше достатъчна, за да изчисли новата най-благоприятна позиция за атака. Това доведе до водопад от нови команди, засягащи позиционирането по отношение на обекта и готовността за атака.

Командите бяха приети от множество прецизни жироскопи, които завъртяха спътника убиец по посока на жертвата му. Във вътрешността на издължената метална пура стартираха строго

контролирани химически процеси: малки облачета деутерий, хелий и азотен трифлуорид се смесиха и завихриха в цилиндрична камера с огледално покритие, раждайки друг газ — флуорин. Прецизната порция водород улесни запалването на новата газова смес, а контролираното ѝ изгаряне доведе до освобождаването на голямо количество свръхнатоварени с енергия фотони.

Камерата, представляваща оптически резонатор, ускори потока частици и като дуло на пушка ги насочи в един-единствен сноп плътна, неподлежаща на разсейване светлина. После, за безкрайно малки части от секундата, снопът се уплътни до максимална степен, преминавайки през сложна оптическа система в изострената част на спътника. След което се фокусира върху целта, отстояща на хиляда и шестстотин километра.

Влизайки в ролята на дете, което си играе с лупа, оптиката на космическия апарат концентрира огромната мощ на лазера върху една точно определена точка от корпуса на „Шенджоу-7“, не по-голяма от сребърен долар. Тънката алуминиева обшивка моментално се изпари и лъчът проникна до жизненоважната вътрешност на работния модул.

Пронизан от интензивния сноп енергия, течният кислород в сферичния резервоар моментално избухна, а охладената под налягане течност за миг се превърна в свободен газ, чието налягане беше хилядократно по-високо от това, което резервоарът би могъл да издържи. И той се пръсна на хиляди малки късчета, които унищожиха прецизната система за управление и малките двигатели за допълнително коригиране в орбита. Това доведе до вторични взривове, които почти се сляха с онези, които имаха предназначението да отделят втората степен на ракетата.

Членовете на екипажа се разхвърчаха като парцалени кукли из тясното работно помещение, внезапно потънало в пълен мрак. Лишен от енергия, „Шенджоу-7“ започна да се върти с бясна скорост — като изстребител, попаднал в свредел. Без да губят присъствие на духа, Ли и двамата му помощници направиха опит да включат аварийните системи. Познаваха кораба като петте си пръста и можеха да го направят със затворени очи, но вече нищо не можеше да бъде направено.

„Шенджоу-7“ получи смъртоносен удар от оръжието, което наподобяваше небесните мълнии. И което носеше божественото име

„Зевс-1“.

Архипелаг Хуан Фернандес, Чили

Седнал на един овехтял стол пред порутения си дом, Салвадор Делмар дръпна яка глътка от бутилката с ром и млясна с уста. Нощта беше хладна и ясна, но все още много приятна, предвид приближаваща зима по тези географски ширини.

Вдигнал глава, Салвадор безцелно гледаше обсипаното със звезди небе. Рибар по професия, той бе прекарал голяма част от живота си в самота, потънал в мислите си. Познатите южни съзвездия бяха свързани със стотици легенди, но основното им предназначение си оставаше непроменено: най-сигурният ориентир не само за него и предците му, но и за следващите поколения.

В първия момент реши, че слабото сияние в познатия до болка сектор от небесната шир се дължи на студения въздух, насълзил очите му. Премигна няколко пъти, но вместо да изчезне, сиянието стана по-ярко, после се превърна в поредица от огнени линии, устремили се към звездите.

Неволно потръпна при вида на блестящите стрели, неспособен да се помръдне. Доскоро и той като повечето хора изпитваше радостно вълнение при вида на небесните фойерверки, по-популярни с наименованието звездопади. Но това се промени в една студена мартенска нощ на 2001-ва, когато морето около лодката му закипя от падащите отломки на неизвестно небесно тяло.

Оттогава измина много време, но Салвадор Делмар и до днес сънуваше кошмари.

Лонг Бийч, Калифорния

Докато „Шенджоу-7“ се носеше към Земята, Скай прекоси офиса, отвори хладилника на минибара и извади бутилка минерална вода.

— Искаш ли? — подхвърли през рамо тя.

— Не, благодаря — отвърна Моу.

Отпи направо от пластмасовата бутилка — демонстрация на онази практичност, на която Моу винаги се беше възхищавал. Имаше

висок ръст за жена и спокойно можеше да го гледа в лицето, без да вдига глава, въпреки че вицепрезидентът беше някъде около метър и осемдесет. Фигурата ѝ излъчваше сила и здраве, а представата ѝ за официален работен костюм се изчерпваше с бяла памучна блузка, широки панталони и чифт маратонки от любимата ѝ марка „Топсайдърс“. Кестенява ѝ коса, вече доста прошарена, попадеше в ръцете на личния ѝ фризьор само за поредното подстригване. Грим почти не употребяваше. Същото се отнасяше и за бижутата, главно защото не понасяше вкуса на майка си по отношение на екстравагантните дрънкулки. Харесваше единствено чифт семпли обеци с диамантени клипсове и една платинена огърлица, украсена със същите камъни. И двете бижута бяха подарък от баба ѝ. Макар и дете от богато семейство, Си Джей Скай беше свикнала да работи здраво и бе развила вкус към непосредствеността.

— Каква беше тази легенда за Ван Ху? — попита Моу.

— Става въпрос за китайски поет и изобретател, живял през шести век и мечтал да докосне небесата. Прибягвайки до последните достижения на своето време, Ван оборудвал един обикновен стол с четиридесет и седем барутни заряда и го яхнал с намерението да литне.

— Успял ли?

— Фалът станал още при изстрелването — усмихна се Скай. — Ван Ху и столът му изчезнали в облак от огън и дим и никой не ги видял повече...

Моу хвърли кос поглед към монитора. Жълтата линия, маркираща траекторията на „Шенджоу-7“, свършваше над източната част на Тихия океан.

— По всичко личи, че той Ван вече си има компания — промърмори той.

— Грешката им беше, че тръгнаха да наддават на търга за сателитна радиосистема в района на Азия. А в случай че китайците реагират според очакванията ми, тяхната космическа програма ще блокира поне за няколко години напред — докато се опитват да разберат какво се е случило.

— Един играч по-малко — кимна Моу. — В тази връзка трябва да добавя, че според последните информации първият спътник от серията „ЗитаКом“ ще бъде изстрелян до два месеца.

— От кого?

— От НАСА — отвърна Моу. — Чрез совалката „Либърти“.

2

Кейп Канавъръл, Флорида

1 август

Цял живот съм чакала този момент. Келси Нютън излезе от сградата на Контролно-пропускателния пункт и вдигна глава към нощното небе: черно и напълно лишено от блясъка на звездите. Всъщност те може би си бяха там, но яркото осветление над Космическия център ѝ пречеше да ги види. По време на редовната метеорологическа сводка тя заедно с останалите членове на екипажа на „Либърти“ получи информация, че през нощта се очаква област на високо атмосферно налягане и изчистване на небето — един факт, който силно увеличаваше шансовете за незабавен старт.

Крачеше бързо въпреки тежките доспехи в оранжев цвят. Светкавиците на фоторепортерите заслепяваха екипажа, насочил се към специалния автомобил „Астрован“, който щеше да ги отведе на стартовата площадка. Горди от предстоящата мисия, астронавтите весело махаха с ръце. Келси навреме съзря снимачния екип от родния ѝ Мичиган и започна да гледа къде стъпва, за да не се препъне точно пред него. Приличаше на млада булка, която крачи по червената пътека към олтара. Това беше първата ѝ мисия и тя искаше да демонстрира професионално поведение, но радостното очакване победи и на лицето ѝ изгря широка усмивка.

Още като момиче изпитваше чувство на гордост и възхищение от Сади Райд — първата американка, летяла в Космоса. И се зарече да повтори подвига ѝ. На възраст, на която връстничките ѝ мечтаеха единствено за рок звезди, тя пое по трудния път на овладяването на точните науки, най-вече на математиката. В този път нямаше място за „Дюран-Дюран“, но за сметка на това имаше физически натоварвания — бягане и плуване, които я поддържаха във форма. През последната година на следването си в Мичиганския университет стана капитан на отбора по плуване, с който спечели първото място на националното студентско първенство. Прие това като част от пътя към голямата цел.

Кариерата ѝ продължи в областта на експерименталната физика, защити докторска степен и спечели специална стипендия за научни изследвания. Работата ѝ върху свръхбързата оптика доведе до създаването на светлинно базиран компютърен процесор, а впоследствие това отприщи цял поток от парични награди и дялови участия. По този път тя си създаде много връзки в НАСА, помагайки на други физици при експериментите им. През 1999 г. стана член на групата на космонавтите като бордови специалист за Международната космическа станция (МКС), спокойно очаквайки своя ред за пътуване в Космоса.

Пълното завършване и оборудване на МКС задвижи плановете за по-смели научни мисии, а заедно с тях нараснаха и шансовете на Келси за практическа работа в Космоса. Изобретеният от нея детектор за космически частици беше избран за монтаж на станцията, а качването му в нея трябваше да стане с полет „СТС-173“. Най-после настъпи и нейният час.

Три бяха основните задачи на този полет: извеждане в орбита на комуникационен спътник, инсталиране на споменатия уред и смяна на екипажа на МКС. Келси и други две жени от екипажа на „Либърти“ бяха първата тройка от шестчленния изцяло дамски екип, който щеше да работи на станцията през следващите пет месеца — смяната им се планираше за началото на септември. Преди да се стигне до това решение, световните медии обсъждаха възможностите за съставяне на екипаж от Съединените щати, Европа, Русия и Япония. След трескавите вълнения покрай „Купата на Америка“, спечелена от изцяло дамски екип, НАСА правилно оцени рекламния потенциал на този факт и бързо стигна до решението да подбере шест отлично подготвени и интелигентни жени от целия свят, които на практика щяха да стигнат до най-високата точка на професионалното си развитие. След което стартира и селекцията на кандидатките.

Седемчленният екипаж на „Либърти“ се състоеше от две групи: първата щеше да се върне на Земята след двуседмичен престой в орбита, а втората щеше да остане на борда на МКС до края на годината. Но подготовката за мисията беше организирана така, че в случай на нужда двете групи можеха да разменят местата си.

Постоянният екипаж на „Либърти“ беше в състав Дик Лънди — капитан на полета, Стоши „Гош“ Ямага — пилот, и бордните

специалисти Керълайн Евънс и Пит Уошъбау. Капитанът Лънди беше слаб и дългност 55-годишен военен пилот от Айова с оредяла коса и солиден опит в Космоса, придобит от три предишни мисии със совалката. Тош — наперен американец от азиатски произход с прошарена коса и достатъчно опит като пилот на изтребител във ВМС, приемаше предстоящото излизане в орбита — второ за него, като поредна възможност да докаже уменията си в управлението на космически кораб. Керълайн Евънс и Пит Уошъбау бяха включени в екипа като цивилни космически инженери с общо дванадесет излизания в открития Космос зад гърба си. Висока метър и петдесет и тежка петдесетина кила с мокри дрехи, Керълайн беше най-дребният астронавт на активна служба в НАСА. Пит беше другата крайност и далеч надхвърляше нормативите: висок почти метър и деветдесет и с твърде широки рамене, той се нуждаеше от специален орбитален костюм, изработен по поръчка. Но извън ръстовите проблеми, и двамата бяха доказали изключителните си умения при работа в открития Космос.

Трийсет и пет годишната Келси беше най-младият член на екипажа на полет „СТС-173“ и единствено тя щеше да лети за пръв път. Останалите две жени — Моли Пек и Валентина Шишкова, имаха зад гърба си общо пет полета в космическото пространство.

Като най-старша, Моли бе определена за командир на петмесечната експедиция. Израсла в западните части на Ирландия в семейство на обикновен рибар, тази симпатична жена с огненочервени коси беше първият командир на МКС, излъчен от Европейския космически корпус.

Четиридесет и четири годишната Валентина беше бивша гимнастичка, завършила биохимия. Ветеран в Космоса, излитала както от космодрума Байконур в Казахстан, така и от Космическия център „Кенеди“. Докато специализираният автомобил се насочваше към площадка 39А, тя дари Келси с успокояваща усмивка, но в кафявите ѝ очи се долавяше същото вълнение, което присъстваше в очите на по-младата ѝ колежка. Вероятно си спомняше за собствения си дебют в Космоса.

Пътуването до стартовата площадка отне едва петнайсетина минути, но хората в микробуса имаха чувството, че времето е спряло. Пред полетната карантина в Кейп Канавъръл ги беше изнервила

предостатъчно, но сега, броени минути преди старта, адреналинът започваше да спада.

Техниците по изстрелването им помогнаха да излязат от микробуса. Пред очите на астронавтите се разкри внушителната гледка на совалката, издигаща се високо в нощното небе. Вероятно по този начин се бяха чувствали всички дръзки пътешественици в човешката история, изправени пред корабите, които ще ги понесат към неизвестното.

Совалката сияеше под ярката светлина на прожекторите — стотици изкуствени слънца, осигуряващи възможност за работа на десетки мъже и жени. Външният резервоар димеше като пробуждащ се вулкан, а от недрата му долиташе глух тътен. Причината бяха двата милиона литра гориво, проникващи вътре под формата на втечнени и силно запалителни газове.

— Изглежда, сте хвърлили много сили, за да я подготвите — обърна се към началника на площадката Лънди. — Благодаря ви.

— Успешен полет, капитане — усмихна се той и кимна с глава. — Горе ви чакат...

Използвайки специалния асансьор, астронавтите се издигнаха до ниво 195, прекосиха металното мостче и влязоха в стерилно помещение с бели стени. Там ги очакваха няколко души от техническия персонал, облечени от глава до пети в стерилни костюми. Задачата им беше да ги преведат през входния люк и да ги настанят във вътрешността на совалката. Четиримата членове на екипажа на „Либърти“ заеха местата си в пилотската кабина, а останалите бяха настанени в общата част.

Келси се отпусна в полегатото кресло с дебела тапицерия, а техниците затегнаха предпазните колани и я включиха във вътрешната съобщителна система на „Либърти“. В ушите ѝ екнаха гласовете на хората от контролния център, които вече бяха установили връзка с екипажа. Спокойни, професионални и ободряващи гласове. Келси вдигна палец в знак, че всичко е наред, и техниците се отдалечиха към входния люк. Ключалките изщракаха. До старта оставаха два часа и половина.

Направи опит да се отпусне, но предстоящите събития пробудиха първичното в душата ѝ и то реагира по единствения възможен начин: подготвяйки се както за победа, така и за поражение. Вероятно защото

споменът за трагичната загуба на „Колумбия“ все още беше жив, а само шестнадесет месеца по-късно дойде и катастрофата с „Шенджоу-7“... Тези две събития, случили се за толкова кратко време, бързо прогониха самодоволството, породено от дългата серия успешни космически полети с хора на борда.

Кръвта пулсираше в ушите ѝ, вероятно защото главата ѝ беше затворена в тясното пространство на шлема. Затвори очи и започна серия от дълбоки вдишвания и издишвания. Организмът ѝ бавно се освободи от напрежението, тревогата намалая. Беше жертвала много, за да стигне до това кресло. Имаше право да се наслаждава на момента. Преследването на дългогодишната мечта и работата на експериментален физик не бяха оставили много място за личен или социален живот. Разбира се, родителите ѝ не бяха особено доволни, защото като всички родители вече мечтаеха за внуци. Но те добре разбираха какво означава астронавтиката за тяхната дъщеря. И се гордееха с нея. Тя знаеше, че в този момент те са в галерията за зрители, очаквайки изстрелването със затаен дъх.

Помисли си и за Нолън. Сигурна беше, че и той наблюдава отнякъде това, което предстои. Връзката ѝ с него датираше още от времето, когато бяха деца и играеха заедно в кварталната градинка на Ан Арбър. И никога не беше прекъсвала, независимо от времето и разстоянията, които ги разделяха.

Нолън Килкъни бе изпаднал в положението на човек, който е напуснал рая, за да се озове в ада. След тежък и продължителен полет от Хавайските острови той пое на изток по експресната магистрала Билайн, в посока Кейп Канавъръл. Водила тежка и продължителна битка с горещината и влажния въздух, климатичната инсталация на наетата кола почти сдаде багажа, особено в задръстеното движение в околностите на Космическия център „Кенеди“. Бързо разбрал, че няма никакъв смисъл да пълзи като охлюв през целия остров Мерит, той последва съвета на един патрулен полицаи от Флорида и се насочи на юг към Кокоу Бийч.

Добра се до Джети Парк в ранния следобед. Там вече имаше малка, но бързо увеличаваща се тълпа. На свечеряване паркът беше претъпкан с народ и купонът по случай изстрелването течеше с пълна

сила. Веселата компания наблизо, изглежда, бе решила да докаже, че знае наизуст всички песни от последния диск на Джими Бъфит. Килкъни запази спокойствие, търпеливо наблюдавайки островчето край северния бряг на река Банана. Мислеше си за Келси и предстоящото приключение — най-голямото в живота ѝ.

Очите му попаднаха на едно малко момиченце, което предпазливо пристъпваше по брега и спря на няколко сантиметра от тъмната и очевидно студена вода. Детето се поколеба дали да направи още една крачка, после се наведе, загреба шепа пясък и го запрати във водата, разтваряйки пухкави пръстчета. Но ветрецът поде песъчинките и част от тях попаднаха в очите му. Нолън скочи на крака още преди издайническото потрепване на детските устни.

— Спокойно, миличка, всичко е наред — успокоително подхвърли той. — Това е само пясък...

Наведе се и внимателно почисти песъчинките, а момиченцето бавно отвори големите си кафяви очи.

— Тамара! — прозвуча глас зад гърба му. — Какво има, скъпа?

Нолън вдигна поглед и видя една жена в напреднала бременност, която бавно се надигна от постланото на тревата одеяло.

— Това ли е мама?

Момиченцето се обърна по посока на гласа и посочи с ръка. Сълзите още се търкаляха по бузките му. Нолън го взе в прегръдките си и тръгна срещу разтревожената жена.

— Нищо сериозно — успокоително подхвърли той. — Само малко пясък в очите...

Момиченцето протегна ръце и ги уви около шията на майка си. Върху лицето на жената се изписа видимо облекчение.

— Много любезно от ваша страна — усмихна се тя.

— Няма нищо. Притежавам известен опит в тази област...

— Имате ли деца?

— Още не, но в продължение на доста време пясъкът в очите беше част от работата ми. Няколко години бях военен водолаз...

— Тамара, кажи благодаря на този добър чичко...

— Флагодая — прошепна момиченцето, на лапа палец и се сгуши в прегръдката на мама.

Нолън се усмихна и се върна на мястото си. Ако не беше обаждането на НАСА, сега двамата с Келси положително щяха да се

изтягат на някой плаж, насочили всички мисли към новия живот в утробата ѝ. Част от съзнанието му все още отказваше да приеме тази мисия, заради която бяха принудени да отложат следващата, най-важната фаза от съвместния си живот. Той обичаше Келси и беше готов да стане съпруг и баща. Дълго време бяха отдавали цялата си енергия на избраните професии, дълго време се бяха лишавали от радостите на живота. Но сега, когато резултатите вече бяха налице и им носеха достатъчно удовлетворение, и двамата разполагаха със свободата да планират общото си бъдеще.

Изтекоха дванайсет месеца, остават само пет, въздъхна Нолън и отново вдигна очи към хоризонта.

Девет минути преди старта подготовката навлезе във финалната си фаза. Приключили с всички проверки, контрольорите от Центъра за управление трябваше да вземат най-важното решение — да се разреши ли излитането или не. Жуженето на близо триста гласа в залата стихна до шепот в момента, в който Хал Атууд, главен тест директор на НАСА, взе микрофона в ръка.

— ТеПе? — попита той.

— Тестове за поддръжка окей.

— ОТе?

— Орбитални тестове окей.

— ТеГеЕр?

— Тест горивни резервоари окей.

Проверката продължи, докато всичките единадесет контролни системи дадоха положителен отговор.

— Вашето мнение, Хюстън? — попита Атууд, обръщайки се към Фред Джизъп, ръководител на Космическия център „Джонсън“.

— Центърът за контрол на полета готов — отговори Джизъп.

Атууд кимна на хората в отделението за старт на двигателите.

— „Лиърти“, имате готовност за изстрелване. Всички ние в Кейп ви желаем успех, да ви закриля Бог.

— Контрол, тук „Лиърти“ — екна в репродукторите ясният глас на Лънди. — Благодарим за всичко. Нощта е чудесна за летене.

Клетъчният телефон на Нолън се разтърси от вибрации, после засвири „Чисто нов кадилак“ на група „Клаш“. Той отговори, преди клипът да прозвучи втори път.

— Килкъни.

— Там ли си? — попита тих и самоуверен женски глас.

— А ти как мислиш?

— Ако си дори два пъти по-малко умен, отколкото се представяш, трябва да си някъде около онази совалка — отвърна Роксан Тао.

— Намирам се на максимално близкото разстояние до космическия център, до което може да се добере човек без специален пропуск.

— Браво на момчето. Днес е най-великият ден в живота на Келси и ти трябва да си там. Дължиш го колкото на нея, толкова и на себе си.

— Нямам възражения по този въпрос.

— Ако случайно имаш, бързо ще ги оборя.

— Вероятно — съгласи се Нолън. — Хей, пак ти благодаря за помощта. Без теб нямаше да оправя нещата с Келси.

— О, напротив. Щяхте да се оправите и сами. Аз само поускорих процеса. Ако не беше магарешкият ти инат, изобщо нямаше да се стигне до моята намеса.

— Вярно е.

— А ако разгледаме нещата от положителната им страна, ти все пак научи нещичко за предбрачното планиране.

— Най-вече да не си пъхам носа в тези неща.

— Точно така. Етикетът е категоричен — младоженецът е гост със специална покана и нищо повече. Но да се допусне, че момичето ще обърне гръб на мечтите си и просто ще пристане на любимия, защото така е по-удобно? Не, момчето ми, това просто е невъзможно!

— Защо имам чувството, че ще чувам тези думи, докато съм жив? — промърмори Нолън.

— Защото наистина ще ги чуваш. А ако на този свят все пак съществува справедливост, историята ще стигне до твоите наследници, а те ще я разказват на своите. Защото е урок за мястото на мъжа в една интимна връзка.

— Морална сага за падението и изкуплението, а?

— Именно. Нервен ли си?

— Защо трябва да съм нервен? Само защото любовта на живота ми и бъдещата майка на децата ми е привързана към ракета, чиято енергия се равнява на енергията на тактическо ядрено оръжие със среден обхват?

— Нещо такова. Не съм суеверна и по тази причина не вярвам лошите неща да идват накуп. Келси ще бъде добре.

— Знам.

Две минути преди старта Келси спусна визъора на скафандъра и включи подаването на кислород. Мостчето за достъп беше изтеглено, след което „Либърти“ започна да се освобождава и от останалите си връзки със Земята. Главните двигатели се включиха и совалката се разтресе от могъщите им вибрации.

Петдесет секунди преди изстрелването се включи вътрешното захранване.

Келси слушаше отброяването на секундите с разтуптяно сърце. Сетивата ѝ се изостриха до крайност, времето сякаш престана да съществува. Същата смесица от вълнение и страх беше изпитала в барокамерите на Сидър Пойнт. Там я бяха предупредили какво да очаква, но усещанията ѝ в момента бяха доста по-различни.

Тридесет секунди преди старта бордният компютър на „Либърти“ пое контрола на изстрелването.

Четиринадесет секунди по-късно в шахтата под ракетата се изляха един милион и двеста хиляди литра вода, за да омекоти чудовищния рев на двигателите.

На шестата секунда от обратното броене се включиха трите главни двигателя на самата совалка. Ракетата се разтресе, с мъка удържана от осемте гигантски, извити като куки странични стабилизатори, които я придържаха към Земята. От шахтата започнаха да излизат огромни облаци пара.

Келси се вкопчи в страничните облегалки на креслото. Огромната ракета под нея гърмеше и се тресеше от напрежение. Изтичаха последните пет секунди преди старта.

Двата двигателя с твърдо гориво се включиха в момента, в който броенето свърши. В същия момент главните двигатели на „Либърти“ набраха 100-процентова тяга, а заключващите устройства на

страничните стабилизатори се взривиха и гигантските им човки отскочиха назад. Совалката се стрелна към черното небе.

Келси стисна зъби и замръзна от напрежение. Корпусът бясно се тресеше от огромната мощ на освободената енергия. Оглушителните вибрации погълнаха всичко, включително и човешките гласове в слушалките ѝ. Отделила се от стартовата площадка, совалката осъществи маневра, която можеше да се окачестви като комбинация между скок, наклон и завъртане, описвайки широка дъга над Атлантическия океан. Келси усети само завъртането, тъй като страхотното ускорение я беше сплескало върху седалката и не ѝ позволяваше да почувства страничния наклон. Крайниците ѝ натезаха като олово.

Половин минута след старта совалката продължаваше да се бори с огромното въздушно съпротивление, но скоростта ѝ стабилно се увеличаваше. Гласът на Лънди обяви, че намалява на 85 процента тягата на основните двигатели. Точно навреме, за да задържи налягането върху корпуса в границите на сигурността. Тридесет секунди по-късно гласът на командира се чу отново.

— Център, говори „Либърти“. Преминавам на максимално ускорение.

— Разбрано, „Либърти“. Газ до дупка!

С приближаването на старта купонът в Джети Парк постепенно затихна. Мнозина от присъстващите започнаха да отброяват на глас оставащите секунди — както го правеха по Нова година. Нолън мушна телефона в джоба си и остана прав и смълчан близо до ръба на водата, загледан в електрическото сияние отвъд мангровите горички на отсрещния бряг.

Совалката се появи в небосвода като изкуствена зора, оставяйки ослепителна огнена дия в тъмната нощ. Множеството я посрещна с възторжени овации. Усмивката на Нолън бе единственото свидетелство, че и той споделя радостта на тълпата.

А когато космическият апарат влезе в проектираната дъга на изток, той с изненада откри, че чува грохота на гигантските ракетни двигатели, въпреки че разстоянието до стартовата площадка беше поне десетина километра. Лесно различи четирите степени и изведнъж си

даде сметка, че енергията, способна да изведе в орбита обект с размерите и теглото на 13-етажна сграда, няма как да го прави без съответния силен шум.

Тътенът връхлетя района на парка около тридесет секунди след като „Либърти“ изплува над мангровите дървета. Обзети от паника, птиците се разхвърчаха във всички посоки, а Нолън си помисли, че все пак е достатъчно далеч от стартовата площадка, за да види първо картината на изстрелването, а доста по-късно и да го чуе.

Очите му останаха заковани в огнената дияра, която бавно се стопяваше в нощното небе. Шоуто свърши и публиката бавно започна да се разпръсква. Хората забързаха към колите, тъй като новият работен ден приближаваше.

Нолън прекрасно разбираше на какви опасности е изложена Келси. Дори дребна повреда в екипировката ѝ може да завърши със смърт. Навремето, още докато служеше като „тюлен“ в специалните части на флота, той беше прекарал много време в затвореното пространство на подводниците, беше се промъквал по океанското дъно, за да изскочи на поредния враждебен бряг.

Слава Богу, че в Космоса никой не се опитва да те убие, помисли си с въздишка той и вдигна глава към тъмното небе. Брегът наоколо беше опустял.

3

„Либърти“

3 август

Келси плуваше в близост до тавана на кабината, хванала се за една от ръкохватките до илюминатора. Влязла в орбита, совалката летеше обърната наопаки и Земята се падаше някъде в краката ѝ. Но илюзията за нулева гравитация премахваше разликата в понятията горе и долу. Подготовката ѝ на физик напомни, че именно земното притегляне държи совалката в орбита, но ефектът му на тази височина се изразява в загуба на 90 процента от нормалното ѝ усещане за тежест.

Мащабно погледнато обаче, пътешествието ѝ съвсем не изглеждаше нещо особено. Ако си представи Земята като баскетболна топка, „Либърти“ щеше да изглежда като малка точица, въртяща се на около два сантиметра от нея. Това, което задържаше космическия кораб в орбита и не му позволяваше да падне на Земята или да изчезне в Космоса, беше деликатният баланс между скорост и земно притегляне. При движение с повече от трийсет хиляди километра в час „Либърти“ падаше под ъгъл към Земята, а не отвесно към нея. Като следствие от това Келси и колегите ѝ астронавти изпитваха постоянно чувство на безтегловност — онова, което човек на Земята изпитва само за миг — да речем, когато набира инерция за скок от трамплин.

Очите ѝ не можеха да се отделят от ярката синева на Тихия океан. Само двадесет минути по-рано бе имала възможността да зърне Годавари и Ганг, блестящи като сребристи артерии върху релефната повърхност на индийския субконтинент. В света под нея беше пладне, но чувството ѝ за връзка със земното време и място вече беше изчезнало. Откакто се бе озовала в Космоса, Келси бе наблюдавала цели четири на брой ослепителни изгрева — събитие, което на борда на „Либърти“ се случваше на всеки деветдесет минути.

Подобно на останалите си колеги тя бе свалила шлема и космическия костюм в момента, в който достигнаха орбитата. Сега бе

облечена с шорти, тениска и чорапи със специално удебелени подметки — стандартното облекло на НАСА за тази работна обстановка. Дългата ѝ руса коса беше плътно прибрана на кок, за да бъде под контрол. Моли и Валентина плуваха край нея, насочили разширени от любопитство очи към наблюдателните люкове.

— Какво ще кажете за гледката, дами? — подхвърли Лънди, изплувал от люка на пода, който свързваше работното помещение с пилотската кабина. След него се появи прошарената глава на Тош.

— Това продължава да е най-страхотната картина в живота ми! — промълви с мекия си ирландски акцент Моли, без да откъсва очи от илюминатора. — Дъхът ми буквално спира!

— Да, гледката наистина е величествена — промълви Валентина.

— Ето ги Хавайските острови — обади се Келси и неволно си помисли за Нолън, който в момента работеше по някакъв проект там.

— Тази гледка към света безспорно е една от екстрите на нашата работа — доволно кимна Лънди. — Още не ми е омръзнала, макар че това е петият ми полет. Разбира се, аз скоро ще се върна долу, докато вие ще останете в орбита далеч повече часове от мен. Ударете една жица, като се приберете. Любопитно ми е да разбере дали в един момент не ви е писнало да ни наблюдавате отгоре.

— Не мога да си представя, че това може да се случи — поклати глава Келси.

Моли погледна часовника си и с изненада установи, че времето покрай илюминаторите тече неусетно бързо.

— Предполагам, че си тук, защото е време за ИБА? — подхвърли тя.

Лънди кимна. Казано с по-прости думи, ИБА — съкращение за извънбордова активност на жаргона на НАСА, означаваше излизане в открития Космос. Предстоеше първата от общо две, предвидени за настоящата мисия. По време на първата щяха да пуснат комуникационния спътник в предварително зададената орбита, а втората беше изцяло предназначена за разтварянето на антената на детектора, който трябваше да отчита количеството и качеството на космическите частици.

— Все хубави неща — въздъхна Моли. — Давай да слизаме долу, сестро Валентина. Колегите сигурно имат нужда от нас.

— Слушам, майко игуменко.

Използвайки само два пръста, Валентина леко се отблъсна от тавана на кабината, ловко се завъртя във въздуха и без усилие се провря през люка към пилотската кабина. Моли неохотно я последва.

— Вал се справя доста добре с безтегловността — отбеляза Тош.

— И в най-добрите си мигове в Космоса не съм се придвижвал толкова добре — кимна Лънди. — Тази дама, явно, има талант за микрогравитация... — Обърна се към Келси и подхвърли: — А ти как се чувстваш?

— По-добре. Първите дванайсет часа никак не ми беше леко.

— Обикновено е така. Я ми кажи, какво беше това „майко игуменко“?

— Майтап — усмихна се Келси. — По време на подготовката ни с тренажорите Моли постоянно ни пришпорваше и момичетата я кръстиха „Майка игуменка“. А тя прие прякора си с усмивка, просто защото има великолепно чувство за хумор.

— Но това означава, че останалите сте...

— Сестри от Пресветия небесен манастир, на вашите услуги — почтително се поклони Келси.

— Това е по-добро от девици весталки — ухили се Тош.

— Тези дами? — вдигна вежди Лънди и поклати глава: — Изключено! Предлагам да останеш тук с нас, тъй като в момента на средната палуба е малко тесничко. Освен това ще можеш да се хванеш за нещо по-солидно, когато включим помощните двигатели.

— Благодаря — кимна Келси.

Тош и Лънди заеха местата си и направиха кратка проверка на уредите, които щяха да използват за преобръщането на совалката.

— Хюстън, говори „Либърти“ — рече в микрофона Лънди. — Готови сме за завъртане на сто и осемдесет градуса.

— Прието, „Либърти“ — отвърна Фред Джизъп от Центъра за управление „Джонсън“. — Имате разрешение.

Тош хвана джойстика пред себе си и внимателно го наклони наляво. Подчинявайки се на командата, малките външни ускорители, разпределени по корпуса на „Либърти“, осъществиха кратко включване на високи обороти и космическият апарат покорно се завъртя наляво. Земята и звездите в илюминатора също се завъртяха.

Лънди и Тош следяха различните дисплеи на арматурното табло, които контролираха положението на „Либърти“ спрямо Земята. Когато

завъртането достигна 180 градуса, Тош върна джойстика в предишното му положение. Това доведе до включването на един допълнителен двигател, който прекрати въртеливото движение.

— Много ме бива, мамка му! — победоносно подхвърли той.

— Като дете сигурно си бил факир на видеоигрите — отвърна Лънди. — Хюстън, говори „Либърти“. Преминаваме към подготовката на ИВА. Край.

— Прието, „Либърти“. Успех.

— Добре ли ме чуваш? — попита Пит.

— Отлично — отвърна Керълайн.

— И при нас звучите ясно — ечна гласът на Лънди в шлемофоните им. — Готови ли сте за една разходка?

Моли и Валентина за последен път огледаха пломбите и механизмите на извънстационарните мобилни единици (ИСМЕ), които Пит и Керълайн бяха прикрепили към скафандрите си, след което им подадоха знак с вдигнати нагоре палци.

— Първо дамите — галантно подхвърли Пит и отстъпи крачка встрани.

Керълайн се промъкна през изходния люк — кръгло отворстие с плосък капак, прехвърляйки се във вътрешния въздушен шлюз на совалката. Оттам пропъзля във външния въздушен шлюз, използвайки къс и тесен тунел, който свършваше в близкия край на товарния отсек. Още два люка имаше в краищата на цилиндричната камера — първият осигуряваше достъп до товарния отсек, а през втория „Либърти“ щеше да се съедини с МКС. Керълайн запъзля нагоре. Пит затвори люка след себе си и я последва.

— Херметизацията нормална, готови за декомпресия — обади се Моли.

— Готови сме — отговори Пит.

Съскането на въздуха приглушено проникна под херметизираните шлемове на екипа за излизане в открития Космос.

— Въздушната ключалка декомпресирана — обяви Моли, надничайки през малкото прозорче на люка. — Можете да продължавате.

Керълайн внимателно завъртя металния кръг за отваряне на външния люк в посока, обратна на часовниковата стрелка. След оборот и половина люкът щракна и се отвори. Леко, но едновременно с това рязко подръпване навътре беше достатъчно за счупването на пломбите. После люкът безпроблемно се отмести встрани на специалните си панци и астронавтите се плъзнаха навън.

Големите врати на товарния отсек зееха отворени с цел охлаждане, тъй като „Либърти“ отделяше значително количество топлина. Върху черното кадифе на небето грееха милиарди звезди. Керълайн и Пит се изправиха в плътната сянка на работното помещение, но останалата част от товарния отсек беше обляна от ослепително острата светлина на слънцето. Побързаха да смъкнат визьорите на шлемовете си, изработени от прозрачен поликарбонат с фино златно покритие. В Космоса слънцето беше в състояние да ги ослепи за броени секунди в буквалния смисъл на думата.

— Какво ще кажеш, Пит? — закачливо подхвърли Керълайн. — Прекрасен ден за космическа разходка, нали?

— Да — отвърна партньорът ѝ. — За съжаление трябва да работим, защото някой е кихнал страхотни мангизи, за да изблъскаме тоя спътник в орбита...

— В такъв случай да се залавяме за работа, тъй като тези разходи трябва да се оправдаят...

Директно пред тях се издигаше внушителният куб на апаратурата „Цвики-Волф“, опакован в клетка за транспортиране от здрави стоманени шини, който на даден етап трябваше да бъде прехвърлен на МКС. В разглобено състояние приличаше на гигантска анемона с дълги бодли.

Керълайн и Пит застанаха от двете му страни, използвайки специалните ръкохватки, прикрепени към стените на товарния отсек. Краката им плуваха свободно зад тях — точно по начина, по който го бяха правили по време на тренировките в огромния басейн на центъра „Джонсън“. Водата действително предлагаше условия, близки до безтегловността, но съпротивлението ѝ все пак затрудняваше движението с обемистите костюми, допълнително натоварени с апаратурата за автономна жизнена среда. Оказа се, придвижването в открития Космос е далеч по-лесно. И двамата дишаха равномерно, а сърдечният им ритъм беше спокоен и стабилен.

Комуникационният спътник, който трябваше да изведат в орбита, се намираше в задната част на товарния отсек. Той се състоеше от две части с правоъгълна форма. В едната беше компактният ракетен двигател, а в другата — по-дълга и по-ниска — бяха разположени електронните компоненти. Сравнен с почти дизайнерското оформление на „Цвики-Волф“, спътникът приличаше на две обикновени кутии за обувки, увити в изолиращо фолио.

Астронавтите предпазливо се приближиха към него от двете страни на товарния отсек. Спътникът на стойност 250 милиона долара беше здраво прикрепен към пода с помощта на множество специални скоби. В горната му част се намираха сгънатите плоскости на трите антени — една голяма и две по-малки, а отдолу се виждаха прибраните криле на батериите за слънчево захранване, чиято разгъната площ беше около три квадратни метра.

— Някакви следи от повреди? — попита Керълайн, насочила вниманието си към антените.

— От тази страна всичко изглежда наред — отвърна Пит. — Слънчевите батерии не са мръднали.

Протегна крак и го пъкна в една от опорните скоби, разпръснати по палубата. Всяка от тях беше монтирана на мястото на предварително определените операции. Включи специалния електрически ключ и започна да развива един от болтовете, крепящи спътника. Енергията прониза ръката му, прехвърли се в тялото и стигна до краката, здраво загнездени в опорните скоби. Ако не бяха те, болтът щеше да си остане неподвижен, а астронавтът щеше да се завърти около инструмента в ръката си. Продължи работа и не след дълго успя да освободи 7-метровия корпус на спътника от транспортната му опаковка.

Изправена до един от големите илюминатори в общото помещение, Келси внимателно наблюдаваше действията на колегите си. Тош хвана ръчката на дистанционната манипулационна система (ДМС) и активира механичната ръка. Роботизираният механизъм напусна хоризонталното си положение в дъното на товарния отсек, издигна се под прав ъгъл и спря. Предстоеше рутинната проверка на „лакътя“ и „китката“, след която Тош щеше да я включи в реалната операция.

— Свърших от тази страна — обяви Пит и започна да прибира автоматичния ключ в специалния му калъф.

— Пълен синхрон, сякаш сме го репетирали — обади се Керълайн. — Готов ли си да вдигнеш спътника, Тош?

— Напълно.

Очите на пилота непрекъснато се местеха от картината на живо, която наблюдаваше през илюминатора, към екраните на пулта, предаващи сигналите на канадските камери, монтирани в различни части на механичната ръка. Уредът бавно се плъзна надолу и стоманените му пръсти се залепиха за една точка в средната част на спътника.

— Как е?

— Захватът е добър — докладва Пит.

— Сега леко ще повдигна тая птичка, наблюдавай ме — подхвърли Тош.

Келси и Лънди гледаха като омагьосани движението на малкия джойстик. Лакътят на ръката робот леко се прегъна и тежкият около пет тона спътник бавно се отлепи от гнездото си. Джойстикът беше конструиран така, че да регистрира всяка евентуална съпротива, но такава липсваше. Това означаваше, че двамата астронавти във бяха отстранили всички крепежни елементи.

Пит се наведе и огледа разстоянието между спътника и повърхността на палубата.

— Процеп десет сантиметра, всичко изглежда нормално — докладва той.

Тош се обърна към Келси и Лънди, на лицето му имаше дяволита усмивка.

— Сега гледайте какво става...

Движенията на ръката робот влязоха в пълен синхрон с неговите. Издигнал спътника на максимално разстояние от палубата, Тош предпазливо размърда джойстика — първо наляво, после надясно — сякаш беше диригент на невидим оркестър. Огромният апарат покорно се разклати, сякаш решил да изпълни смел акробатичен номер. В края на маневрата ръката зае максимално горно положение, спътникът се оказа само на няколко сантиметра от системата за стабилизиране на товарния отсек (ССТО)

— Браво, друже! — възторжено извика Пит. — Закова го, точно в десетката!

— Страшен съм — самодоволно отвърна Тош.

— Имаш късмет, че не счупи нещо — поклати глава Лънди. — С твоята заплата и хиляда години няма да ти стигнат, за да изплатиш тая птичка отвън...

— „Либърти“, тук Хюстън, приемам — прозвуча деловият глас на Фред Джизъп.

— Слушам, Хюстън — отвърна Лънди.

— Много хора в Центъра бяха впечатлени от номерата, които демонстрирахте преди малко.

— Много благодаря — гордо се усмихна Тош.

— За съжаление сред тях не фигурират представителите на „ЗитаКом“ — продължи Джизъп. — В момента на забележителното „слънце“ с апарата един от инженерите им замалко не припадна. Ако не възразявате, бих предложил изпълнението на задачата да завърши в рамките на правилата...

— Разбрано, Хюстън.

— Радваме се, „Либърти“. Край.

— Големият брат гледа — промърмори Лънди, хвърли кос поглед към Тош и добави: — Смятай, че си предупреден.

Пилотът кимна и насочи вниманието си към площадката за изстрелване на спътника. Самочувствието му видимо намаля. Керълайн и Пит продължиха да контролират работата на ръката робот, която предпазливо, сантиметър по сантиметър, насочи соплото на спътниковия двигател към центъра на подвижния диск.

После астронавтите се прехвърлиха в нови опорни скоби и стартираха процедурите по активирането. Спътникът не беше обикновено карго, а по-скоро самостоятелен космически апарат по подобие на „Либърти“. Керълайн провери системите за управление и задействане на двигателите, а Пит пое електрозахранването, компютрите и средствата за комуникации. Всеки етап от проверката се извършваше с безкрайно търпение и безгранично внимание, а резултатите се отбелязваха в специалния списък. Тази дейност им отне около четиридесет минути.

— Имаме пулс — обяви най-сетне Пит, след като постави прекъсвачите в работен режим и включи акумулаторите.

— Жироскопите се въртят — добави Керълайн. — Птичката е готова да полети.

В пилотската кабина Лънди включи микрофона си.

— Хюстън, тук „Либърти“.

— Слушаме, „Либърти“ — отвърна Джизъп.

— Предстои да отворим клетката. „ЗитаКом“ готова ли е да поеме пратката?

— Напълно, „Либърти“. Те имат контакт със своя спътник. Разрешаваме пуск.

Тош натисна няколко бутона на командния пулт. Подвижният диск в центъра на товарния отсек бавно се завъртя заедно с „птичката“. Скоростта на въртенето бързо се увеличи и скоро достигна нужните обороти. Пилотът направи последна справка с дисплея и натисна бутона за изстрелване. Ротационният диск подскочи нагоре — като онези човечета на пружина, с които си играят децата. Спътникът плавно се отдели от него и заплува в безвъздушното пространство. Операцията беше осъществена без включване на двигателя просто защото един лек тласък беше достатъчен. Апаратът увисна точно над гравитационния център на „Либърти“, подчинявайки се на предварително изчислената траектория.

— Това нещо заслужава да се види, а? — подхвърли Лънди, присъединявайки се към Келси пред илюминаторите.

— Демонстрация на Нютоновата физика в най-чистия ѝ вид — кимна тя. — Разбира се, с някои от допълненията на сър Исак...

— Точно така. Завъртането на спътника в момента на изстрелването отговаря съвсем точно на изстрелването на куршум през дулото на пушка със съответните нарезки.

— Или на хвърлянето на опитен питчър — добави Тош, незабелязано присъединил се към тях. — Въртеливото движение придава допълнително точност на полета...

Замълчаха и проследиха с очи широката траектория на комуникационния спътник, който бавно изчезна в мрака.

Лонг Бийч, Калифорния

На монитора с графичното изображение на Земята пулсираше една малка, но ярка точица. В един момент тя изчезна, после отново се

появи, но разделена на две. Едната продължи по досегашната траектория — това беше „Либърти“, а втората изостана малко назад и се изкачи на по-висока орбита. Скай погледна часовника си.

— В график ли са? — попита Моу.

— НАСА винаги се е гордяла с точността си — кимна Скай. — В случая това улеснява задачата ни.

— След една седмица по същото време „ЗитаКом“ ще бъде включен в списъка на важните ни клиенти, нали? — подхвърли Моу. — Имат късмет, че получихме честотните им характеристики на сравнително скромна цена...

— Късметът е просто способност да извлечеш полза от това, което ти се предоставя — дари го с хладна усмивка Скай.

Чантили, Вирджиния

Полковник Бенджамин Ковалковски, директор направление „Космически операции“ към Националната разузнавателна служба, стоеше на балкона на кабинета си с изцяло остъклени стени. Очите му бяха насочени надолу, към Оперативния център за контрол на космическото пространство, а обветреното му лице бе застинало в очакване. Огромната зала беше изпълнена с многофункционални компютърни терминали, обслужвани от десетки специалисти. Това бяха очите и ушите на Съединените американски щати, пастирите на шпионските спътници, обикалящи планетата.

Въздухът в това подобно на пещера пространство беше сух и хладен, с леко металически привкус — продукт на активно филтриране. Работните места бяха изработени от метал, пластмаса и стъкло, а преобладаващите цветове бяха сивото и черното, които усилваха усещането за изкуствена стерилност. Скритите осветителни тела излъчваха едно особено разсеяно сияние — ергономично усилие, предназначено да намали максимално отразената светлина в гигантските монитори с плоски екрани. Секретните задачи, изпълнявани от екипа на Ковалковски, предопределяха и местоположението на Центъра — далеч от дневната светлина, дълбоко под официалната централа на НРС, простираща се върху голям парцел вирджинска земя.

Очите на Ковалковски бяха заковани върху огромния централен монитор, заемащ изцяло насрещната стена. Върху него личеше плоската карта на земното кълбо, около което обикаляха всички разузнавателни спътници, управлявани от тази зала. Космически апарати с имена „Ключалка“, „Вихър“, „Парашут“, „Магнум“, „Триплет“ и „Лакрос“ бяха увиснали в различни орбити над Земята, слушайки и наблюдавайки всичко, което става под тях. Побелелият директор на направление „Космически операции“ внимателно оглеждаше електронната карта, търсейки доказателство за появата в

орбита на „Окълъс“ — първия сателит от трето поколение, оборудван със система за радарно изображение.

Изведен в орбита от „Либърти“ над западния бряг на Африка само преди час, в момента „Окълъс“ се намираше на височина от триста километра над Коралово море, а жълтата линия на орбитата му пресичаше диагонално Тихия океан по посока на Хавайските острови. Ковалковски напусна балкончето, спусна се по стълбата и се насочи към работното място на Никол Руни.

— Докладвай! — заповяда той и заби очи в дисплеите, които светеха зад рамото ѝ.

Руни остана невъзмутима. След шест години работа под ръководството на Ковалковски тя прекрасно знаеше какво е поведението му по време на началното извеждане в орбита на технически апарат със стратегическо значение — бюрократичният еквивалент на изстрелването на шпионски спътник. Обикновено съдържан и възпитан, в такива моменти шефът ѝ се превръщаше в нервен татко, който не може да си намери място в чакалнята на родилното.

— В момента сме на четиридесет и три минути от раздялата с „Либърти“ — тихо и отчетливо каза тя, без да сваля очи от мониторите. — Всички системи на борда работят нормално. Иначе казано, дотук всичко е наред.

— В такъв случай сме на две минути от фазата на запалването — отбеляза Ковалковски.

— Точно така — кимна Руни. — Скоро „Либърти“ ще бъде на достатъчно разстояние за безопасно включване на двигателите си.

В орбита

„Зевс-1“ бавно се приближаваше към хилядакилометровия апогей на своята полярна орбита, наблюдаваше и изчакваше. „Либърти“ вече беше минала под черното му аеродинамично тяло и в момента се насочваше към разделителната черта между деня и нощта. Разстоянието между нея и спътника, който доскоро лежеше в товарния ѝ отсек, нарастваше със стотици километри в минута.

„Зевс-1“ не обърна внимание на совалката, заковал смъртоносния си фокус единствено върху спътника, който продължаваше да се

издига към своята значително по-висока орбита.

Чантили, Вирджиния

— Начало на запалването — спокойно обяви Руни.

Командата напусна работното ѝ място, премина през компютърната мрежа на НРС и стигна до комплект сателитни чинии, монтирани върху покрива на огромната офис сграда. Една милисекунда по-късно късият сноп бинарно кодирани сигнали стигна до антената на „Окълс“.

В орбита

От оформеното като камбана сопло в опашката на „Окълс“ излетяха синьо-бели пламъци. Там беше мястото, на което втечените горива от различен тип се смесиха в експлозивна реакция. Краткото включване на ракетния двигател бе придружено от лека корекция в насочването и шпионският спътник навлезе в новата елипсовидна орбита, която му позволяваше веднъж на две денонощия да преминава над всяка точка на земното кълбо.

Върху набръчканото фолио на двигателя се появи червено кръгче с диаметър от около пет сантиметра. Тънкият метал проблесна за миг и се превърна в облаче сивкава пара.

Сферата на алуминиевия резервоар с течен кислород също не издържа дълго на мощния лазерен лъч, изстрелян от „Зевс-1“. Съдържанието му реагира бурно в момента, в който ледените молекули кипнаха под разрушителната топлина на лазера, надвишаваща пет мегавата. Ударна вълна с огромна разрушителна сила връхлетя през входните и изходните отвори в резервоара, предизвикани от концентрирания лъч.

Екранната защита на спътника се пръсна под ударите на стотици алуминиеви отломки. Няколко от тях проникнаха в предния сектор, унищожавайки сложната електронна апаратура, разположена там. Други пробиха съседния резервоар, също зареден с избухлива кислородна смес. Горивото се възпламени в момента, в който се превърна в газ. В резултат на експлозията, продължила не повече от секунда, „Окълс“ се завъртя в див свредел, неподлежащ на контрол.

Чантили, Вирджиния

— Загуба на сигнал? — вдигна вежди Руни, разговаряйки с екрана пред себе си.

— Проблем ли има? — попита Ковалковски.

— Не знам. Фазата на запалването на двигателя стартира нормално... — Пръстите ѝ запрепусаха по клавиатурата с бясна скорост, опитвайки се да възстановят връзката с „Окълс“. — Телеметрията беше добра, после изведнъж изчезна.

Ковалковски погледна централния монитор и вдигна слушалката. Тежката буца в корема му бързо нарастваше.

Долгрен, Вирджиния

В момента, в който Тим Хешъл прекрачи прага на кабинета си с чаша топло кафе в ръка, мултифункционалният телефон на бюрото му започна да жужи.

— Космически център на ВМС, служба ВМКР. На телефона командир Хешъл.

— Здравсти, Тим, безпокои те Бен Ковалковски от НРС.

— Ков? — учуди се колегата му от Военноморското космическо разузнаване. — Какво мога да направя за теб?

— Искам да анализиращ една ситуация, която се случи съвсем наскоро.

— Слушам те — кимна Хешъл, затвори с крак вратата на кабинета си и седна зад бюрото.

— Днес совалката изведе в орбита един чисто нов спътник, но той млъкна в момента, в който включи двигателя си за корекции на орбитата.

— Защо се интересувате от едно обикновено комерсиално птиче, момчета? — изненада се Хешъл.

— Защото е наше — отвърна Ковалковски. — И тази информация не е за публично обсъждане.

— Ясно.

— Последното местоположение на нашия спътник е на около пет минути западно от Хавайските острови. Размерът и теглото му са

приблизително колкото тези на „Хабъл“.

Хешъл притисна слушалката с рамо и се обърна към двойния екран на компютъра.

— Каква е височината?

— Малко под четиристотин километра.

— Изчакай на телефона, ще проверя „Оградата“.

Имаше предвид невидимата енергийна стена, която пресичаше Съединените щати от Южна Калифорния до бреговете на Джорджия.

Създадена от система, включваща шест многоцелеви радарни инсталации — всички действащи на постоянна вълна от 217 мегагерца, тя се издигаше на височина от трийсет хиляди километра в околземното пространство и беше в състояние да засече всеки летящ обект от Африка на изток до Хавайските острови на запад. Компютрите във военноморската база Долгрен използваша сигналите на „Оградата“, за да изчисляват точното местоположение на всеки обект, по-голям от пет сантиметра, който се намира в орбита.

— Получих траекторията на твоята птичка — съобщи Хешъл. — Би трябвало да се намира на около двацет градуса северна ширина, сто и седемдесет западна, най-вдясно от западния край на „Оградата“...

— Така е — потвърди Ковалковски.

— Опа!

В момента, в който дъгата на орбитата докосна ръба на „Оградата“, тя изведнъж се разпадна и на мястото ѝ се появи покривало от бързо сменящи се идентификационни цифри.

— Какво стана?

— Май вашето птиче започна да се разпада — промърмори Хешъл и даде максимално увеличение на кадъра. „Оградата“ беше различила двацет различни обекта в непосредствена близост до новия спътник. — Едно голямо парче и много други по-малки около него... — Включи втория монитор и бързо набра една плоска карта на света, върху която бе нанесена траекторията на новия сателит. — Ще проверя за евентуален сблъсък и ще видя дали ще успея да моделирам птичката...

— Сблъсък ли? — гневно изръмжа Ковалковски. — Нали твоите момчета направиха подробен оглед на стартовия прозорец?

— Така беше — отвърна Хешъл, без да отделя очи от течащата на екрана информация. — Добре. Станция „Тантал“ в Джорджия е засякла извеждането на спътника от „Либърти“ преди час. След това има четиридесетминутна пауза, преди да прихванем вашия спътник над Хаваите. Лично интерполирах междинната орбита и проверих всичко, което би могло да се изпречи по пътя на спътника. Пространството беше празно. Прозорецът беше чист, така че ако е било сблъсък, който е ликвидирал птицата ви, то е било нещо съвсем дребно, което не сме могли да хванем, или насрещен боклук, идващ извън „Оградата“. И в двата случая вероятността за сблъсък е хиляда милиарда към едно.

Екранът с текущите данни вдясно на бюрото поднесе нова, грубо оформена триизмерна анимация на някаква издължена маса с неясни контури, която се въртеше около себе си. Забелязваха се и множество по-малки обекти, които бързо се разпръскваха. Хешъл включи на реверс и загледа как парчетата се връщат обратно към повредения спътник.

— Интересно — промърмори той.

— Кое? — нетърпеливо попита Ковалковски.

Хешъл пусна графичното изображение на нормална скорост, но съвсем бавно. В резултат забеляза нещо важно — две ярки конични избухвания в базата на спътника.

— Ков, по всичко личи, че задната част на вашия спътник се е взривила.

В Центъра за проследяване, който се намираше в съседство с кабинета на Хешъл, лейтенант Алейна Тагърт вдигна очи от екрана и погледна към кабинета на шефа си. Вратата беше затворена. Очите ѝ се върнаха на главния каталог на Космическото командване за обекти в орбита, където вече бяха нанесени координатите на „Либърти“ и изстреляния от нея спътник „ЗитаКом“.

След изстрелването „Либърти“ се беше отдалечила на достатъчно разстояние за включване на двигателите и в момента извършваше корекции в орбитата си, захождайки за срещата с МКС. Тагърт обичаше да проследява совалките в орбита, тъй като те бяха

сред малкото динамични обекти в хаоса от спътници и космически отпадъци, предвидими точно толкова, колкото лунните фази.

Прехвърли се на „ЗитаКом“ и с изненада установи, че спътникът е на по-малко от двеста километра височина. След раздялата със совалката ракетният му двигател би трябвало да се включи и да го изведе на далеч по-висока орбита. Увеличавайки образа, тя видя същата картина на разхвърляни отломки, която беше пред очите на Хешъл в съседния кабинет.

На път за вкъщи Тагърт спря на една крайпътна бензиностанция с кафе-бар и напълни догоре резервоара на своя фолксваген „Бийтъл“. После се насочи към телефона на стената и започна да го зарежда с монети за междуградски разговор. В чантичката си имаше мобилен телефон, но инструкциите ѝ забраняваха употребата му. Набра поредица от десетина цифри и зачака.

— Моля — разнесе се в слушалката гласът на Оуен Моу.

Тагърт моментално го позна — равнодушен тенор, лишен от всякакви емоции. За собственика му знаеше съвсем малко: само името му и фактът, че се интересува от комуникационни спътници. Точно този интерес лежеше в основата на връзката им: тя му даваше съответните сведения, а той ѝ плащаше. Чисто делови отношения. Не се интересуваше как този човек употребява информацията, предполагайки, че е нещо, свързано с борсата. Когато някоя фирма загуби спътник за петстотин милиона, цената на акциите ѝ едва ли се покачва.

— Мисля, че имам информация, която ще ви заинтересува — рече в слушалката тя. — Новият спътник на „ЗитаКом“ не успя да влезе в орбита.

— Благодаря ви — каза Моу и затвори.

Тагърт остави слушалката и тръгна към колата си. Сега ѝ предстоеше да реши за какво да похарчи чека на стойност пет хиляди долара, който скоро щеше да пристигне във фирмата, в която работеше на половин работен ден.

Бойна подводница на САЩ „Вирджиния“

4 август

Лейтенант Джеф Полсън излезе от контролната зала и надникна през отворената врата към съседната кабина:

— Капитане?

Командир Скот Джонстън вдигна пръст към своя първи помощник и побърза да приключи с прочита на текста, с който се бореше през последните няколко минути.

Подводничар от кариерата, Джонстън беше прекарал по-голямата част от последните седемнадесет години под вода и по тази причина имаше честта да командва „Вирджиния“. Разновидност на клас „Морски вълк“, този кораб беше първият от серията подводници с повишена антирадарна защита, способни да нанасят светкавични удари както в дълбоки води, така и в крайбрежните плитчини.

— Шибана фантастика — промърмори Джонстън, поклати глава и се извърна към мъжа на прага: — Казвай, Джеф.

— Приближаваме центъра на квадрата — докладва Полсън. — Как ще наредите да процедираме?

— Поддържаме сегашната дълбочина, намаляваме скоростта на пет възела. Правим широк кръг. Възнамерявам да поостанем малко, без да вдигаме шум. Нека видим дали няма да си имаме компания. Как е сонарът?

— Продължава да подава сигнали. Не знам какво правят двамата ни гости, но в момента системата действа в диапазон, който може да открие друга подводница само в някоя от подводните пещери.

Джонстън издаде някакъв ръмжащ звук, който би могъл да мине и за иронично недоверие.

— Няма начин капитанът на „Невада“ да се пъкне в такъв капан. Преди да поема първото си самостоятелно назначение, бях помощник на Майк Гранског и знам, че е хитро копеле, истински цар на маскировката.

— Може би новото оборудване ще ни помогне да го открием.

— Нали знаеш, че съм от Мисури — промърмори Джонстън и прегъна страницата на инструктажа. — А това значи, че искам да видя. Какво мислиш за тая „Акустична дневна светлина“?

— Вероятно някакъв нов вид пасивен сонар.

— Ехолокация и холографско изображение? Имам чувството, че скоро някой ще ни препоръча да потърсим общ език с проклетите делфини!

— Питам се защо избрах за опитно свинче точно „Вирджиния“. Чисто нов кораб, боята му още не е изсъхнала!

— Официалната заповед гласи, че участваме в този експеримент заради интегралните електронни системи, с които сме оборудвани. Максималната степен на високотехнологичното оборудване ни прави и най-подходящи за изпробване на новите технологии.

— А неофициално?

— Един от двамата ни гости долу е бивш тюлен.

— Трябва да е онзи, червенокосият, с конската опашка — кимна Полсън. — Дето никога не е помирисвал армията.

— Той е — призна Джонстън. — Бивш командир на тюлените, който наскоро получи военен чин и заповед да ръководи този проект.

— Ясно, разбирам. А „Вирджиния“ е построена за специални операции... Искат да ни почешат по гърба и да видят как ще реагираме. Има ли шанс това нещо наистина да заработи?

— Откъде да знам, по дяволите? — сви рамене Джонстън. — Аз съм прост подводничар.

Полсън се усмихна на тази иронично-скромна забележка. Преди да получи назначението си като първи помощник на „Вирджиния“, му бяха дали да прочете служебната характеристика на този човек, събрана в тридесет реда. От нея научи, че Джонстън е завършил с пълно отличие както Военноморската академия, така и университета във Флорида. А фабриката за слухове във флота твърдеше, че макар да беше поел командването на най-модерната подводница на САЩ съвсем скоро, не след дълго ще бъде предложен и за адмиралски пагони.

— Капитанът на командния пункт — обяви дежурният офицер.

Джонстън стана и прекоси с бърза крачка неголямото помещение, в противоположния край на което се намираше центърът за управление и контрол. Спря зад гърба на дежурния зад пулта за управление и хвърли поглед към широкия навигационен дисплей.

В средата на тъмносиния екран плуваше триизмерното изображение на подводницата, чиято позиция автоматично се коригираше от постоянния поток данни на сензорите на щурвала, корпуса и машинното отделение. След него се проточваше пунктирана линия, маркираща пътя на кораба в изследвания периметър.

— Свий изображението, навигатор — нареди Джонстън. — Искам да видя цялата зона.

— Слушам, сър — отвърна кормчията и натисна няколко клавиша пред себе си.

Изображението на подводницата се превърна в бяла точка, разположена в сива, пунктирана зона, която обхващаше двеста квадратни километра океан, югозападно от Хавайския архипелаг. Тук трябваше да се проведе учението, в което участваше „Вирджиния“. Никой от останалите участници в него не беше предупреден за присъствието на подводницата в него, но това беше без значение за Джонстън.

Очите му не се отделяха от монитора. Три подводници от Тихоокеанския флот на САЩ дебнеха някъде в морските дълбини наоколо — ракетносецът „Невада“ и щурмовите лодки „Шайен“ и „Пасадина“. Почти 200-метровата „Невада“ носеше на борда си двадесет и четири балистични ракети с ядрени бойни глави, а задачата ѝ по време на учението беше да остане скрита от по-малките, но значително по-бързи и маневрени щурмови подводници. Десетилетия наред тази игра на криеница беше привилегия на подводния флот на бившия СССР — разбира се, с активното участие на американските му съперници. Но днешните наследници на разпадналата се империя не разполагаха със средствата за поддръжка на някогашния си огромен морски флот. Други държави обаче — най-вече Китай — изпълняваха амбициозни програми за развитие на подводния си флот. Това беше причината за постоянната бойна готовност на американските военноморски сили.

— Нещо ново, сонар? — подвикна Джонстън.

— Нищо, капитане. Би трябвало да тракат с тенджери и тигани по корпуса, за да ги чуя.

— Толкова ли е зле?

— Ту се чува, ту заглъхва — поясни офицерът пред сонарното устройство. — В момента, в който съм сигурен, че ги засичам, екраните изведнъж се изпразват...

— Продължавай в същия дух — разпореди се Джонстън и се извърна към Полсън. — Помощник, слизам да си побъбря с гостите. Поддържай същия темп на претърсване.

— Слушам, сър.

— Хайде, скъпи, направи го! — тихо прошепна Грин. — Знам, че можеш!

Седнал зад импровизиран пулт в центъра на торпедното отделение на „Вирджиния“, Бил Гринели, по прякор „Грин“, подканваше компютъра си да синхронизира сигналите, подавани от многобройните акустични сензори на подводницата. Тази част от оръжейния отсек беше специално реконструирана в доковете на Пърл Харбър, за да се осигури временното работно място на Грин и Нолън Килкъни. От двете страни на освободеното пространство се виждаха дългите редици с бойни торпеда „МК-48 АДКАП“, подредени в специалните си легла. Един доста изнервящ факт за специалиста по компютърни системи, който на всичкото отгоре беше и заклет пацифист.

Проснал се на металната палуба на крачка от него, Килкъни ровеше нещо в основата на холографския екран. Високият цилиндричен уред се състоеше от два прожекционни апарата, поместени в сиви пластмасови панели от двете страни на визуална камера, опакована в прозрачна изкуствена материя.

По екрана на лаптопа на Грин течаха безкрайни колони от символи, наподобяващи йероглифи — изтърбушеното съдържание на неговия РАМ.

— По дяволите! — изруга Грин.

— Екран на смъртта? — подхвърли Килкъни, без да прекъсва усилията си да осъществи поредната връзка.

— Пак ми играе номера. Ех, защо не разполагах с месец-два, за да изработя един наистина майсторски код за достъп, вместо да сглобявам нещата в движение.

— Ще кажа, че грешката си е твоя.

— Това пък защо? — попита Грин.

— Доусън беше толкова заинтересуван от нашата демонстрация, че беше готов да се бие със зъби и нокти и да ни осигури средствата за цялостно провеждане на опита.

— А това беше крайната цел, така ли?

— Да, но тогава ти реши, че можем да се оправим и с това, което се крие в съществуващите сонарни детектори...

— Казах, че това е теоретически възможно, нищо повече.

— Кое е равносилно да му подпишеш празен чек — засмя се Килкъни, притягайки с найлонов клипс последния сноп фиброоптични кабели. — Готово — добави той, след като върна панелите по местата им. — Аквариумът е сглобен.

— Браво, а сега ела да ми удариш едно рамо с проклетия интерфейс. Според мен шибаната компютърна система на този кораб отлично знае, че не съм моряк.

— Това не е кораб, а лодка.

— Какво?

— Във флотата надводните морски съдове се наричат кораби, а подводните — лодки.

— Извини невежеството ми по отношение на морската терминология. Би ли бил така любезен да си домъкнеш задника тук и да ми помогнеш да се ориентирам в електронната мрежа на тази лодка?

— С удоволствие.

Килкъни се настани до Грин, придърпа лаптопа и набра комбинацията за схемите на сензорните детектори. Подобно на всички членове на екипажа, двамата изследователи бяха облечени в сини комбинезони. По отношение на обувките имаха свободен избор, при условие че подметките им са гумени. Килкъни предпочете чифт маратонки „Окли Асълт“, а Грин — индивидуалист както винаги, се наканти с фрапиращи жълто-черни кецове, направени от брезент.

С гладко избръснатото си лице и късо подстриганата си рижа коса Килкъни почти не се различаваше от екипажа на „Вирджиния“. За

разлика от него Грин беше обект на любопитни погледи, в които имаше и завист, и отвращение. Причината беше в ярката му индивидуалност, напълно несъвместима с военната дисциплина. Професионалните моряци биха могли да приемат сивеещата конска опашка и козята брадичка на кльощавия компютърен гений, но откровено се присмиваха на татуировката на рамото му: палав елф, клатещ крака от рога на месечината. Върху тялото на истинския мъж може да бъде изрисуван орел или мацка с гъвкаво тяло, но не и някакво тъпо джудже.

Люкът на торпедния отсек с трясък се отвори и Килкъни неволно извърна глава. Видял фигурата на Джонстън, той механично се изправи и застана мирно. Потънал в данните, които продължаваха да се точат на екрана, Грин въобще не забеляза появата на капитана.

— Продължавайте — разпореди се Джонстън, придърпвайки люка след себе си. — Не е нужно да го правите, защото сте цивилен...

— От обстановката е, сър — усмихна се Килкъни. — Навиците никога не умират... С какво можем да ви помогнем?

— Отбих се да видя докъде сте стигнали — отвърна Джонстън с онзи тон, до който прибягват командирите, на които им е писнало от празни приказки.

— Цялото ни оборудване вече е сглобено и работи, но имаме проблеми с включването му към мрежата на подводницата. Решението за този експеримент бе взето в последната минута и това ни принуждава да импровизираме.

— Разбирам — сковано кимна Джонстън, помълча малко, после добави: — Имам проблем в контролния отсек и силно се надявам да включите проклетия сонар. Защото в момента състоянието е такова, че не можем да разберем дали пред „Вирджиния“ се мотае някой любопитен кит или нещо друго...

— Проблемът ви е решен — обади се Грин, наблюдавайки със задоволство редицата от конкретни данни, която започна да запълва екрана пред него.

— Получи ли обратната връзка? — любопитно се обърна Килкъни.

— Страшен хакер си, мой човек — ухили се Грин и вдигна ръка с извърнатия длан, очаквайки пляскането на Килкъни.

— Този малък и сладък код заслужава да намери място в личната ми колекция.

— Хей, какви ги дрънкате вие двамата? — пожела да узнае Джонстън.

— Както вече споменах, софтуерът на „Вирджиния“ не беше пригоден за това, което вършим — поясни Килкъни. — Първоначалните ни опити да се включим не дадоха резултат, ако не броим факта, че глътнаха част от информацията ви.

— Това вече го видях на сонара.

— Да не говорим, че техническите справочници, които вашите хора ни предложиха, не стават за нищо — добави Грин.

— Както повечето от плявата, наречена компютърна документация...

— И как решихте проблема, момчета?

— Импровизирахме — отвърна Грин, без да прекъсва работата си на клавиатурата. — Тук трябва да добавя, че колегата, който в момента се занимава с рискови инвестиции, все още умее да мисли като хакер, когато това се наложи...

— Съставих две малки програми специално за захранването с данни — поясни Килкъни. — Разбира се, подарявам ги на вашите момчета горе, но за момента... — Млъкна, за да проучи някакъв нов прозорец, който току-що изскочи на екрана, после добави: — За момента изглежда, че ще успеем да постигнем синхрон и да започнем да получаваме данните в реално време.

Грин почеса козята си брадичка, загледан в яркозелените колони от цифри, пристигащи от компютърната мрежа на „Вирджиния“.

— Точно така, сър — промърмори той, после вдигна глава: — Уважаеми господа, аз съм готов да опитам. Моля, обърнете внимание на холографското изображение в централния монитор.

Пръстите му затанцуваха по клавиатурата, а екранът неохотно примигна със студена светлина. След това върху него изплува призрачният триизмерен образ на „Вирджиния“, чиито витла тласкаха подводницата напред със зададената скорост от пет възела.

— Картината изглежда доста ясна, детайлите са подчертани — подхвърли Килкъни. — Така изглежда „Вирджиния“ в момента.

Джонстън почти залепи нос в екрана.

— Подобно нещо съм виждал в корабостроителницата „Илектрик Боут“, но то беше компютърна симулация — промърмори той.

— Това не е симулация, капитане — обърна се към него Килкъни. — Това е реалният образ на „Вирджиния“ — такъв, какъвто е в момента.

— „Да бъде светлината“ — пропя с доволна усмивка Грин.

— Това е то акустична дневна светлина. Край на тъмното пътуване под вълните.

— Не мога да разбера как сонарните импулси се превръщат в нещо, което може да се види... — промърмори Джонстън.

— Делфините го правят — отвърна Килкъни. — Ехолокацията им позволява да виждат всичко във водата около тях по акустичен начин. И да откриват биологичния му произход, ако има такъв.

— Но подводниците не са делфини — възрази Джонстън.

— Вярно. Делфините определено са по-добри от нас, но да не забравяме, че те имат огромна преднина. Представете си го по следния начин: очите ни реагират на светлинните вълни, които се отразяват в предметите около нас. Приетата информация се трансформира в електрически сигнали, които, обработени от специфичен център в мозъка ни, от своя страна се превръщат в образ. Делфините правят същото нещо, но със звуковите вълни. Всичко е въпрос на синхронизация между много чувствителен приемник и компютър с голяма мощност. Делфините го притежават под формата на това, което учените наричат „пъпеш“, при човека става въпрос за функция на мозъчната кора, известна като „зрителен кортекс“.

— А в момента вашата подводница е оборудвана с един малък, но свръхмощен суперкомпютър — добави Грин и махна с ръка към сивия куб на пода, от който долиташе тихо бръмчене.

Очите на Джонстън внимателно опипваха изображението на подводницата. Ако се изключи цветът, то наистина приличаше на „Вирджиния“. В този момент се усети лекото движение на руля.

— Защо изображението не мърда? — попита той.

— Мърда, но завива заедно с подводницата. То се базира върху звуковата енергия на водата, с която влизат в контакт външните сензори на „Вирджиния“. Така получаваме данните за ориентацията на кораба — от носа до кърмата... — Килкъни махна към пътеката между

торпедните силози: — По тази ос... Няма значение дали „Вирджиния“ се клати надлъжно или напречно, дали се отклонява от курса, или се завърта около себе си. Докато камерата за триизмерен образ е завинтена за пода и жироскопите работят, изображението на тази подводница ще бъде точно копие на реалния ѝ образ.

— Чакай, това също може да помогне — подхвърли Грин и набра някаква команда на клавиатурата.

Изображението на подводницата се сви наполовина. От центъра ѝ се появиха трите аксиални линии на Декарт. Абсолютно еднакви на дължина, те автоматично се превърнаха в радиуси на трите измервателни окръжности, които заобикаляха компютърното изображение на подводницата.

— Окръжността на плоскостта x - y определя посока север — обясни Килкъни.

Джонстън закова очи в кръгчето, което бавно се завърташе, следвайки завиването на кораба.

— А другите две обозначават реалното вертикално и хоризонтално положение, така ли?

— Точно така. За нашия компютър тази подводница е центърът на Вселената.

В единия край на изобразителната камера проблесна малко сиво пламъче, което бързо изчезна.

— Какво беше това? — попита Джонстън.

— Не мога да кажа. Грин, увеличи малко, ако обичаш...

— Веднага.

Холографското изображение на „Вирджиния“ набъбна с няколко сантиметра. Над него, съвсем близо до повърхността, бавно се люлееше повърхността на океана.

— Пред вас е един цилиндричен сектор от подводното пространство с приблизителен диаметър от около два километра — обяви Грин.

Джонстън внимателно се взираше в изображението.

— А това трябва да е целта — промърмори след известно време той. — Ей там, пред десния борд. Прилича на стадо китове...

— Желаете ли по-близък план? — попита Грин.

Преди Джонстън да отговори, подводницата изчезна от екрана и на мястото ѝ се появиха триизмерните очертания на пет сиви кита от

типичния за тези ширини на Тихия океан вид. Разтворили огромните си челюсти, те усърдно се тъпчеха с планктон.

— Невероятно! — прошепна Джонстън, неспособен да отдели очи от гледката. — Това е просто като...

— Като че ли някой е запалил лампата навън — подхвърли Килкъни. — Това е и основната цел на този проект — да виждаме в тъмното. А след като харесахте нашите китове, вероятно ще харесате и подводниците ни...

Хюстън, Тексас

6 август

— Съжалявам за закъснението — рече Фред Джизъп, докато влизаше в заседателната зала.

Появи се последен, въпреки че спешното заседание беше организирано в Космическия център „Джонсън“ именно заради него. Като директор на полетите той не можеше да пътува до Вашингтон по време на мисия на совалката. Джизъп изглеждаше доста раздърпан — краищата на ризата му се подаваха над възпълната талия, а под мишницата му се подаваше дебела, претъпкана с документи папка.

В далечния край на правоъгълната заседателна маса го очакваха двама души. Вече познаваше Линда Риърсън, с която се беше срещал няколко пъти след назначението ѝ за директор на НАСА преди три години. Макар и чиновник от кариерата, тя имаше богата научна биография и ценеше мисиите на агенцията. Той я уважаваше заради настойчивостта, с която защитаваше бюджета на НАСА пред комисиите в Конгреса, но според някои слухове бе получила поста си по силата на една секретна директива за засилено участие на жените от афроамерикански произход в управлението на страната.

— Здравей, Линда — леко ѝ се поклони Джизъп, после протегна свободната си ръка на мъжа в тъмносин костюм.

Бен Ковалковски се представи и здраво стисна ръката му. Джизъп пусна папката си на масата и седна.

— Радвам се, че успя, Фред — усмихна се Риърсън. — Извинявай за поканата в последния момент. Дано не сме те хванали в неподходящо време.

— На практика си е точно така — въздъхна Джизъп и прокара пръсти през оредялата си коса. — Трима от астронавтите на совалката се подготвят за излизане в открития Космос, а след няколко часа и „Цвики-Волф“ трябва да бъде пуснат в орбита.

— Другата част от товара на „Либърти“ — поясни Риърсън, обръщайки се към Ковалковски. — Фред, преди да започнем, искам да споделя с теб една строго секретна информация. Имаме официално разрешение, защото става въпрос за ситуация, която вероятно те засяга съвсем пряко.

— Разбирам — кимна Джизъп.

— Целта на тази среща е да обсъдим спътника, който изстреляхме от „Либърти“ преди два дни. Възникна проблем.

— Извеждането в орбита стана без грешка, предаването на управлението на „ЗитаКом“ — също — озадачено я погледна Джизъп.

— Проблемът възникна след изстрелването — обади се Ковалковски.

— Значи вие сте от „ЗитаКом“, така ли?

— Не.

Недоумението на Джизъп се усили.

— Полковник Ковалковски е от НРС — натъртено поясни Риърсън.

— Нима искате да ми кажете, че сме изстреляли в орбита един шпионски сателит?

Риърсън кимна.

— Защо не бях в течение?

— От съображения за сигурност — строго отвърна директорката на НАСА. — Получи нужната информация за изстрелването на поредния комуникационен спътник.

— Но това птиче не е било комуникационен спътник.

— Такова беше — поклати глава Ковалковски. — Един много специален комуникационен сателит.

— Хитро — отвърна Джизъп, без изобщо да се впечатли от тази словесна еквилибристика. — Вижте, знам какво прави НРС и напълно го подкрепям. По дяволите, ние и преди това сме изстрелвали разузнавателни апарати. Какво му е специалното на този?

— Имаше по-особено предназначение — каза Риърсън.

— В смисъл?

— В смисъл че нямахме желание да бием камбана за изстрелването му — обясни Ковалковски. — Изстрелванията от Вандербърг се следят много внимателно. Те наблюдават ракетите ни и ние наблюдаваме техните.

Ковалковски не пожела да уточни кои бяха те. От първите дни на космическата надпревара наблюдаването на космическите стартове беше надеждно средство за преценка на техническите възможности на противника. Сега в играта участваха няколко страни и тайното извеждане в Космоса отдавна беше невъзможно. От спецификата на товара и траекторията на ракетата можеха да се научат много неща за целта на изстрелването.

— Значи сте скрили птичката си под дегизировката на комерсиален товар — подхвърли Джизъп.

— Точно така.

— Колкото и силно да беше желанието ми да бъде обратното — добави Риърсън. — С бързото ни завръщане в Космоса след загубата на „Колумбия“ медиите отново възприемат полетите на совалките като нещо нормално. Стартовете и приземяванията се предават на живо само от кабеларките, и то при положение че няма по-горещи новини. Това се превърна в шанс за Министерството на отбраната.

— „ЗитаКом“ в играта ли са?

— Те построиха спътника ни — кимна Ковалковски.

— А какво ще кажете за останалото съзвездие, което качихме горе?

— Повечето от изстрелванията са законни — отвърна Риърсън.

— Нашата космическа флотилия е доста износена — поясни Ковалковски. — Някои от спътниците са в орбита почти пет години над определения им срок. В последните няколко години светът се промени и имаме нужда от повече и по-добри апарати.

Успокоен, Джизъп вдигна ръка.

— Излишно е да проповядвате на проповедник. Какъв е проблемът с вашия спътник и как мога да помогна?

— Предполагаме, че в момента на ускорението се е взривил един от горивните резервоари и спътникът се отклонява в безполезна орбита. Временно изгубихме връзка с него, но впоследствие успяхме да я възстановим. Дистанционната диагностика потвърди, че двигателят е извън строя, слънчевите панели също. Останалото изглежда невредимо.

— Това си заслужава да бъде спасено — заключи Джизъп. — На каква височина е вашата птичка?

— Между триста и шейсет и четиристотин километра — Ковалковски отвори металното куфарче и извади един CD-ROM. — Тук е проекцията на орбитата му за следващите десет дни.

Джизъп пхна диска в претъпканата си папка.

— Екипът ми ще изготви план за възстановяване на щетите — обеща той. — А на връщане от МКС ще прибере птичката ви.

— Отлично! — кимна Ковалковски. — Дори НРС не може да преглътне лесно загубата на неколкостотин милиона долара.

— Като говорим за бюджети, как предпочитате да представим нещата пред медиите? Спасяването на една ранена птичка винаги изглежда добре на екрана...

— Предпочитам да държите сателита максимално далеч от медиите — направи гримаса Ковалковски. — Няма ли начин просто да затъмните тази част от мисията?

Джизъп и Риърсън едновременно поклатиха глави.

— Това би имало обратен ефект — отговори с известно забавяне Риърсън.

— По-лесно ще приемат, че след като не крием нищо, значи всичко върви по план — допълни Джизъп. — Ето какво предлагам: правим официално съобщение, че прибираме комуникационния сателит, който не е успял да се изкачи на желаната орбита. Нищо засукано, просто едно кратко съобщение за медиите. После, когато дойде истинското време за прибиране на птичето, комуникационните системи на „Либърти“ просто ще замлъкнат за известно време и тази част от мисията няма да бъде регистрирана.

— Това не би ли събудило подозрения у пресата?

— Не. Такива дреболии се случват непрекъснато. Докато Лънди обсъжда проблема с комуникациите с инженерите от Центъра, вашата птичка вече ще бъде на сигурно място в товарния отсек на совалката. За прибирането ѝ ще използваме екипажа на „Либърти“ и двама от наземните инженери...

— Добре, но при условие да бъдат запознати само преките участници — кимна Ковалковски. — Не искам и хората, които сте прибрали от орбиталната станция, да научат за акцията.

Джизъп кимна. Само един от работилите на МКС беше американец. Другите двама бяха французин и руснак.

— Полковник, вашата служба трябва да ми помогне за координацията със „ЗитаКом“ по отношение на медиите — обади се Риърсън. — Само по този начин ще успеем да изпеем в хармония поредната ария на лъжата.

— Дадено.

Бойна подводница на САЩ „Вирджиния“

В началото сивото петно, трепкащо и размазано, изскочи близо до загладения ръб на екрана. За разлика от него холографската картина на океанското дъно под „Вирджиния“ изглеждаше солидно и добре очертано — толкова добре, че личаха дори останките от двата потънали кораба, отдавна открити и засечени. Петното се задържа за около минута, после се насочи встрани и изчезна.

Тримата свободни от вахта членове на екипажа седяха в полукръг около екрана на цилиндричния предавател и смаяно наблюдаваха картината. Нормалните задължения на тези мъже бяха свързани с постоянно дежурство в торпедния отсек, където следяха оръжейните системи на „Вирджиния“. Нямахте как да бъдат отстранени от там и това предопредели необходимостта да бъдат запознати с експеримента и да положат клетва за запазването на тайната. Зърнали за броени секунди магията, която правеха Килкъни и Грин, те вече не можеха да се отлепят от променящата се картина върху екрана, включително и тогава, когато върху нея влияеха различни смущения.

Вместо да заключат вратата, двамата компютърни специалисти ги поканиха да влязат, а когато акустичната система за дневна светлина се задейства, използваха очите им за търсенето на трите подводници, които „Вирджиния“ преследваше.

— Какво е това? — промърмори Имрън, помощник торпеден оператор, и кимна по посока на сивото петно, което отново се появи.

— Кое? — попита Килкъни и зае позиция зад младия матрос.

— Ей това нещо, което прилича на облаче.

Килкъни се концентрира върху петното. Действително приличаше на облаче цигарен дим — твърде ефирно, за да очертае някакъв силует. Премести поглед към центъра на екрана. Макар и свита до чертичка с дължина не повече от сантиметър, „Вирджиния“ изглеждаше стабилна.

— Грин, каква е резолюцията?

— Около двайсетина километра. Защо, хвана ли нещо?

— Не съм сигурен. Може би става въпрос за „хлъцване“ на системата. Абсолютно неясно петно.

— Засипани сме от твърде много данни. Къде е това „хлъцване“?

— На десет километра зад кърмата.

Грин се обърна и го изгледа с вдигнати вежди.

— Не ми говори на морски език, човече. Дай ми някакви цифри.

Килкъни огледа кръговете за посоката около холографския образ на подводницата.

— В момента се насочваме към две-седем-нула. Погледни между нула-осем-нула и едно-нула-пет градуса.

Грин се приведе над клавиатурата, а сянката продължаваше да виси близо до ръба на екрана, придвижвайки се перпендикулярно на „Вирджиния“.

— Там определено има нещо, макар че обратните данни са доста шантави. Да не е някакво температурно колебание?

Пръстите на Грин набраха някаква команда едновременно с въпроса. На екрана се появиха няколко неподвижни правоъгълни решетки, които разделиха морската вода на слоеве с различна температура.

— Виси малко над температурния слой, в който сме ние. Но това не би трябвало да има значение, защото разполагаме с ясна и стабилна картина на морското дъно, което е два пласта по-надолу.

— Може би е някакъв рибен пасаж — подхвърли пожарникарят на отсека — матрос на име Билиг.

— Сега ще дам увеличение и ще видим какво ще излезе — промърмори Грин.

Секунда по-късно на екрана се появи триизмерна решетка, която раздели холографския образ на множество бледо очертани кубове. Осветен беше само онзи от тях, в който се намираше „Вирджиния“. Грин го прихвана с мишката и го плъзна надолу, налагайки го върху куба с неясното петно. Премести го в средата на екрана и даде максимално увеличение.

— Не е риба — поклати глава Килкъни. — Липсват както трептене, така и резки промени в посоката на движение. Прилича ми по-скоро на къс от нещо.

— Да не са защитните ни екрани? — подхвърли Имрън.

— Какви екрани? — едновременно попитаха Килкъни и Грин.

— Сферичният сонар на носа е изолиран от корпуса с помощта на специални пластини, които не пропускат акустичните сигнали, които идват от вътрешността на подводницата — поясни двайсетгодишният матрос. — Целта им е да не влияят върху свръхчувствителния сонар. Зад тях се образува една мъртва зона с формата на конус. При пълно натоварване на двигателите тази зона значително се разширява.

— Но в момента се движим само с пет възела — възрази пожарникарят. — Което означава, че влиянието на защитните екрани е минимално.

— Какво мислиш, Нолън? — подхвърли Грин.

Килкъни хвърли бегъл поглед към делфинчето, забодено над левия джоб на Имрън — свидетелство, че младежът има специална квалификация и знае какво говори.

— Мисля, че тук има нещо — промърмори той.

Имрън се усмихна.

— Досега сме експериментирали само на надводни съдове и малки потопяеми камери — добави Килкъни, за да изясни положението на момчетата от екипажа. — Нямаме опит с екрани като тези, които „Вирджиния“ влечи на гърба си. Но след като получаваме същите необработени данни, които постъпват на пулта за управление, трябва да приемем, че това, което заглушава него, заглушава и нас.

Матросите се усмихнаха, но Билиг остана сериозен.

— Е, помощник-торпедист Имрън, как предлагаш да проверим теорията ти?

— Трябва да изолираме заглушителите, сър. Така правим, когато някой се опита да ни приближи откъм кърмата.

Килкъни огледа неясната сянка за пореден път. Не приличаше на нищо с естествен произход, въпреки че беше размазана.

— Ела да се качим горе, матрос — взе решение той. — Искам да изложиш съображенията си и пред капитана.

Джонстън се върна в торпедното отделение заедно с тях. Лицето на Имрън светеше от задоволство. Явно Килкъни го беше похвалил

пред капитана за логичните разсъждения.

Докато ги нямаше, Грин продължи да следи бавно движещия се обект, опитвайки се да определи формата му. В момента тя силно наподобяваше издължен ромб.

— Това ли е целта според вас? — попита Джонстън, навеждайки се над екрана. — Прилича на пясъчна буря...

— Има нещо такова — призна Грин. — Но през последните пет минути задържа тази форма, без никакви изменения...

Джонстън хвърли поглед към лейтенанта, който кимна с глава. Пръстът му натисна копчето за вътрешна връзка.

— Пункт за управление, говори капитанът.

— Слушам ви, сър — отговори първият помощник.

— Завой дясно на борд, едно-осем-нула градуса. Изключете защитните екрани.

— Едно-осем-нула, дясно на борд, слушам, сър.

Джонстън изключи връзката и промърмори:

— Сега ще видим каква цел сте открили...

Разлятото петно на екрана бавно се завъртя и съответствие с маневрата, изпълнявана от „Вирджиния“. Излизайки от акустичната турбулентност на изключените защитни екрани, то бавно започна да се изпълва със съдържание. Пред очите им изплува заобленият корпус на ядрена подводница, клас „Охайо“.

— Пресвета Майко! — смаяно прошепна лейтенантът.

— Проклет да съм! — изръмжа Джонстън, без да отделя очи от триизмерното изображение на „противника“. — Имрън, ти току-що закачи на колана си цял ракетоносец!

МКС**8 август**

Келси освободи въздушната ключалка и предпазливо надникна навън. Долу, на четиристотин километра под МКС, Западното полукълбо тънеше в мрак. Централните равнини бяха покрити с плътни, прорязвани от мълнии облаци. Можеше само да си представи торнадото, което вилнее под тях.

Всесилното присъствие на природата се виждаше по всяко време, най-вече във взаимодействието на земята и въздуха, океаните и реките. От орбита се виждаха и всички по-силни урагани, пясъчни бури и горски пожари. Част от безбрежната, яркосиня повърхност на Тихия океан беше покрита от димния шлейф на вулкана, изригнал на остров Лопеви. Учените вече предсказваха слабо повишаване на температурата в глобален мащаб, което неминуемо щеше да бъде причинено от огромното количество пепел в атмосферата.

В затъмнената част на планетата блестяха островчета от ярка светлина. Сан Франциско, Лос Анджелис, Финикс, Мексико сити, изброяваше безмълвно Келси. Според един стар и доста разпространен мит единственото човешко творение, видимо от Космоса, била Великата китайска стена. Но тя се беше убедила със собствените си очи в несъстоятелността му, а в допълнение откри, че мащабите на човешката дейност са най-осезаеми през нощта.

— Излизам — съобщи в микрофона тя.

— Гледай да не се спънеш — шеговито подхвърли Валентина.

Келси се завъртя до положение, в което Земята остана зад гърба ѝ, после се плъзна през отвора. Продължи пътя си нагоре и спря едва когато стигна до най-горната метална релса на носещата конструкция — една шестоъгълна рамка с дължина около шейсет метра, чиито краища завършваха с бавно въртящите се слънчеви панели. Общата площ на космическата станция беше колкото две футболни игрища, поставени едно до друго.

Перпендикулярно на главната носеща колона бяха подредени шестте модула на станцията. Към тях, под прав ъгъл, бяха монтирани още два, които осигуряваха достатъчно площ за научната апаратура и място за почивка на седем души. В задната част се намираха руските модули, докато тези отпред — огромни цилиндрични пури, бяха произведени в САЩ и останалите участници в международната космическа програма.

Келси се спусна на покрива на американския лабораторен модул, а оттам се насочи към Разклонение №2. Трите му лъча се заемаха от лабораторни модули, а четвъртият бе запазен за логистичните модули, използвани от совалката за доставка на припаси.

Използвайки специалните скоби за захващане, тя измина десетте метра, които я дележа от вертикално насочения центробежен приспособителен модул (ЦПМ) — истински връх на серия от научни изследвания, продължили години. Те бяха дело на малкия, но всеотдаен колектив, проектирал и построил анализатора на невидимите космически частици „Цвики-Волф“.

Подобно на „Хабъл“ и „Чандра“, „Цвики-Волф“ беше наречен на името на прочут астроном — в случая на ексцентричния американец от швейцарски произход Фриц Цвики, който през 1933 г. теоретично доказва съществуването на тъмна, невидима материя във Вселената. Добавката към наименованието на анализатора беше фамилията на теоретика физик Джон Волф, убит в края на четиридесетте години. Неотдавна бяха открили както гроба му, така и бележниците му с изключително ценни записки, предоставили на научната общност вълшебния ключ към същността на загадъчната тъмна материя, описана от Цвики. Окуражена от подхода на Волф, тази общност бързо си осигури частни източници на финансиране и успя да създаде апаратурата за експериментиране в орбита. Апаратура, която в момента се намираше в товарния отсек на „Либърти“.

Заела позиция върху ЦПМ, Келси предпазливо се изправи до тънката мачта, монтирана при предишната мисия на совалката. Тя беше осеяна със скоби за захващане, такива се виждаха и върху здравата рамка в основата ѝ. Оттам излизаше сноп захранващи кабели, който свършваше в солидния прекъсвач на ЦПМ, доставящ електричество и връзка за данни за антената.

— На позиция съм — докладва Келси.

— Как изглеждат нещата от гарвановото гнездо? — попита Лънди.

Тя сведе поглед към носа на орбиталния кораб. Командирът на „Либърти“ ѝ махна с ръка от люка на пилотската кабина.

Далеч долу Земята все още тънеше в мрак. Звездите наоколо бяха гледка, която спираше дъха ѝ. Зад извития земен хоризонт припламна ярко сияние и тя побърза да смъкне надолу защитния визьор на шлема. В следващия миг сиянието се усили, после слънцето изскочи над хоризонта и блесна като диамант в златен обков.

— О, Господи! — замаяно прошепна тя, поразена от невероятната гледка.

В товарния отсек на „Либърти“ Пит и Керълайн развиха последните болтове от предпазната рамка на „Цвики-Волф“.

— Готови сме да придвижим анализатора — докладва Керълайн.

Келси усети как пулсът ѝ се ускорява. От мястото си виждаше само горната част на „Цвики-Волф“. Лънди и Тош бяха в кърмовата кабина, готови да задействат ръката робот. Моли управляваше друга такава ръка, монтирана на МКС. Тя беше по-голяма и по-усъвършенствана от канадската си посестрима на борда на совалката.

Лънди огледа разстоянието между „Либърти“ и станцията, после се извърна към пилота.

— Там е тесничко, Тош... Внимавай да не ударим нещо.

— Баща ми казваше същото, когато ме учеше да паркирам между две коли — засмя се пилотът.

— И помогна ли ти?

— Тц. Изпуснах съединителя и одрасках бронята на новичката му мазда.

Заковал поглед в дисплея пред себе си, Тош придвижи ръката над товарния отсек, разчитайки на Лънди за указания, отнасящи се за двамата астронавти там.

— Почти стигнах — промърмори той, когато на дисплея изплува куката от солидна стомана на покрива на анализатора.

Секунда по-късно извитият връх на механичната ръка безшумно я докосна.

— Как изглежда оттам?

Керълайн внимателно огледа захвата.

— Не е добре, Тош — обяви тя. — Имаме частичен захват.

Пилотът разтвори механичните пръсти, изтегли ръката двайсетина сантиметра нагоре, след което започна отначало. Този път маневрата беше хирургически точна и стоманените пръсти се склучиха стабилно върху куката.

— Получи ли се?

— Захватът е солиден — обяви Керълайн. — Измествам се, да не преча.

Тялото ѝ литна към задната част на товарния отсек, която беше празна. По време на маневрата Пит стоеше до японския експериментален модул (ЯЕМ), готов да проследи взаимодействието между двете механични ръце. Тош внимателно измъкна наежението като таралеж „Цвики-Волф“ от временното му легло. Хюстънската играчка изобщо не приличаше на апарат, който ще направи революция в изследването на космическото пространство. Но дори в разглобен вид личаха безупречните му аеродинамични форми — резултат от усилията на великолепни учени в областта на високите технологии.

Онази част от екипажа, която имаше възможност да наблюдава операцията отблизо, буквално затаи дъх, когато анализаторът се плъзна в тесния процеп между „Либърти“ и ЯЕМ, на някаква си педя разстояние и от двете. Успял да се промъкне през двойните врати на товарния отсек, Тош получи свободата да маневрира по-спокойно и без усилие приближи товара към механичната ръка на станцията, която го чакаше отсреща. Заковала поглед в увисналия в пространството „Цвики-Волф“, Келси неволно го оприличи на някаква неземна, сребристорабяла хризантема.

Тош застопори електродвигателите и отдръпна ръце от командния пулт.

— На позиция съм, Моли — обяви той. — Топката е в твоето поле.

— Тръгвам — кратко отвърна командващата МКС.

Роботизираната ръка на станцията бавно се разгъна и започна да се приближава към анализатора. Лишена от възможността за пряко наблюдение, Моли бе принудена да се ориентира само по уредите и указанията на двамата астронавти в открития Космос. Пит започна серия от кратки и точни команди, благодарение на които операцията премина бързо и гладко. А когато процедурата приключи, плавно се плъзна напред за финалния оглед.

— Захватът е солиден — обяви той.

— Разбрано — отвърна Моли. — „Либърти“, „Цвики-Волф“ е захванат, готови сме за прехвърляне.

— Стартирам прехвърлянето — обяви Тош.

Механичната ръка на совалката освободи „Цвики-Волф“, сгъна се и бавно се прибра в товарния отсек.

Проследил процедурата отблизо, Пит вдигна ръка и обяви:

— Ръката прибрана, „Либърти“.

Анализаторът „Цвики-Волф“ се поклащаше на не повече от пет-шест метра от мястото, което бе заела Келси. Моли бавно завъртя механичната ръка на станцията и апаратът описа дъга — напред и нагоре, докато най-после спря в близост до горния край на мачтата.

— Завърти в посока, обратна на часовниковата стрелка, Моли — обади се тя. — Десет градуса, не повече.

Моли проучи изображението, предавано от телевизионната камера, монтирана върху пакета с животоподдържащите системи на гърба на Келси. Мястото за монтаж на анализатора ѝ пречеше да види точното разположение на апарата в момента.

— Ясно, разбрах.

Товарът бавно се завъртя над главата на Келси.

— Още малко, още малко... Добре. Задръж така. Сега спускай...

Келси внимаваше да не мърда, за да не пречи на колегите си да следят маневрата.

— Още съвсем малко... Стоп!

Сложното механично устройство покорно спря. Келси заключи обувката си в една от помощните скоби, хвана кабелните крайници и щракна куплунгите.

— Имате ли сигнал?

— Да, ясен и стабилен — прозвуча гласът на Моли.

Включвайки тридесет и шестволтовия универсален ключ от личния си инструментариум, Келси започна да стяга скобата, която придържаше анализатора към мачтата. На Земята завиването на тези шест болта би отнело не повече от пет минути, но тук, увита в деветпластовия пашкул на скафандъра и работеща в условията на микрогравитация, тя се справи за тридесет и пет минути с цената на много нерви и търпение. Когато свърши, провери едно по едно леглата на всички придържачи скоби. По гърба ѝ се плъзна струйка пот,

последвана от втора, трета... Слънцето отново увисна над главата ѝ — за втори път в рамките на тази космическа разходка.

— Апаратът е прихванат здраво — обяви тя.

— Изтеглям ръката — каза Моли.

Келси изчака маневрата, после освободи крака си от осигурителната скоба и бавно започна да слиза от мачтата, придържайки се с ръце. Стъпи на покрива на ЦПМ, завърза се за друга скоба и отвори капачето на контролния панел. Вътре имаше два чудовищно големи бутона, предназначени за употреба от дебели ръкавици. Само единият беше осветен.

Тя го натисна и мачтата започна да се разгъва на телескопичните си елементи. Когато и последният от тях щракна намясто, екранчето във вътрешността на панела светна в зелено. Вторият бутон се освети в момента, в който разгъването приключи.

— Преди седемдесет години, наблюдавайки движението на галактиките, Фриц Цвики стига до заключението, че 9/10 от Вселената е непозната за нас — подхвърли Келси. — А ярката материя на небето над главите ни е съвсем малка част от това, което всъщност се намира там. Останалото е загадка и мрак. Тази апаратура, получила имената на двама учени пионери, които търсят теоретично обяснение за всичко, ще ни позволи да проникнем в мрака и да придобием нови познания за света, който обитаваме...

Пръстът ѝ натисна втория бутон. Високо горе над нея се задействаха десетки прецизни електродвигатели и конструкцията започна да се разгъва. Монтирана върху хоберманови сфери, антената на „Цвики-Волф“ бавно се превърна в блестящ кръг с диаметър тридесет метра.

— Това нещо е огромно — впечатлено промърмори Пит.

— Има си и прякор — закачливо подхвърли Келси.

— Какъв? — обади се няколко гласа едновременно.

— Цвики е бил труден характер като повечето гении... Наричал сътрудниците си сферични копелета просто защото бил убеден, че всички хора са копелета. А по време на конструирането на анализатора този прякор неусетно се прехвърлил върху него.

Бойна подводница на САЩ „Вирджиния“**9 август**

— Пак губим образ — промърмори Килкъни. Грин стана и пристъпи към колегата си пред холографския екран. Изображението бавно се разпадаше, елементите му изчезваха един по един. Скоро екранът се опразни. Това им се случваше периодично през последните няколко дни, а цялостното решение на проблема продължаваше да им убягва.

— Бях сигурен, че сме го хванали — притеснено въздъхна Грин.

— Необработените данни просто са прекалено много и компютрите не могат да се справят.

— Започвам да мисля, че си прав.

Джонстън влезе в торпедния отсек и се втренчи в двамата изследователи, които мрачно се взираха в празния екран, търсейки начин да се преборят с един хлъзгав и опитен математически противник. Водеше със себе си двама матроси. Спря за момент на прага, но нито Грин, нито Килкъни реагираха на появата му.

— Търсите бъдещето в кристалната си топка, а? — прогърмя капитанът на „Вирджиния“.

— О, извинявайте, капитане. Не ви видяхме, че влизате.

— То е ясно. Господа, длъжен съм да ви предупредя, че изглеждате като изчегъртани от палубата. Кога за последен път сте спали?

— Аз дремнах петнайсетина минути преди около десет часа — отвърна Грин.

— Жалка история. Вижте, аз здраво юркам екипажа си, но всеки негов член има привилегията да спи по осем часа на денонощие. Липсата на сън убива подводницата по-лесно и от торпедо. Тази вечер ви нямаше на капитанската маса и затова наредих на момчетата да ви донесат малко храна. Кафето е без кофеин.

— Благодаря — усмихна се Килкъни.

Джонстън се обърна към матросите, изчака ги да оставят чиниите със сандвичи и каната с кафе на близката масичка, после кимна с глава:

— Свободни сте.

Матросите излязоха.

— Хайде, господа, започвайте — нареди Джонстън и си наля чаша кафе. Очите му не се отделяха от празния екран.

Бойните действия под водата приличаха на детската игра „Сляпа баба“, при която противниците се чуват, но не се виждат. А тези двама цивилни бяха донесли на борда някаква научна магия, ослепителен проблясък на новите технологии, които някой ден биха могли да осигурят на американския флот огромно предимство пред потенциалните противници.

— Е, докъде стигнахте? Ще успеете ли да го задействате пак?

— Да го задействаме ли? — погледна го Килкъни. — Разбира се, но само за кратко време. Програмата ни очевидно не може да се справи с потоците звукови данни, прииждащи от вашия пасивен сонар.

— И вие не сте в състояние да я настроите така, че да действа постоянно?

— Ще стане — каза Грин. — Проблемът е математически и има връзка с паметта. Труден, но разрешим.

— Ако това ви успокоява, ще призная, че много ни помогнахте да открием онези три подводници...

— Значи все пак сме си заслужили хляба — мрачно се усмихна Килкъни.

— Много повече. В момента подготвям доклада си за експеримента. Въпреки техническите трудности аз съм убеден, че акустичната дневна светлина е устройство, което флотът трябва да усвои на всяка цена. Доколкото зависи от мен, ще настоявам да получите всичко необходимо, за да довършите работата си докрай.

Лонг Бийч, Калифорния

10 август

— НАСА определено тръгва да спасява спътника на „ЗитаКом“ — съобщи Моу.

— Кога? — попита Скай.

— Утре.

— Не виждам смисъла. По-разумно е да си приберат застраховката и да започнат строежа на нов сателит. Прибирането на този за ремонт и повторно изстрелване е финансово безумие.

Скай скръсти ръце и се облегна в стола си.

— Независимо дали е разумно или не, те, явно, са решили да го сторят — каза Моу. — Вероятно онези от НАСА все още мечтаят да се докажат...

— Ако приберат този сателит, със сигурност ще съберат достатъчно доказателства, за да ни тикнат в затвора и да закрият компанията. Силно се надявам, че горивото на „Зевс-1“ ще стигне, за да довърши работата си.

— Искаш още един удар?

— Няколко дупки в повече няма да им попречат да го приберат — поклати глава Скай.

Моу внимателно я погледна. След всичките години под нейно ръководство беше убеден, че Си Джей Скай е човек, който не си оставя магарето в калта, независимо колко трудна и неприятна е съответната мисия.

— Това рано или късно щеше да се случи, Оуен — подхвърли тя. Моу светкавично прецени какво означават думите ѝ.

— Загубата на още една совалка би могло да доведе до закриването на НАСА — внимателно подхвърли той.

— Ще се оправят — тръсна глава Скай. — Винаги са се оправяли. От друга страна, това ще прекрати за доста време изстрелването на търговски спътници.

— Коего ще бъде поето от нас... Значи е решено?

Скай кимна.

— В такъв случай отивам да събера данните за новото прихващане.

*Пърл Харбър, Хавайските острови**10 август*

— Този човек ли разкри позициите ми? — прозвуча остър въпрос в момента, в който Килкъни влезе в заседателната зала.

Командир Майк Гранског стоеше до дългата маса от масивен бук, върху която бяха пръснати големи навигационни карти — вероятно с маршрутите на трите подводници, проследени и засечени от „Вирджиния“. Рунтавите му вежди влизаха в ярък контраст с хилавата, почти отсъстваща растителност по главата му.

На председателското място седеше вицеадмирал Джак Доусън, някогашният командир на Килкъни, който в момента изпълняваше длъжността началник-отдел „Специални бойни операции“ на ВМС. Когато Килкъни се уволни от редовна служба, късо подстриганата коса на адмирала сивееше само по бакенбардите, но днес главата му беше съвсем побеляла.

— Той е — кимна с доволна усмивка Доусън като треньор на втородивизионен тим, успял да поднесе голямата изненада в първенството.

— Как го направихте, по дяволите? — пожела да узнае Гранског. — Вероятно сте открили начин да хакнете компютрите ни още в пристанището, а?

— Уверявам ви, че действията на „Вирджиния“ бяха абсолютно легитимни, сър — отвърна Килкъни. — От момента, в който засякохме подводницата ви в района на учението, бяхме в състояние да държим под око цялата ви група.

— Спокойно, Майк — обади се Доусън. — Средствата за засичане на лодката ти са експериментални и все още в процес на усъвършенстване.

— Аз си изкарвам хляба, като управлявам ракетоносец, и съвсем естествено съм противник на идеята някой да ми се лепне за задника

по време на плаване. Защото както моят живот, така и този на екипажа ми зависи именно от възможността да бъдем невидими...

— Това важи и за тюлените, които също работят на тъмно — отвърна Доусън. — А Килкъни участва в експеримент, който има за цел да повиши възможностите за ориентация на подводниците, без компромис по отношение на невидимостта.

— Знам това. Просто бих се чувствал по-добре, ако знаех, че в учението участва и четвърти кораб...

— Едно време руснаците не ни предлагаха подобна информация, нали?

Гранског понечи да отвърне с нещо остро, но навреме се овладя и стисна устни.

— Мисля, че това е всичко — подхвърли Доусън, без да свали очи от лицето му.

— Да, сър. Слушам, сър.

Кратка размяна на кимвания, после Гранског се оттегли.

— Не изглежда много щастлив от експеримента — подхвърли Килкъни.

— Майк е страхотен командир на подводница — отвърна адмиралът. — Просто е ядосан, че „Вирджиния“ го е проследила без негово знание, вероятно защото още помни какво му се случи по време на учението „Бомбайски сапфир“... Между другото, къде е приятелчето Грин?

— Спи. През последните няколко дни изгорихме доста олио в кандилото...

— Личи си. Но свършихте отлична работа.

— Благодаря. Според мен доказахме, че подводниците могат да се оборудват със системата „Акустична дневна светлина“, но предстои още много работа, за да я превърнем в надеждна бордова апаратура.

— Никой не е очаквал, че всичко ще мине гладко още при първия експеримент. Аз исках само да докажете концепцията си. Сега вече флотът може да преговаря за конкретни цифри с консорциума, за който работиш. И да видим какво ще ни струва оборудването с АДС на всичките ни кораби.

— Баща ми ще е доволен да го чуе — кимна Килкъни.

— Вече го чу. Говорихме по телефона малко след като „Вирджиния“ се прибра в порта.

— Бас държа, че вече е събрал юристите и счетоводителите си — подхвърли Килкъни.

— О, не се съмнявам — усмихна се Доусън. — Освен това прие да удължи с още две седмици командировката ви във флота, за да направите заключенията си...

— О...

— Не се безпокой. Под заключения разбирам обичайния цирк на презентацията. Искам да кача на „Вирджиния“ част от командния състав, за да видят как действа системата.

— За да си осигуриш тежката артилерия, нали?

— Част от играта — кимна Доусън, облегна се назад и скръсти ръце зад тила си. — А като говорим за игри, се сещам да ти напомня, че срокът на секретността се удължава с десетина-дванадесет дни. Очакваме компания.

— Компания ли?

— Китайците. Два от техните разрушители, руско производство, обикалят тази част на Тихия океан в „мисия на добра воля“. Пърл е последното пристанище, на което ще се отбият, преди да тръгнат обратно на изток. Това е част от наградата, която спечелиха, като дръпнаха каишката на Северна Корея...

— Ще информирам Грин.

— Направи го. Засега успяваме да държим духа в бутилката, силно се надявам да го правим и в бъдеще...

Килкъни кимна:

— Как беше онзи лаф... „Голямата уста потопява кораби“...

„Либърти“**11 август**

Шестнадесет часа след като се отдели от МКС, совалката „Либърти“ доближи повредения спътник на НРС. През илюминаторите ясно се виждаше как „Окълъс“ се върти около оста си, превърнал се в поредния космически боклук на стойност над един милиард долара.

— Не е стигнал далеч — промърмори Пит.

— Това със сигурност не е по наша вина — подхвърли Керълайн.

— Какво мислиш, Пит? — обади се Лънди.

— Мисля, че ще бъде болка в задника. Не успеем ли да прекратим въртенето, край на филма...

— Отдолу няма как да го направим — добави Керълайн. — Но обърнете внимание на въртенето, което е абсолютно еднопосочно...

— Права е — обади се Тош, след като гледа известно време към спътника. — Върти се като перката на вентилатор. Заходим ли отдолу, ще го направим на салата, но ако позиционираме „Либърти“ отпред...

— Ще получим достъп до центъра на гравитационното му поле — довърши вместо него Лънди. — Ще можем ли да го докопаме от подобна позиция?

— Може би — въздъхна Пит. — Но ще го разберем на място...

— Това ме устройва. Вие, двамата, идете да облечете скафандрите, а ние с Тош ще подготвим излизането.

Лънди ги изчака да отплуват към далечния край на кабината и кимна на Тош. Пилотът включи програмата за ъпгрейдване в движение, с която Джизъп бе захранил компютърните терминали на совалката. В резултат бе прекъсната връзката между вътрешната телевизионна система и системата за комуникации.

— „Либърти“, тук Хюстън — пропука в слушалките им гласът на ръководителя на полета.

— Чувам ви, Хюстън — отвърна Лънди, който очакваше това включване.

— Командният център регистрира прекъсване в бордните комуникации.

— Проверяваме, Хюстън. — Без да чака подкана, Тош влезе в процедура за откриване на грешката. — Действително няма връзка с центъра, но вътрешната комуникационна система работи. Да продължаваме ли процедурите по прибиране на спътника?

— Разбрано, „Либърти“. Имате разрешение за операцията — отвърна Джизъп. — Просто ще я извършите, без да ви надничаме през рамото...

Керълайн зае позиция в товарния отсек. Носът на совалката плавно се наведе надолу, към огромното кълбо на Земята. Механичната ръка се плъзна към предния край на отсека, изскочи навън и зае позиция към бавно въртящия се сателит. Приличаше на сребърно копие, готово за бой. Под самия му връх висеше малката работна платформа на Пит, който чакаше с протегнати ръце. Краката му бяха заключени в предпазните скоби.

Тош управляваше совалката, а Лънди му даваше указания, залепен за горния наблюдателен прозорец. Маневрата беше подобна на тази по скачането с МКС, но доста по-сложна.

— Как е, Пит?

— Насочвам се към централната част.

Увиснал в безвъздушното пространство, Пит приближаваше спътника със скорост три сантиметра в секунда. За да избегне световъртежа, той бе заковал поглед в средата на корпуса му. „Окълъс“ се въртеше с умерена скорост, но масата му беше няколко пъти по-голяма от тази на астронавта.

— Метър и половина — извика Пит с желанието да улесни Тош. — Метър... Петдесет сантиметра... Стоп!

Готов за командата, Тош светкавично включи маневриращите двигатели и совалката се закова намясто. Спътникът се въртеше на една ръка разстояние от платформата. Тялото на Пит се стегна като на змия пред атака. Съзнанието му направи опит да фрагментира корпуса на отделни, неподвижни елементи, търсейки най-добрата възможност за захват.

После се стрелна напред. Едната му ръка успя да улучи плоската страна на корпуса, но другата се размина с него. Обемистият скафандър попречи на прецизността. Спътникът се завъртя и част от металната рамка се заби в китката му.

— Мамка му! — извика той и неволно се отдръпна.

— Добре ли си? — загрижено попита Керълайн.

— Нищо ми няма! — изпъшка Пит. — Ще направя още един опит.

Този опит излезе сполучлив. Ръцете на Пит успяха да се вкопчат в скобите на рамката, но въртеливото движение на спътника продължи и лявата му ръка бързо се оказа в кръстосано положение спрямо дясната, а краката му се изпъгнаха до скъсване в осигурителните скоби. Мускулите му се напрегнаха до крайност, по челото му избиха ситни капчици пот.

— Мисля, че го забави! — извика Керълайн.

— Не с много — изпъшка Пит.

При третия опит въртеливото движение на спътника видимо намаля, а при четвъртия се прекрати напълно. Дишайки тежко, Пит продължаваше да стиска ръкохватките. Имаше чувството, че ако ги пусне, въртенето ще се възобнови.

— Добре ли си? — попита Керълайн.

— Поизмъчих се, но нищо ми няма — задъхано отвърна той. — Започвам подготовка за закрепване към механичната ръка.

Тош включи камерата на върха на ръката и получи отлична видимост към покрития с предпазно фолио „Окълс“. Леко завъртя обектива и го фиксира върху планката за захващане. Ръката бавно се плъзна към нея, докосна я, сякаш да я опознае, след като заключващото устройство меко щракна.

— Добър захват — докладва Пит. — Можеш да го придърпаш към трюма.

— Потърпи още малко, Пит. Не искам да чакаш прекалено дълго на върха на елхата...

„Зевс-1“ се рееше на височина четиристотин километра над Азия. Благодарение на няколко прецизни корекции елиптичната му орбита обхвана движещата се совалка точно в определения момент.

Космическият апарат приближаваше своя перигей — максимално близката до повърхността на Земята точка, която се намираще само на триста и двадесет, километра от нея. Приблизително на същата височина летеше и „Либърти“.

Някъде над Малайзия Тош успя да придвижи ръката над товарния отсек. Пит напусна средната част на сателита и започна да слиза към двигателния сектор. В следващия миг се озова пред зееща в корпуса дупка с обгорели краища.

— Потвърждавам, че птичката е станала жертва на експлозия — каза в микрофона той.

— Какво виждаш? — попита Лънди.

— Голяма дупка в областта на ускорителите. Металът е разкъсан и обгорен. По всяка вероятност е имало взрив в някой от резервоарите, последван от неконтролирано включване на ускорителите.

Когато спътникът увисна на седем-осем метра над открития трюм, Тош прекрати движението на механичната ръка.

— Изчакай малко, Пит — подхвърли той. — Преди да спусна птичката, трябва да нанесе някои корекции...

— Заникъде не бързам — промърмори Пит.

В следващата секунда изпита чувството, че се върти заедно със спътника. Протегна врат и надникна в назъбената дупка. Сферичният резервоар за течен кислород изглеждаше почти непокътнат, с изключение на дългата пукнатина в долната му част. Алуминиевото покритие около нея беше разкъсано.

Слаба заварка, помисли си той.

Направи му впечатление формата на пробойната — една прекалено правилна окръжност. Нещо в дъното ѝ изведнъж проблесна, после изчезна. Звезда, рече си Пит.

Двата обекта постепенно се сляха в една ярка точка — акт, който беше надлежно регистриран от измервателната апаратура на „Зевс-1“. В момента спътникът убиец беше изпреварил совалката. Коремът ѝ, покрит с черни плочки, представляваше ясна и близка цел, а орбитата

й беше почти еднаква с тази на хищната птица. Жироскопите се включиха и „Зевс-1“ зае позицията за стрелба.

Керамичните плочки на топлоустойчивото покритие не бяха в състояние да предложат защита срещу високоенергийния лазер. Лъчът му проникна през тях, прониза складовото помещение и връхлетя в кабината, разминавайки се на сантиметри с ръководителя на досегашната мисия в Международната космическа станция.

— Какво, по дяволите... — започна Лънди, после млъкна и с ужас спря очи върху китката си. По-скоро върху това, което беше останало от нея след съприкосновението ѝ с лазера. На практика нищо — тъй като на мястото ѝ стърчеше оголената кост.

Лазерът проби дупка в покрива на кабината и се разтопи в Космоса. Всичко приключи за части от секундата.

Миг по-късно се включиха алармите, почти заглушени от свистенето на въздуха, напускащ с висока скорост доскоро изолираното помещение. Между пръстите на Лънди рукна алена кръв, която обаче бързо изчезна заедно със силната струя.

На командния пункт Тош рязко се завъртя и очите му проследиха кървавата струя към тавана. Вторият лазер го прониза в корема и изчезна през един от горните илюминатори.

Температурата в кабината рязко се понижи. Двама от току-що прибралите се астронавти направиха опит да запушат дупките в центъра на палубата, а командирът на МКС пропълзя през люка, водещ към кабината за управление.

— Губим кислород! — изкрещя той, но гласът му потъна в пронизителното свистене. В следващия миг видя какво се беше случило с командира и с главния пилот на совалката. Превит на две, Тош се носеше в пространството, притиснал корема си с две ръце. От устата му течеше кръв. Макар и осакатен, Лънди търсеше с какво да запуши дупките в тавана и наблюдателния илюминатор. Командирът на МКС се втурна да му помогне.

— О, Господи! — простена Керълайн.

Пронизителният вой на алармената инсталация сякаш щеше да пробие главата ѝ. Пит вдигна глава от повредения спътник и видя двете сиво-синкави струи, които излитаха от предната част на кораба.

Третият лъч попадна в задната част на корпуса, разцепвайки сферичния резервоар с течен кислород. Опашката на совалката се откъсна в резултат на гигантската експлозия, която последва. Първо избухна кислородният резервоар, веднага последван от втория — за водород, монтиран редом с него. Дюзите на трите главни двигателя се разлетяха във всички посоки като подхванати от вятъра картонени чаши.

Отломките от взривените резервоари се разлетяха на всички страни. Няколко от тях улучиха скафандъра и шлема на Керълайн, други се забиха в стените на товарния отсек и камерата за изравняване на налягането. Смъртта ѝ беше мигновена.

Вертикалната част на опашката беше най-голямата отломка, която излетя от огненото кълбо на експлозията. Пит не чу двата взрива просто защото космическият вакуум поглъщаше всеки шум, но нямаше как да пропусне удара на крилото в далечния край на „Окълъс“.

Опашката на „Либърти“ се вряза в леката конструкция на спътника, която рязко отскочи. Скафандърът предпази горната част на тялото, но Пит изпита чувството, че е получил нокаутиращ удар от огромен, сто и петдесеткилограмов противник. Ръцете му изпуснаха носещата рама на спътника и тялото му се стрелна в безвъздушното пространство.

Механичната ръка удържа спътника, но ударът предизвика рязкото ѝ завъртане. Обезобразеният космически апарат се заби с пълна сила в предното крило на „Либърти“.

Пит светкавично се осъзна, изви ръката си максимално назад и успя да придърпа пред себе си подвижната конзола на спасителната раница. Върху нея имаше джойстик и малък дисплей. Използвайки джойстика, той направи серия от кратки включвания на водородния ускорител и тялото му прекрати свободното си падане. После очите му бавно се насочиха към осакатения кораб.

„Либърти“ бавно се въртеше около оста си, а от пробойните в корпуса ѝ все още излитаха облачета бяла пара. Температурата в кабината се изравни с тази на Космоса. Керълайн лежеше по очи в товарния отсек, с гротескно извити крайници. На мястото на двигателите в задната част на корпуса зееха грозни дупки.

Пада, съобрази Пит, докато совалката бавно се плъзна покрай него и продължи надолу.

Експлозията беше изиграла ролята на пълна тяга от всички двигатели на „Либърти“, лишавайки я от прецизно изчислената орбитална скорост. В резултат космическият кораб бавно, но неумолимо се понесе към Земята...

Хюстън, Тексас

— Контрол, някаква информация? — изкрещя Джизъп.

— Не, сър — отговори експертът по комуникациите. — Нямаме контакт и не получаваме никакви сигнали от „Либърти“.

Джизъп гневно тръшна клипборда на работния си компютър. Контактът с повредения спътник беше осъществен като по учебник. А после, докато екипажът се занимаваше с укрепването, сякаш се отприщи адът...

— Какво се случи горе, ИСЖСК?

Мениджърът на извънредните ситуации, жизнената среда и консумативите се приведе към екрана пред себе си.

— Според данните, с които разполагам, в 19 часа, 22 минути и 47 секунди се появява внезапна загуба на налягането в кабината... — Жената помълча малко, после добави: — Не виждам проблем в системите дори и след загубата на налягането. Вероятно става въпрос за удар на външно тяло...

— Мамка му!

— Медиите настояват за информация, шефе — обади се отговорникът за връзките с обществеността.

— Мамка му! — повтори Джизъп и рязко се извъртя към него. — Кажи им, че имаме проблеми с връзката, но нищо повече!

Човекът кимна и предаде съобщението в залата за пресконференции.

— Охрана, опразнете галерията за зрители! — разпореди се Джизъп.

— Стори ми се, че улових нещо — извика един служител от системния контрол.

— Какво?

— Миг преди разпадането на връзката регистрирах температурен скок в резервоарите с течно гориво.

— Мащаби? — пъргаво се извъртя Джизъп и отиде да надникне в монитора му.

Температурните сензори на резервоара с течен кислород бяха регистрирали внезапна промяна — от минус 298 градуса по Фаренхайт до нула. Това беше станало стотни от секундата преди прекъсването на връзката и означаваше, че замразеното по криогенен път гориво изведнъж е кипнало и се е превърнало в газ. А налягането на този газ върху стените на резервоара е било толкова голямо, че е предизвикало експлозия.

— Огромни — поклати глава служителят.

— Някакви отклонения в криосистемата?

— Не, сър. Единственото отклонение е температурният скок.

Джизъп погледна часа на постъпилата информация. Главният компютър на „Либърти“ беше продължил да работи няколко секунди след температурния скок, регистрирайки нулева дейност в двигателния отсек. А самият скок бе настъпил в 19:22:52.

— ИСЖСК, дай ми пак времето на загуба на налягането! — разпореди се той.

Жената прочете цифрите, които продължаваха да стоят на екрана пред нея. Джизъп започна да пресмята, после поклати глава.

— Налягането в кабината е паднало преди загреването на резервоара — промърмори той. — Какво става, мамка чу?

Вдигна глава към главния екран. Според светещата траектория върху него „Либърти“ се намираше над Тихия океан и се движеше по посока на Северна Калифорния. Върна се с бързи крачки на работното си място и набра кодирания номер на Щаба на американските ВВС.

— Дежурен, нещо от „Либърти“? — задъхано извика той в момента, в който насреща вдигнаха.

— Нищо, сър. Совалката мълчи.

Тим Хешъл вдигна още на първото иззвъняване.

— Фред, това, което виждам в момента, никак не ми харесва — мрачно рече той.

— Хванал си „Либърти“?

— Да. Със съжаление трябва да ти съобщя, че совалката пада, при това адски бързо...

— Къде?

— Кой знае? Тегли една черта през картата на Щатите и чакай. Това, което оцелее след навлизането в атмосферата, положително ще падне някъде около нея... Какво се случи, Фред?

— Още се опитваме да разберем. Всичко вървеше отлично, после изведнъж — бум! Предварителните данни сочат, че е била улучена от нещо...

— Няма начин. Двамата с теб лично работихме по прочистването на прозореца.

— Знам, но за всеки случай те съветвам да прегледаш данните още веднъж и да ги запишеш някъде. По всичко личи, че нещата вървят към втора „Колумбия“...

„Либърти“ навлезе в атмосферата над планината Сиера Невада, преобърна се и се разцепи. Първи се откъснаха вертикалното крило и повреденият спътник, които изтръгнаха механичната ръка от основата ѝ. Последва ги вратата към товарния отсек. Тялото на Керълайн изчезна в буйните пламъци, а малко по-късно совалката се пръсна на парчета. Кабината на екипажа отнесе със себе си и цялата система за изравняване на налягането, а огънят погълна всичко във вътрешността ѝ.

Яркото кълбо озари ясното небе над Тенеси. Хората, които плуваха и управляваха лодки във водите на езерото Къмбърленд, изненадано вдигнаха глави към неочакваното небесно явление. После изненадата им се превърна в ужас, тъй като мнозина от тях си спомниха за друга погребална могила, пламнала неотдавна в небето над Тексас.

Когато „Либърти“ се превърна в малка точка и изчезна към земята, Пит се намираше някъде над Колорадо. По лицето му се стичаха сълзи, а устните му шепнеха беззвучна молитва за душите на загиналите колеги и приятели. Но мъката му продължи кратко.

Преустановил свободното си падане с помощта на миниатюрните позиционери, той провери състоянието на скафандъра. Не откри изтичане на кислород, системата за управление също изглеждаше наред. Повреденият спътник беше спасил живота му, но сега въпросът беше докога. В момента беше най-бързото живо същество във Вселената, но триенето неизбежно щеше да намали скоростта му и в крайна сметка щеше да се устреми към Земята подобно на Икар. Единствената му утеха беше убеждението, че ще бъде мъртъв далеч преди тялото му да бъде изпепелено от адския огън при навлизането в атмосферата.

Ветеран в областта на космическите разходки, Пит познаваше животоподдържащата система на скафандъра по-добре дори от нейните изобретатели. Основният му проблем бяха консумативите:

двойният резервоар на гърба му съдържаше кислород за максимум девет часа. След това го чакаше смърт от задушаване.

— Е, Пит, какво възнамеряваш да правиш? — промърмори той. — Ще дремеш като мърша и ще чакаш края или ще опиташ един последен танц?

Кратко включване на двигателите му позволи да се обърне с лице в посока на движението. Очите му бързо откриха най-ярката звезда в орбита над него. Това беше МКС, единствената му надежда.

Космическата станция беше приблизително на шейсет километра над него, обикаляйки Земята в посоката, в която я обикаляше и той. Това му даваше шанс да я изпревари и да я изчака в момента на най-ниската ѝ орбита, след което да се изстреля към приемния шлюз — точно както го беше направила совалката. В плана му обаче съществуваше и една малка, но смъртоносна подробност — времето...

Лонг Бийч, Калифорния

Световните телевизии се надпреварваха да повтарят едни и същи кадри от аматорската видеокамера, запечатала ужасния момент, в който безоблачното небе се беше набраздило от огнените следи на разпадналата се при навлизането в атмосферата совалка. Тези кадри отстъпваха място на поредицата внимателно редактирани изявления от Космическия център „Джонсън“, според които връзката с „Либърти“ е била прекъсната по време на операция за прибиране на повреден търговски спътник.

Скай отмести поглед от мониторите и насочи очи към кея отвъд прозорците на офиса ѝ. Там бяха закотвени „Акватус“ и „Арго“ — истински произведения на изкуството и високите технологии, може би най-модерните плавателни съдове, създадени досега.

Искрящо белият „Акватус“ беше малко по-широк от футболно игрище и около два пъти по-дълъг. Под главната му палуба имаше огромно, подобно на пещера пространство, простиращо се от носа до кърмата. В него можеха да се сглобят и приведат в готовност за изстрелване до три ракети от типа „Скай-4GR“, макар че в момента там имаше само една. Това беше най-голямата плаваща площадка за изстрелване на ракети в света. Надводната част беше на пет етажа. Там се намираха каюти за 240 души — екипаж, технически сътрудници и гости, плюс напълно оборудван команден център за изстрелвания от вода — основната причина за проектирането и строежа на този уникален кораб.

При първото си въплъщение „Арго“ бе търсил петрол във водите на Мексиканския залив. Той беше една от най-големите полупотопяеми самоходни платформи в света, побираща шейсет и осем души екипаж и технически персонал. Сиво-бялата стартова площадка се крепеше на осем масивни колони. На дължина нейната площ беше две трети от тази на „Акватус“, но в замяна на това ширината ѝ беше два пъти по-голяма. Колоните от черен метал

стъпваха върху огромни, също така черни понтони, всеки с размер на подводница от клас „Морски вълк“. Издълженият хангар, който стърчеше над платформата, придаваше на плавателния съд странната форма на осмокрако механично морско чудовище.

В съзнанието на Скай изплуваха точките на контролния списък. През следващите няколко дни техниците щяха да направят пълна диагностика на ракетата и товара ѝ. След приключване на предполетната проверка щеше да се отвори огромната врата на кърмата на „Акватус“, през която шейсетметровият механизъм за изстрелване щеше да се придвижи по специални релси до подемника на „Арго“. Огромният механизъм за изстрелване заедно с ракетата трябваше да заеме позиция във вътрешността на хангара с климатичен контрол, превръщайки се в основа на самата площадка.

— Трябва да стане! — успокоително подхвърли Моу.

— Знам, но това не прави действията ми по-приятни — отвърна Скай. — Все пак решението е взето от мен и аз ще го изпълня.

— Защитната ти стратегия беше безупречна.

— За мен това не е игра, Оуън. Тази фирма е животът ми и аз ще направя всичко възможно за оцеляването ѝ.

Моу кимна с глава и смени темата.

— Зоната на отломките се простира далеч отвъд Източното крайбрежие. А това означава почти нулев шанс останките от „Либърти“ да бъдат открити. Да не говорим за урагана на Бахамските острови, който в момента се насочва на север и със сигурност ще попречи на всеки опит за бърз старт на спасителните операции.

— Това няма да ги откаже от търсенето. Китайците все още правят опит да открият отломки от „Шенджоу-7“...

— Изобщо не се притеснявам от това, което могат да открият НАСА или китайците. То при всички случаи ще бъде твърде малко, за да могат да си направят някакви заключения.

— Но вероятно ще подхрани въображението на авторите на различни конспиративни теории — подхвърли Скай. — Чудя се какво ли ще измислят...

Долгрен, Вирджиния

— Проследявам нещо, което вероятно ще ви бъде интересно, сър — обади се Алейна Тагърт.

— Идвам веднага, лейтенант — отвърна Хешъл, остави слушалката и тръгна към вратата на кабинета без прозорци с употребявана чаша за кафе в ръка. В момента изпитваше нужда от конска доза кофеин и силно се надяваше, че някой в Центъра за проследяване се беше сетил да включи кафеарката.

Експлозията, унищожила „Либърти“, автоматично удвои работното време на персонала му. Залепени за мониторите, хората търсеха всичко в орбитата на совалката, което би могло да я свали. Голяма част от космическия апарат беше изгоряла в горните слоеве на атмосферата, но в околоземното пространство се въртяха стотици парчета от него с размери от няколко сантиметра до повече от метър. Задачата на Космическия център беше да идентифицира всяко едно от тях и да анализира орбитата му.

— За какво става въпрос? — попита той.

— Фрагмент от „Либърти“ се приближава към МКС.

— Размери?

— Дължината му е около два метра.

Хешъл замислено се наведе над монитора на Тагърт. Върху него потрепваха жълтите линии на две успоредни орбити, насочени на югоизток, към бреговете на Африка.

— Височина?

— Три-десет.

— Значи това нещо е на около петдесет километра под МКС.

— Но продължава да се издига.

— Издига ли се?

— Да — кимна Тагърт. — Вероятно е получило някакво допълнително ускорение от експлозията. Това исках да ви покажа... В

момента движението им е успоредно, но след две обиколки фрагментът ще излезе напред...

— Значи няма причина за тревога.

— Вярно е, но след всичко, което се случи днес...

— Права си. Нещо друго, което би могло да се превърне в проблем за МКС?

— Не. Останалата част от орбитата е напълно свободна.

В орбита

Прелитайки над западните брегове на Африка, Пит навлезе във втората си самостоятелна обиколка на Земята. В най-добрия случай разполагаше с кислород за още седем часа. Вдигна глава към ярката звезда на МКС, която беше почти отвесно над него. Най-желаният обект в личния му Космос. Настигането ѝ на по-ниска орбита се оказа изненадващо лесно. Удряй като за шоу, но гони мангизите, казваше Лънди, използвайки аналогията с голфа, когато ставаше въпрос за космическите срещи.

Достигането до тази точка действително приличаше на красив и точен начален удар извън полето. Резултат не толкова на хирургическа прецизност, колкото на груба сила. Но за да гони мангизите, Пит трябваше да скъси дистанцията. По време на първата обиколка около планетата бе успял да се издигне с десетина километра по-нагоре.

— Петдесет километра, вятър липсва — промърмори той, без да отделя поглед от МКС. — Ако използвам стик №7, може и да стъпя на зелено...

Леко завъртане на китката му беше достатъчно, за да включи ускорителя. От раницата на гърба му излетяха тънки струйки газ, скафандърът се разтърси и бавно пое нагоре.

Увиснала в кабината на „Цвики-Волф“, Келси внимателно настройваше един от многобройните детектори на антената. Работата беше деликатна, но трудна, особено когато трябваше да се свърши с дебели, напompани с въздух ръкавици. Въпреки това се нахвърли върху нея, благодарна, че напрежението ще ѝ помогне да не мисли за трагедията на „Либърти“. Хората, с които беше живяла цяла година в центъра за подготовка, бяха мъртви. Всички бяха мъртви!

Спомни си за една друга антена, намираща се в изоставена солна мина, наводнена от езерото Ери. Беше преди повече от година. Помоли

Нолън да ѝ помогне при презареждането на няколкото хиляди фотомултипликатора, прикрепени към стените на воден куб с размерите на шестетажна сграда. Това означаваше няколко часа тежка и монотонна работа под вода, завършила успешно единствено благодарение на ведрия характер на Нолън. Беше си такъв още от малък. Подобно на дзенбудист, той намираше удовлетворение във всичко, с което се залавяше...

Келси приключи с настройката и затвори капачето на детектора. Погледна към Земята, видя очертанията на Хавайските острови и отново си помисли за Нолън. Работила неуморно, за да реализира голямата мечта на живота си, тя усещаше, че частица от нея вече мечтае да се прибере у дома и да започне нов живот.

— Хайде, бебче! — примоли се Пит. — Приблужи се още мъничко!

След осемте часа скованост цялото тяло го болеше. По време на движението в орбита беше длъжен да се съобразява с Първия закон на Нютон. Освободено от влиянието на микрогравитацията, тялото му щеше да влезе във въртеливо движение дори при най-малкото раздвижване на крак или ръка, а за да прекрати това движение, трябваше да използва част от скъпоценното азотно гориво, необходимо за осъществяване на предстоящата среща. В същото време си даваше сметка, че опитът да я осъществи си е чиста лотария, но въпреки това беше твърдо решен да съхрани шансовете си, колкото и незначителни да са те.

Това, което преди пет обиколки приличаше на ярка звезда, вече започваше да придобива по-конкретни очертания. Виждаха се дори отделните елементи на станцията и това беше най-прекрасната гледка в живота му.

Дръпна глътка вода от тръбичката пред себе си и се зае да планира следващите си действия. От изкуствения въздух устата му бързо пресъхваше. Индикаторът за горивото сочеше, че може да разчита на още няколко включения на ускорителя — факт, който нямаше да му позволи втори опит.

МКС висеше на около четиристотин метра над главата му. В този момент беше готов да жертва дясната си ръка за един лазерен

измерител на дистанцията и достъп до компютъра на „Либърти“. Въздъхна и прекара мислена линия до централната ос на станцията, след което я продължи с още тридесетина метра, за да определи посоката на движението си. Приключил с изчисленията, той решително включи малкия ракетен двигател.

— ... Ате... и... емам...

Келси се стресна от неразбираемите срички в шлемофона си, примесени със силен пукот на статично електричество. Ако не се броят периодичните радиоконтакти със станцията, през последните два часа не беше чувала нищо, освен собственото си дишане. Прекрати работата си и напрегна слух.

— МКС... емам...

Сигналят стана по-силен, но гласът беше едва доловим шепот.

— МКС слуша. Приемам.

— Сла... Те... Господи... Келс... ти... и... си?

Кръвта се оттегли от лицето ѝ. Този глас принадлежеше на мъртвец!

— Пит?

— Келси! — ечна в слушалките ѝ гласът на Моли. — С кого разговаряш там?

— С мен... — едва чуто прошепна Пит.

— Пит! — изкрещя Келси и гласът ѝ прекъсна от вълнение. — Къде си?

— Трийс... метра от станцията — задъхано отвърна той.

Келси рязко се завъртя и веднага забеляза малката фигурка, която бавно се издигаше към МКС.

— Въздухът... свършва... Нямам тяга...

Келси захвърли инструмента и грабна контролния панел на собствения си животоспасяващ комплект.

— Отивам да го прибера, Моли! — извика в микрофона тя. — Вземи комплект за първа помощ и ме чакай в шлюза!

— Ще се свържа с Управлението на...

— Не! — изграчи Пит. — Никакъв Хюстън!

— Но...

— Направи каквото ти казва — отсече Кели. — Дай първо да го приберем, пък после ще видим!

— Добре — отстъпи Моли. — Ще те чакаме в шлюза.

Келси определи позицията на бялата точица и включи ускорителя.

— Дръж се, Пит. Идвам!

— Въздухът...

— Дръж се, вече съм почти до теб!

Келси се отлепи от антената, надявайки се да улучи скоростта на изкачване. Стигна до Пит за по-малко от минута, изключи ускорителя и се протегна да го хване за ръката. Но обвивката на скафандъра се оказа твърде дебела за ръкавицата ѝ. Пит се завъртя и продължи да се издига нагоре.

Обзета от отчаяние, тя прегърна краката му и напрегна всичките си сили да го задържи. Тялото му увисна с главата надолу, но в следващия миг Келси установи, че и двамата продължават да се издигат, бавно въртейки се около себе си. Освободи дясната си ръка и включи ускорителя. Въртенето се прекрати и движението им влезе в синхрон с движението на станцията.

— Пит, чуваш ли ме?

Отговор нямаше.

Предпазливо завъртя скафандъра и визъора се оказа пред очите ѝ. Беше покрит със ситни капчици конденз. Очите на Пит бяха затворени, а устните му — широко разтворени и посинели.

— Хванах го! — задъхано прошепна тя. — Идваме!

— Разбрано — отвърна Моли.

Двете минути полет до шлюза и затварянето на люка ѝ се сториха цяла вечност. Дисплеят върху скафандъра на Пит показваше незначително количество кислород. Дано го спаси и дано не получи трайни увреждания, мълчаливо се помоли Кейси.

Докато налягането в шлюза се покачваше, Моли и Валентина ги наблюдаваха през илюминатора. Келси смъкна ръкавиците и се втурна да свали шлема на Пит. Той се отлепи от скафандъра с едва чуто изсъскване. Лицето под него беше посивяло.

— Дишай, Пит, дишай! — извика Келси и силно го плесна по бузите.

Промяната настъпи бавно. Изтекоха почти две минути преди кожата на Пит да започне да възвръща нормалния си цвят. После се закашля и се задави като удавник след изкуствено дишане. Келси уви крака около тялото му, за да попречи на отлитането му към тавана на камерата. Той продължаваше да кашля и да се тресе, а очите му бяха стъклени.

— Всичко е наред, Пит. Нямам представа как си се добрал дотук, но успя!

Моли и Валентина изчакаха изравняването на налягането и влязоха в шлюза. Келси продължаваше да придържа Пит, който беше изпаднал в безсъзнание, а от главата му капеше пот и конденз. Валентина бързо откачи празната раница от гърба му, после двете с Моли го придърпаха в Модул 1, където имаше повече място за сваляне на скафандъра му. Справиха се бързо, след което Валентина влезе в ролята си на фелдшер и се зае със свестяването на пациента.

Моли се плъзна обратно в шлюза и помогна на Келси да се освободи от космическото си облекло.

— И ако това не е чудо, здраве му кажи! — смаяно промърмори тя, докато откачаше раницата от гърба ѝ.

Келси смъкна ръкавиците и установи, че ръцете ѝ треперят.

— Господи, още не мога да дойда на себе си! — прошепна тя. — Като чух гласа му, сякаш... — Млъкна, неспособна да изрази с думи това, което беше изпитала.

— Дай да свалим тези доспехи — съчувствено подхвърли Моли.

Макар че по правилник обличането и събличането на космическия костюм беше работа на самия астронавт, на практика това рядко ставаше без чужда помощ. Справили се със скафандъра, двете жени плавно се плъзнаха в Модул 1.

— Как е той? — попита Келси.

— В безсъзнание, но стабилизирани — отвърна Валентина. — Дихателните му пътища са чисти, няма физически наранявания.

— Прогноза? — погледна я въпросително Моли.

— Зависи колко дълго е бил лишен от кислород — сви рамене Валентина.

— Когато стигнах до него, вече беше в безсъзнание — обади се Келси. — Но секунди преди това разговаряхме. До шлюза сме стигнали най-много за две минути...

— Хипоксията е много особено състояние. Ако сме го докарали навреме, ще се оправи без никакви последици. В противен случай ще

настъпят усложнения. За момента предлагам да го преместим в жилищните помещения и да го настаним удобно...

— А след това трябва да докладваме на Центъра за управление — добави Моли.

— Пит каза да не го правим.

— Може би е било от хипоксията — подхвърли Валентина.

— В определени фази тя почти не се отличава от пиянството.

— Беше много настоятелен — възрази Келси. — Нека го изчакаме да се свести, а после ще видим.

Моли се замисли за момент, после се обърна към Валентина:

— Нуждаеш ли се от консултация с лекар?

— Нет. За момента нищо друго не може да се направи.

— Моли, в Центъра за управление не знаят, че Пит е жив — настоя Келси. — За тях той е загинал с всички останали на борда на „Либърти“. Нищо не вреди, ако изчакаме...

— Добре — взе решение Моли. — Ще изчакаме, докато се свести.

Пит лежеше в спалния чувал, прикрепен към стената на модула за почивка. Келси висеше в пространството наблизо и запълваше времето си с някаква електронна книга. Когато го видя за пръв път, остана с впечатлението за мъж с доста внушителна физика, но сега с изненада и ужас откри, че след космическото времеждие от този мъж не беше останало почти нищо.

— Боже, колко ме боли вратът! — простена с дрезгав глас Пит.

— Спокойно — меко подхвърли тя. — Искаш ли малко вода?

Взе еластичната бутилка и я поднесе към устата му.

— Полека, преглъщай бавно...

Пит се задави още на първата глътка. От устата му се изплъзнаха няколко капчици, но Келси успя да ги обере с кърпичката си, преди да литнат в пространството. След което се обърна и включи системата за вътрешна връзка:

— Вал, Моли. Той се събуди.

— Бях в Космоса, въздухът ми свършваше — все така дрезгаво промърмори Пит, опитвайки се да възстанови хода на събитията. — Как така изведнъж...

— Тихо, не се вълнувай. Бях навън и те чаках.

— „Либърти“! Всички са мъртви!

— Знаем това — тъжно кимна Келси. — Съобщиха ни го от Центъра. Ужасен инцидент!

— Умишлен — поправи я Пит.

Лицето ѝ пребледня. В същия момент в модула се появиха Моли и Валентина. Рускинята се плъзна директно към койката, за да провери състоянието на пациента си. Келси се премести към средата на пространството, където се спря Моли.

— Пит току-що ми каза нещо твърде обезпокоително — прошепна тя.

— Какво?

— Че експлозията на „Либърти“ е била умишлена.

— Сериозно ли говориш? Това са глупости!

— Ох, не знам...

— Знаеш ли къде си? — попита Валентина, докато пристягаше ръкава на апарата за кръвно около ръката на Пит.

— В космическата станция.

— Кой ден сме днес?

— Десети, може би единадесети ден от началото на мисията. Колко дълго бях в безсъзнание?

— Около четири часа — отвърна с бегла усмивка Валентина, доволна, че пациентът демонстрира както памет, така и познавателни способности. — Ще ти дам нещо за болката и ще те оставя да почиваш. Мисля, че за няколко дни ще се възстановиш напълно.

Дочули тази прогноза, Келси и Моли побързаха да се приближат.

— Пациентът ти готов ли е да отговаря на въпроси? — попита Моли.

— Да. Според мен го прибрахме навреме, преди да е получил трайни изменения в състоянието си.

— Какво се случи, Пит? — попита Келси.

— Спътникът... Онзи, който изстреляхме, преди да се скачим със станцията... Не успя да влезе в орбита. Отидохме да го приберем за ремонт. Керълайн остана в товарния отсек, а аз бях на върха на ръката, за да осъществя ръчно скачване. Всичко премина по план. Докато Тош прибираше ръката, аз открих причината за повредата. Пробив в криогенния резервоар. Напълно необясним...

— Как така пробив? — вдигна вежди Моли.

— Резервоарът беше пробит на две места, можех да гледам през дупките. Не особено големи, но свършени окръжности. Сякаш някой беше стрелял по него.

— А какво стана с „Либърти“? — попита Келси.

— Алармите се включиха точно в този момент. Обърнах се и видях как нещо прониза корпуса и от него започна да изтича въздух. След това бях изхвърлен от позицията си и полетях в празното пространство. Когато успях да прекратя въртеливото движение, опашката на „Либърти“ се беше откъснала и тя падаше.

— Какво те кара да мислиш, че това е било умишлен акт? — попита Моли. — Не допускаш ли, че совалката е била улучена от някакъв случаен предмет в орбита?

— При един удар това би било възможно, но не и при три — поклати глава Пит. — Освен това корабът беше пронизан — нещо, което не е по силите на нито един космически боклук...

— Прав е — кимна Келси. — Дори при висока скорост в орбита няма предмет, който да не забави значително движението си при контакт с корпуса. Дори да приемем, че е запазил масата си.

— Като изстрел в главата — добави Валентина. — Преди да проникне в черепа, куршумът силно се сплесква, а след като вече е вътре, не притежава достатъчно енергия, за да излезе от другата страна...

— Не можа ли да измислиш по-малко гаден пример? — сбърчи нос Моли.

— Гаден или не, той най-точно илюстрира мисълта ми — продължи Келси. — Благодарение на деформацията и фрагментацията компактният летящ обект наистина ще изгуби голяма част от енергията си. Първият контакт действително ще бъде унищожителен, но обектът ще изгуби скоростта си и не би могъл да излезе от другата страна на корпуса. Това е по силите единствено на фокусиран лазерен лъч.

— Нима намекваш, че в орбита действа енергийно оръжие?

— Това е само едната възможност. Лично аз съм виждала предложения за наземно базирани лазери, но подобни проекти са били в съвсем начална фаза.

— Според мен правим твърде смели предположения на базата на показанията на един-единствен свидетел — обади се Моли. —

Извинявай, Пит, но съществуват доста обяснения на това, което си видял (или мислиш, че си видял) непосредствено преди експлозията.

— Сигурен съм в това, което видях.

— Може би е така. Мисля, че трябва да влезем във връзка с Хюстън и да им съобщим единствената добра новина за днес...

— Не! — отсече Пит. — „Либърти“ и спътникът бяха унищожени умишлено!

— И защо според теб?

— Не знам. Но аз видях нещо, което не би трябвало да видя. И ако това стане известно долу, всички ние ще се окажем в опасност.

— Не искам да мислиш, че се съмнявам в наблюденията ти, Пит — меко рече Моли. — Но съдейки по това, което ни разказа, ти си имал съвсем бегла възможност да видиш пораженията, нанесени на спътника. И още по-бегла за това, което е станало с „Либърти“.

Пит се замисли за момент, после вдигна глава:

— Ами камерата в шлемофона ми? Тя би трябвало да е записала всичко, което видях...

— Което означава, че са го видели и в Центъра за управление на полета — поклати глава Моли. — А оттам не дойде предупреждение за космическо оръжие.

— В Хюстън не са видели нищо от този запис — възрази Пит. — Системата за вътрешна връзка на совалката изключи още докато ние с Керълайн работехме на товарния отсек.

— Най-добре да прегледаме записа, а след това да мислим за връзка с Хюстън — предложи Келси.

— Направи го — съгласи се Моли.

Келси се отгласна към Модул 1, после зави под прав ъгъл и се насочи към въздушния шлюз. Двата скафандъра бяха окачени на стената. Взе шлема на Пит и сръчно извади картата от дигиталната камера, монтирана в горната му част.

— Взех я — обяви тя, докато се плъзгаше обратно в жилищния модул.

Картата потъна в един от монтираните на стената компютри и екранът оживя, демонстрирайки неподвижен кадър на МКС, заснет от разстояние. После образът се раздвижи и тя видя себе си на път към Пит. Останалите членове на екипажа се струпяха около нея.

— Камерата непрекъснато ли работеше?

— Вероятно — кимна Пит. — След всичко, което се случи, сигурно съм забравил да я изключа...

Келси извика на екрана техническите параметри на записа.

— Над девет часа — обяви тя. — А това означава, че разполагаме с пълен запис на събитията, свързани с най-невероятния случай на оцеляване в открития Космос.

— Повечето от това време си беше чиста скука, повярвай ми — промърмори Пит. — Трябва да прегледаме само кадрите от първия час...

Келси върна часовника на 00:00 и включи пренавиване.

— Почни оттук — каза Пит.

Неподвижният кадър фиксираше обгореното защитно фолио на спътника. После записът тръгна и всички надникнаха в дупката на корпуса заедно с Пит.

— Спри! — вдигна ръка той. — Ето ги кадрите, за които ви споменах.

На екрана се виждаше разцепения алуминиев резервоар, наподобяващ някакво странно цвете. В лъча на прожектора, прикрепен към шлема на Пит, ясно се видя и насрещната дупка.

— Странно — промърмори Келси. — Обърнете внимание на краищата на тези отломки...

Даде максимално увеличение на металното цвете и започна да оглежда листенцата му бавно, едно по едно. Всички имаха абсолютно еднакви краища, въпреки че страничните им части бяха разкривени и назъбени от експлозията.

— Ако ги извием обратно, със сигурност ще образуват окръжност — първа оцени ситуацията Валентина.

— По-скоро елипса — поправи я Келси. — Една перфектна елипсовидна дупка.

— Това не може да бъде фабричен дефект, нали? — с облекчение подхвърли Пит.

— Ударът на един метален предмет в друг такъв не може да доведе до дупка с толкова съвършена форма, но лазерът може — кимна Келси.

— Карай нататък — заповяда Моли.

Унищожението на „Либърти“ се разкри пред очите им точно според описанията на Пит. Трите жени с ужас гледаха как повредената

совалка пропада надолу, давайки си сметка, че присъстват на смъртта на шестимата си колеги.

Единствено Пит извърна глава.

Келси спря видеото в момента, в който „Либърти“ изчезна от обхвата на камерата.

— Според мен разказът на Пит е абсолютно достоверен. Пробойните в корпуса на „Либърти“ със сигурност не са причинени от микрометеорити или космически боклук.

— Убедих се, че е така — кимна Моли. — Но продължавам да мисля, че трябва да запознаем някого с тези открития. Най-вече Центъра за управление на полета...

— Видя какво се случи с „Либърти“, Моли — поклати глава Пит. — Един Господ знае кой стои зад всичко това, но ако се разчуе за мен и този запис...

Заплахата в тези думи увисна над главите им като тежък плащ.

— Трябва да направим така, че тази информация да стигне, където трябва — тръсна глава Келси. — Но без да я правим достойние на света и да се превърнем в мишена. Мисля, че се сещам как да стане това...

Пърл Харбър

След почти дванадесет часа мъртвешки сън Килкъни стана от леглото, наплиска се на чешмата и излезе от хотела за обичайния си 15-километров джогинг. Хладният ветреца откъм океана улесняваше бягането и му помагаше да се освободи от чувството за клаустрофобия, породено от неколкодневния престой в тясната утроба на „Вирджиния“. Малко преди да се прибере в хотела, слънцето изскочи иззад наръбените върхове на планината Кулау и температурата започна да се покачва.

Лампичката на телефонния секретар в стаята му усилено мигаше. Имаше съобщение от Грин.

— Радвам се, че се обади — рече в слушалката партньорът му. — Гледа ли новините?

— Не — промърмори Килкъни, седна на леглото и започна да сваля маратонките си. — Какво става?

— Не знам подробности. Просто включи телевизора си.

Грин беше от хората, които възприемат новините с голяма доза цинизъм, особено когато засягат политиката. За последен път Килкъни го чу да говори с този тон на ужасния 11 септември. Грабна дистанционното и включи на „Фокс“. Сърцето му сякаш спря когато прочете водещата новина върху подвижната лента в горната част на екрана: Космическата совалка „Либърти“ катастрофира!

— О, Господи!

— Съжалявам — съчувствено промълви приятелят му.

Килкъни усили звука и напрегна слух. Репортерът на телевизия „Фокс“ сбито изреждаше фактите. До момента на катастрофата, отнела живота на всичките седем астронавти на борда, мисията на совалката протичала напълно успешно. Франция и Русия вече изпратили съболезнованията си.

— Добре ли си?

— Да, само за секунда ми стана...

— Знам, знам... И аз си помислих същото. Дали ще можеш да се свържеш с нея?

— Нямам идея. В момента НАСА сигурно е...

— Виж какво... Дай да се видим долу. Ще хапнем набързо, а след това ще отскочим до лабораторията и ще влезем в един сайт, моделиран по системата „Грин“...

— Искаш да хакнем НАСА?

— Само ако се налага...

— Дай ми пет минути.

Килкъни и Грин забързано влязоха в импровизираната си лаборатория, разположена в една от наскоро ремонтираните сгради на военноморската база. Включиха компютрите си почти едновременно и Грин побърза да отвори своя iPod. От малките тонколони се разнесе предизвикателният саунд на „Сълзи от камък“ на групата „Чифтейнс“.

Неотваряна девет дни, електронната поща на Килкъни беше задръстена от съобщения. Повечето от тях бяха свързани с работата, нищо особено. Но сред тях имаше едно, което го накара да спре прегледа на списъка.

— Изпреварила ни е — промърмори той.

— Кой?

— Келси. Изпратила е имейл само преди няколко часа...

— Хайде, отваряй го! — извика Грин и се плъзна към работното му място заедно със стола си.

Килкъни натисна няколко клавиша и на екрана се изписа предупреждение. Съобщението беше кодирано.

— Нима НАСА ѝ е позволила подобна волност? — учуди се Грин.

— Разбира се. И двамата сме преминали през секюрити тест, който ни дава право на лична кореспонденция.

— Мръсни подмятания, а?

Килкъни се въздържа от коментар и набра личния си код. В дъното на екрана се появи стремително нарастващата пунктирана линия, маркираща обема на разкодираната информация. Миг по-късно светлият квадрат се изпълни с текст.

Нолън,

Изпращам ти този файл с надеждата, че ще успееш да го предадеш в надеждни ръце.

Вече сигурно си чул за нещастieto с „Либърти“. Това не беше нещастен случай. Сигурна съм, защото Пит Уошъбау оцеля след атаката и с много шанс успя да се добере дотук. Прилагам част от видеозаписа на монтираната в скафандъра му камера, който съвпада сто процента с това, което е видял лично.

Ние тук изгледахме записа и сме убедени, че „Либърти“ е станала обект на предварително планирано нападение, довело до смъртта на екипажа. Според нас е използван енергиен лъч, за което свидетелстват и някои кадри от записа, подложени на съответно увеличение. Не знаем кой стои зад нападението, но сме на мнение, че то има нещо общо със спътника, който „Либърти“ беше изпратена да прибере. Видеозаписът доказва по безспорен начин, че той също е бил обект на атака и по тази причина не е успял да влезе в орбита.

Аз и останалите членове от екипажа на МКС сме убедени, че също ще бъдем в опасност, ако съобщението за оцеляването на Пит и наличието на този видеозапис станат обществено достояние. Това е причината да ти изпратя този имейл, Нолън. Нуждаем се от помощта ти.

С много обич, Келси

— Не бих нарекъл това пощенска картичка от Франция — промърмори Грин. — Но слава Богу, че тя е жива и здрава.

— Така е — кимна Килкъни. — А сега да видим въпросния клип...

Набра прикачения файл и екранът веднага се запълни от прозореца на специализираната мултимедийна програма. Клипът показваше действията на Уошъбау, свързани с проверката на повредения сателит плюс няколко кадъра от унищожението на „Либърти“. Последният от тях показваше как осакатената совалка стремително се носи към Земята.

— Мамка му! — мрачно изръмжа Грин.

— Не е лесно да се гледат такива неща — кимна Килкъни. —
Особено когато знаеш, че в този момент загиват хора...

Затвори клипа и на екрана остана посланието на Келси. Натисна
бутона за отговор и бързо написа:

Разбрах всичко, Келси. Обичам те.

Нолън

Ксиюан, Китай

12 август

Хуанг Дзанфу пресичаше галерията с умерена крачка, а подметките на черните му обувки потракваха по излъскания мраморен под. Стените бяха покрити с произведения по изкуството от различни периоди на китайската история — една внушителна колекция с огромна стойност, с която би се гордял всеки музей в света. Но тази галерия беше закрыта за посещения. За съществуването ѝ знаеха малцина, с изключение на висшите партийни функционери и част от служителите в Министерството за държавна сигурност. А сградата, в която се помещаваше, се намираше под плътното наблюдение на специален охранителен отряд.

Хуанг влезе в преддверието и привлече вниманието на секретаря на министъра, който вдигна телефона да съобщи за появата му, а след това стана да го посрещне.

— Министърът ще ви приема веднага, командир Хуанг — почтително се поклони той.

Богато орнаментираната врата се разтвори да го пропусне и меко щракна зад гърба му. Лекотата на задвижването ѝ направи впечатление на директора на Десети отдел на министерството, който имаше опит във всичко, свързано с науката и техниката. Тази врата, както и всички стени на кабинета, беше допълнително изолирана и оборудвана със система за електронна защита. А самият кабинет беше трезорът, в който се пазеха част от най-големите тайни на държавата.

Хуанг хвърли поглед към редицата прозорци на външната стена. В съответствие с високия пост на човека, който работеше тук, от тях се разкриваше великолепна гледка към Летния дворец — един от най-красивите туристически обекти на столицата.

Тиан Ю мълчаливо го изчака да се приближи. Беше на петдесет и девет години, с цяло десетилетие по-възрастен от Хуанг. Преди да стане министър, той бе оглавявал същия Десети отдел, чиято главна

задача през деветдесетте години на миналия век беше събирането и анализирането на разузнавателна информация за Съединените щати. Успехите му в тази област бяха толкова безспорни, че го превърнаха в основен кандидат за поста на предишния министър. А веднага след като го зае, той посочи за наследник на мястото си в Десети отдел именно Хуанг — негов пръв помощник и любимец.

И двамата бяха облечени в добре скроени официални костюми. Тъмносин на Тиан и светлосив на Хуанг, изработени от тънък летен плат. Размениха си поклони и Тиан покани госта си да седне.

— Каква е причината да поискаш тази спешна среща? — попита той.

— Американската совалка.

— О, да — въздъхна Тиан. — Две трагедии, случили се в толкова кратък отрязък от време!

— Така е. Но аз подозирам, че американците не приемат своята за нещастен случай...

Голото, обсипано с лунички чело на Тиан, леко се сбърчи, очите му се присвиха.

— Продължавай.

— Агентите ни в района на американската военноморска база в Пърл Харбър, Хавайските острови, са успели да прихванат две твърде интересни електронни послания. Първото от тях е имейл от Келси Нютън до Нолън Килкъни...

— Тези имена са ми познати.

— Вероятно от операцията срещу „Мой Електроникс“ — помогна му Хуанг.

— Точно така — кимна Тиан, спомняйки си неуспешния опит да се сдобият с една от най-модерните шифровъчни системи на Америка.

— Нютън е астронавт и в момента се намира на борда на МКС — продължи Хуанг. — Освен това е годеница на Килкъни. Той е представител на един голям технологичен консорциум и в момента изпълнява неизвестна задача за военноморските сили. За нея знаем само, че е свързана с новата атомна подводница „Вирджиния“. Няколко часа след взривяването на совалката Нютън е изпратила кодирано съобщение на Килкъни. Нашите дешифровъчици още работят върху него. Засега знаем само, че става въпрос за доста обемист файл.

— Това ми звучи като размяна на лични послания между двама влюбени — подхвърли Тиан. — Които може би съдържат и малко порнография, просто за облекчение на Килкъни от дългото отсъствие на любимата му...

— Не вярвам да е така. Записите от вътрешната електронна мрежа и телефонията на Пърл Харбър доказват, че минути след получаването на имейла от Нютън Килкъни е звънил в Ленгли, Вирджиния — при това на прекия телефон на вашия колега по ранг в ЦРУ. В момента Килкъни пътува за Вашингтон на борда на военен самолет, без дори да се върне в хотела за личните си вещи...

— Защо мислиш, че всичко това има връзка със совалката им? — вдигна вежди Тиан.

Подобни разговори не бяха новост и за двамата. Министърът забеляза Хуанг още при постъпването му в разузнаването и се зае да помага на безспорния му интелект, превръщайки го опитен анализатор. Тиан му обясни, че разузнаването наподобява древната игра вей-чи, при която победата идва само ако играчът умее да мисли много ходове напред. А в момента просто проверяваше докъде е стигнал достойният му ученик.

— Предположението ви за еротичния характер на посланието на Нютън е интересно, но аз се съмнявам, че Килкъни ще хукне да го споделя с директора на ЦРУ. Освен това би могъл просто да го изпрати по интернет, вместо да скача в първия самолет за Вашингтон. Базирайки се на тази реакция, смятам, че посланието на Нютън съдържа сведения от изключително важно значение за американското правителство.

— Много разумно заключение — кимна Тиан. — Но какво те кара да мислиш, че посланието има връзка с катастрофата на совалката?

— Това е най-логичният извод — отвърна Хуанг. — Нютън е в Космоса твърде малко време, за да е изпълнила научната си задача, но в деня, в който пада совалката, тя изпраща кодирано съобщение на човек, на когото вярва. Това означава, че не се доверява на официалните канали на НАСА, от което на свой ред следва, че съобщението няма връзка със задълженията ѝ на борда на космическата станция. Вие сте ме учили, че тайнствеността и

спешността са най-честите спътници на лошата новина. А загубата на совалката наистина е лоша новина...

— Но тя не е тайна — отбеляза Тиан.

— Причините за тази загуба обаче са тайна.

— Каква ни е ползата от всичко това? — подхвърли бившият му шеф. — Западните медии ще ницят нещастieto в продължение на месеци, след което НАСА ще бъде принудена да даде официалното си становище.

— Нашето официално становище за загубата на „Шенджоу-7“ не даде отговор на важни въпроси, а космическата ни програма е прекратена — отвърна Хуанг и в гласа му се долови горчивина. — До загубата на връзката с кораба инженерите не откриха никакви проблеми в системите му. Сблъсъкът с малък метеорит не бе изключен като вероятна причина за катастрофата, но детайлният анализ на прозореца за изстрелването показва, че такива препятствия не е имало. А загубата на втори космически кораб толкова скоро след нашата катастрофа ми се струва най-малкото любопитна. И това мое любопитство силно нарасна след имейла на Нютън и реакцията на американците.

Тиан внимателно обмисли чутото, но не откри никакъв пропуск в логиката на Хуанг.

— Какво предлагаш?

— Първата ни задача е да дешифрираме и анализираме посланието на Нютън. От отдела по криптография уверяват, че ще приключат със задачата до няколко дни, най-много седмица. Като успоредна разработка препоръчвам да установим постоянно наблюдение над Килкъни, вероятно неговите действия ще ни разкрият какво е замислил.

— Одобрявам — кимна Тиан. — Дръж ме в течение. И още нещо, Хуанг... Оценявам високо логиката на разсъжденията ти!

Палмдейл, Калифорния

Затворен в стерилното помещение, Ансън Рейни наблюдаваше подготовката на инженерите за окончателната инспекция на двигателната система на спътника. Подобно на Рейни те също бяха облечени в бели стерилни комбинезони и приличаха на хирурзи пред операция. С тази разлика, че това помещение беше далеч по-стерилно от всички операционни на света, взети заедно, изолирано от всякакви форми на електромагнитно влияние отвън.

„Зевс-2“ беше издължен и строен космически апарат с матирано външно покритие, което не отразяваше абсолютно нищо, освен главната му цел. Той беше оръжие, проектирано и създадено от Рейни.

На практика това беше вторият спътник, създаден от малкия екип елитни инженери и конструктори на Секретния отдел за отбранителни системи към компанията „Скай Еърспейс“. Първият беше прототип, изстрелян през януари 2001 г. В орбита той доказа на скептиците от Пентагона колко добра е елегантната му конструкция, създадена от Рейни.

Ансън още помнеше деня, в който Си Джей Скай посети лабораториите на СООС и съобщи, че правителството е възложило на „Скай Еърспейс“ голяма поръчка за изграждането на част от орбиталната система за противоракетна защита на страната. Изпиха се десетки литри шампанско, раздадоха щедри премии. Скай умееше да цени работата на своите талантиливи специалисти.

Но макар че получаваше огромни суми и ценеше високо мнението на своята работодателка, при изпълнението на програмата „Зевс“ Рейни се мотивираше от други неща. Най-вече от разпространението на оръжията за масово унищожение. В момент, в който Съединените щати и Русия започнаха да демонтират своите междуконтинентални балистични ракети и различни други системи за масово унищожение, по света се създаваха нови оръжия — най-вече в страни с установена диктатура. Чувството за дълг беше нещо, което

Рейни наследи от баща си. По тази причина беше готов да използва всичките си сили и умения за защита на своята родина, към която изпитваше чувство на гордост и преклонение.

Татко с право би се гордял, ако можеше да види как дебеличкото му късогледо момче изработва система за надеждна защита на старите и добри Американски щати, помисли си той.

— Двигателните системи готови за старт, шефе — докладва старши инженерът на екипа.

— Отлична работа, дами и господа — обяви Рейни. — „Зевс-2“ вече има сертификат за полет. А сега нека го опаковаме за предстоящото пътуване до Лонг Бийч...

Вашингтон

Шофьорът свали Пенг Ши близо до пресечката на Седемнадесета улица и авеню Пенсилвания, след което изчезна в столичния трафик в очакване да бъде повикан отново. Облечен с лек панталон и жълта фланелка за голф, Пенг без проблеми се смеси с пъстрата тълпа в центъра на града. На врата му висеше скъп дигитален фотоапарат, чийто калъф се поклащаше на рамото му. Повечето минувачи го вземаха за японски турист.

Когато получи заповедта за проследяването, Пенг прекрати обичайната си дейност като младши сътрудник в икономическия отдел на посолството и с нескрито удоволствие се отдаде на оперативната работа. Два бяха фактите от биографията на обекта, върху които концентрира вниманието си: в момента Нолън Килкъни се занимаваше с рискови инвестиции, а преди това беше служил в специалните части на американските ВМС.

По време на инструктажа беше предупреден, че по всяка вероятност обектът ще се насочи към огромния комплекс на ЦРУ в Ленгли, Вирджиния. Но колата, изпратена да посрещне Килкъни на военновъздушната база „Ендрюз“, го закара директно в старата офис сграда на Управлението, разположена непосредствено до Белия дом.

Построена през 1888 година за нуждите на флота, Министерството на отбраната и Министерството на външните работи, в момента тази сграда се използваше от вицепрезидента и висши чиновници от канцеларията на Белия дом. Целта на визитата на обекта все още не беше известна, но полученото от него послание, явно, беше привлякло вниманието на отговорните фактори в американското правителство.

Килкъни спря само за минута на контролния пост на входа, след което бързо изчезна във вътрешността на сградата.

Очевидно го очакват, отбеляза Пенг.

— Здравей, Нолън.

До болка познатият зноен глас прозвуча в секундата, в която Килкъни премина през пропуска и въоръжената охрана на старата сграда. Очите му бързо откриха фигурата на Роксан Тао, която го чакаше до гишето за информация. Беше облечена в елегантен черен блейзър, копринена блузка и скромна пола. Дългата ѝ черна коса беше прибрана на тила.

— Намери ли ми костюма? — попита той.

— Баща ти прерови гардероба, а аз се погрижих всичко да е в тон — кимна Тао.

— Благодаря ти. И той е далтонист като мен...

— Изненадана съм, че не си взел някоя официална дреха със себе си.

— През цялото време работих на една подводница в компанията на Грин. Това едва ли е най-подходящото място за официално облекло.

— Не си ли бил скаут като дете? — иронично подхвърли Роксан. — Би трябвало да знаеш какво означава резервен комплект... Ето, вземи. Направих чудеса, за да го прекарам през охраната. Представих се за куриер на китайско химическо чистене...

— На мен повече ми приличаш на лобист в парламента — промърмори Килкъни, пое хартиения плик и се насочи към мъжката тоалетна. Поради високото равнище на предстоящата среща беше длъжен да смени измачканите си всекидневни дрехи с нещо по-официално. Пет минути по-късно се появи във фоайето изцяло променен — с гладко избръснато лице и сив костюм с бяла риза и маркова вратовръзка от „Джери Гарсия“.

Тао внимателно го огледа и кимна с глава:

— Така вече е по-добре.

Пенг внимателно огледа азиатката, която посрещна Килкъни в просторното фоайе на старата сграда. Заключение му беше, че е невероятно красива. Възползвайки се от паузата по преобличането на госта, той вдигна скъпия „Канон“ и ѝ направи няколко снимки. Няколко минути по-късно Килкъни се появи отново и изчезна във вътрешността на сградата заедно с придружителката си.

Сега ми предстои чакане, каза си Пенг, облегна се на уличния стълб и започна да преглежда кадрите, запечатани в паметта на цифровата камера. Повечето от тях бяха безполезни, но няколко бяха успели да хванат Килкъни и азиатката. Избра два — единият на жената във фас, а другият в профил — след което ги прехвърли в мобилния си телефон с помощта на тънък оптически кабел. Секунда по-късно снимките се появиха в централния компютър на посолството на КНР на авеню „Кънектикът“, който автоматично зареди програмата за лицева идентификация.

Килкъни и Тао се спуснаха един етаж по-долу и използваха личните си карти за достъп до тунела, който водеше към Белия дом. На контролния пункт от другата страна ги чакаше слаб мъж с посребрена коса и безупречен костюм. Това беше директорът на ЦРУ Джаксън Барнет.

— Открил си истинска бомба, Нолън — стисна ръката му той. — Насам...

Обърна се и ги поведе през подземния лабиринт, който заемаше почти цялата площ под резиденцията на държавния глава. Не след дълго влязоха в специално охранявана ситуационна зала. Около масата седяха пет души, от които Килкъни разпозна само Дарси Оутс, която беше виждал по телевизията. Тя изпълняваше длъжността съветник на президента по въпросите на националната сигурност и по единодушното мнение на привържениците и противниците на действащата администрация беше най-блестящата фигура в президентския екип, която след време със сигурност ще се превърне в претендент за най-високия пост в страната. Барнет я поздрави с леко кимане.

— Да започваме, господа — подхвърли Оутс и тихите разговори около масата от масивен кафяв дъб моментално се прекратиха. — Мисля, че е редно да започнем с представянето...

Вляво от Оутс седяха Бен Ковалковски от НРС, Тим Хешъл от Командването на космическите войски, Линда Риърсън и Фред Джизъл от НАСА. Барнет, Тао и Килкъни се настаниха отдясно, а директорът на ФБР Итън Макрай остана на мястото си срещу председателското място на Оутс.

— Целта на това съвещание е преглед и анализ на инцидента с космическата совалка „Либърти“ — започна Оутс.

— Моите хора все още търсят причината за този инцидент — веднага се обади Риърсън. — Тече мащабно разследване, но нека не забравяме, че от инцидента са изминали само два дни. Все още е рано да се правят заключения.

Директорката на НАСА изглеждаше зле; явно, кризисната ситуация ѝ се беше отразила. Джизъп кимна в знак на съгласие. Тъмните торбички под очите му свидетелстваха за почти пълната липса на сън след загубата на „Либърти“.

— Високо ценя усилията на НАСА, насочени към задълбочено разследване на инцидента, но нека не се прекъсваме — невъзмутимо продължи Оутс. — Разполагаме с нови доказателства, които сочат по-скоро умисъл, отколкото нещастно стечение на обстоятелствата. Ако те се окажат верни, нещата опират до националната сигурност и всичко, което ни предстои да обсъдим в тази зала, попада под действието на Закона за държавната тайна. Моля, директор Барнет...

Барнет избърса очилата си с кърпичка, стана и пристъпи към големия монитор на стената.

— Ще видите кадрите, които сътрудникът ми, господин Килкъни, е получил вчера — започна с меко южняшко наречие той. — Предполагам, че ще ги определите като твърде обезпокоителни, както ги възприех аз. Клипът е съвсем кратък, затова ще ви помоля да оставите въпросите си за по-късно.

Осветлението загасна и на монитора се появи звездното небе, на фона на което бавно се въртеше тъмен на цвят космически обект. Най-отдолу на кадъра се виждаше част от бял астронавтски шлем. Килкъни, гледал вече клипа няколко пъти, предпочете да насочи вниманието си към реакцията на присъстващите. Джизъп явно се разстрои от гласовете на екипажа на „Либърти“ — гласове на хора, които бяха негови приятели и които, уви, вече бяха мъртви. Клипът свърши и осветлението се включи.

— От... Откъде се сдобихте с всичко това? — заекна той.

— Това е част от единствената добра новина, която мога да ви предложа — отвърна Барнет. — От клипа ясно се вижда, че по време на нападението астронавт Пит Уошъбау се намира извън совалката. По

тази причина оцелява и след титанични усилия успява да се добере до Международната космическа станция.

— Юначага! — възкликна с широка усмивка Джизъл, след което се обърна към Килкъни: — А защо Пит ви е изпратил тези кадри?

— Изпрати ми ги Келси Нютън — поясни Нолън.

— Коя? — присви очи Ковалковски.

— Доктор Нютън е член на екипажа на МКС — отговори Риърдън.

— И годеница на сътрудника ми — добави Барнет. — След успешната акция по спасяването на Уошъбау тя и останалите членове на екипажа правилно оценяват опасността на ситуацията, в която се намират, и търсят безопасен начин да ни уведомят за ужасния ход на събитията. Макар че не е наш служител, господин Килкъни поддържа делови отношения с нашето ведомство, които до този момент са доказано полезни.

— Не мога да разбера защо някой би атакувал нашата совалка — промърмори Риърсън. — И как точно го е направил...

— Втората част на въпроса ви има лесен отговор — подхвърли Ковалковски. — Междузвездни войни...

— Моля?

— Така го наричаха по времето на Рейгън... После го прекръстиха на Система за космическа защита, но независимо от името идеята си остана същата... Всички концепции за противоракетна защита включват наличието на базирани в космическото пространство оръжия — независимо дали става въпрос за енергийни лъчи или оръжия с кинетично действие.

— Нима искате да кажете, че „Либърти“ е била свалена от американска противоракетна система? — гневно попита Риърсън.

— Съединените щати не са задействали под никаква форма система за противоракетна защита — отсеке Оутс. — Нито пък правителството е давало разрешение за изпитания на такава. Всичко това означава, че отговорът на въпроса ви е твърдо НЕ, госпожице Риърсън. САЩ не са свалили „Либърти“!

— Не исках да ви внуша такова нещо, госпожице — обади се и Ковалковски. — Исках само да посоча, че виновник за трагедията е някакъв механизъм с подобна конструкция. Но на практика нямам представа кой е натиснал спусъка...

— Келси е убедена, че става въпрос за енергиен лъч, най-вероятно лазер — подхвърли Килкъни. — Ще отговоря на първия ви въпрос, госпожице Риърсън: основната цел на извършителя не е била совалката, а комуникационния спътник. Поне в началото...

— Мамка му! — избоботи Джизъп, неспособен да се овладее.

— Бихте ли пояснили? — подозрително го изгледа Ковалковски, без да обръща внимание на невъздържаността на Джизъп.

— Разбира се — кимна Килкъни, направи кратка справка с бележките си и натисна времевия бутон на компютъра, свързан с монитора на стената. На екрана бавно изплува повредената странична част на спътника.

— Това е видял Уошъбау в момента, в който са прибрали комуникационния сателит. Обърнете внимание на факта, че резервоарът е двустранно пробит, а дупките са точно една срещу друга. Изключено е причината за това да е умора на метала или взрив вътре в резервоара — както се случи при „Аполо-13“. Нещо е прогорило дупките в стените му и е предизвикало експлозията.

— Доктор Нютън е уважаван физик — добави Барнет. — И тази снимка е била напълно достатъчна, за да я убеди, че спътникът е бил атакуван с енергиен лъч. А това, което се вижда върху корпуса на „Либърти“, само засилва нейното убеждение.

— Значи „Либърти“ е била атакувана, защото сме я изпратили да прибере спътника — заключи Джизъп.

— Това е най-вероятното предположение — кимна Килкъни.

— Което логично повдига въпроса за пробив в системата за сигурност — каза Барнет.

— В какъв смисъл? — обади се Тао. — Всички знаеха, че совалката ще изстреля в орбита този комуникационен спътник. А CNN го предаваше на живо!

— О, извинявай, Роксан — сепна се Барнет. — Забравих, че ти и Нолън не сте информирани за истинското предназначение на този спътник. Полковник, ще ни окажете ли честта?

— Това, което сте гледали по телевизията, беше нашата официална версия, госпожо — започна Ковалковски. — На практика „Либърти“ вдигна в орбита разузнавателен спътник от ново поколение, наречен „Окълъс“. Целта на тази програма е смяната на птичките от системата „Лакрос“, които използват радарно изображение. А поради

факта че въпросната програма е строго секретна, прибягваме до изстрелването на новите спътници успоредно с комерсиалните, които космическите совалки изпълняват по договор с фирмата „ЗитаКом“. Между другото същата фирма произвежда и нашите спътници...

— Удобно — подхвърли Килкъни.

— И двете страни печелят — изгледа го Ковалковски.

— Това означава, че има изтичане на информация — подхвърли Тао и се обърна да погледне Барнет, който само кимна с глава.

— Колко души знаеха за тайната операция по изстрелването, полковник? — попита Оутс.

— Около тридесет, извън НРС. Главно технически персонал на „ЗитаКом“, зает пряко в подготовката на спътника за изстрелване, плюс няколко души на ръководни длъжности в НАСА. Разполагам със списък на имената им.

Джизъп почервения от възмущение и обида, защото го бяха пренебрегнали.

— Това ще бъде отправната ни точка — кимна Макрай. — Мисля да организирам специална оперативна група от Куонтико, която да се заеме с разследването.

— Добре — кимна Оутс. — Другата част от него ще поеме ЦРУ със задачата да открие коя държава би могла да разполага с орбитално оръжие.

— Поправете ме, ако греша — обади се Килкъни. — Но атаката срещу „Либърти“ не е ли израз на открити военни действия срещу САЩ?

Оутс се замисли за момент, без да сваля поглед от лицето му.

— Всяка провокация, направена в неподходящо време, може да бъде тълкувана като такъв акт — промълви след известно време тя. — Като пример ще ви дам полетите на нашите Ю-2 над съветска територия, довели до свалянето на един от тях...

— Но не съществува ли нещо като международно джентълменско споразумение по отношение на шпионските спътници? — подхвърли Килкъни. — Ние не сваляме техните и те не качат нашите...

— Съществува — кимна съветничката по националната сигурност. — Но от това мълчаливо споразумение изтече доста вода, вече има няколко нови държави с възможности да качат свои

космически обекти в орбита. Част от тези държави се управляват от хора, за които понятието „джентълмен“ не означава нищо.

— Мисля, че прибързваме — намеси се Барнет. — В момента над главите ни се въртят четирима души, а някъде в орбита ги дебне опасно оръжие. Длъжни сме да открием кой стои зад него, при това бързо и без да вдигаме шум. Трябва да се държим така, сякаш не подозираме нищо и нямаме представа за същността на трагичния инцидент отпреди два дни. Независимо какво ще бъде решението на президента за справедливото възмездие, не трябва да забравяме, че още четири живота зависят от нашата ефективност.

Долгрен, Вирджиния

— А тук, в Центъра за проследяване, водим статистика за всичко по-голямо от топка за бейзбол, което се намира в орбита... — обясняваше Хешъл, докато водеше Килкъни и Тао по обратния път към кабинета си.

На вратовете на двамата висяха оранжеви карти, които определяха статута им на временни посетители. Военните и цивилните служители на Управлението за космически изследвания също носеха идентификационни карти със снимка, от които личеше достъпът им до различните департаменти. Хешъл вкара своята в процепа на електронната ключалка и вратата на кабинета се отвори.

— По последни изчисления водим на отчет някъде около десет хиляди обекта — добави той.

— И знаете точната позиция на всеки от тях във всеки даден момент? — любопитно го погледна Тао.

— Малко или повече, да — отвърна домакинът. — Да ви предложи кафе?

Гостите отказаха и седнаха на посочените им столове.

— А как точно го правите? — попита Тао.

— Ще ви покажа.

Хешъл размърда мишката си върху подложката с контурите на изтребител Ф-117А, кликна веднъж и на мониторите се появи изображението на земното кълбо.

— Това е Оградата — промърмори той и посочи бледожълтата мрежа, която се издигаше от южната част на САЩ вертикално към Космоса.

— До каква височина достига? — попита Килкъни.

— Приблизително двайсет и пет хиляди километра.

— Но нали има и спътници на по-висока орбита?

— Има — кимна Хешъл. — Те летят на тази геостационарна орбита над екватора, на височина 34 хиляди километра. Тук се намират

и големите телекомуникационни спътници.

— А как контролирате зоната между двете? — попита Тао.

— По оптичен път, с помощта на наземни телескопи. С тях следим и всички по-дребни боклуци в орбита — включително и такива с размерите на речно камъче. По приблизителни изчисления те са над четиристотин хиляди и всяко от тях лети с над трийсет хиляди километра в час. Удар от подобен предмет положително ще ви развали настроението за целия ден...

— Всичко това може да се оприличи на песъчинки, понесени от бурята — подхвърли Тао.

— Наистина е така — кимна Килкъни. — За щастие ние търсим предмет, който е доста по-голям от бейзболна топка, и това би трябвало да стесни кръга.

— При това значително — добави Хешъл. — В тези параметри влизат едва няколко хиляди обекта. Освен това вашето оръжие би трябвало да е на по-ниска орбита — някъде в обхвата на Оградата...

— Защо? — попита Тао.

— Защото на геостационарна орбита се качват само онези спътници, които се фиксират над една и съща земна точка. По този начин човек насочва приемника си под определен ъгъл в небето и забравя за него — като сателитната чиния у дома, с чиято помощ гледам телевизия. Но за шпионски спътник или за космическо оръжие е нужна гъвкавост. Затова те се изстрелват на по-ниска орбита и се местят според нуждите...

Килкъни гледаше изображението на стенния монитор и се опитваше да си представи многобройните обекти, обикалящи около планетата.

— Значи нямате постоянно покритие в реално време на обектите в орбита — подхвърли той.

— Не, защото такава неща не ни е нужно. За засичането на даден обект е достатъчно той да премине през обхвата на нашите сензори. Защото орбитите са постоянни и не е трудно да изчислим къде се намира в момента.

— Добре — въздъхна Тао. — Как ще процедираме?

Килкъни остана извърнат към екрана още известно време, после махна към бялата дъска на стената зад бюрото на Хешъл.

— Може ли?

— Разбира се.

— Това е Земята — описа една голяма окръжност той, прибави малък триъгълник над нея и добави: — А това е „Либърти“. След като приемаме, че тя е била обект на нападение с лазерен лъч, значи между нея и оръжието трябва да има права линия. — От триъгълника се спуснаха две линии, допирателни на Земята. — Всеки обект над тези линии може да вижда „Либърти“, всеки обект под тях — не може. Това елиминира значителна част от предметите в орбита, които ни интересуват.

— Но въпреки това остава огромно пространство — отбеляза Тао.

— Така е. Ако разгледаме нападението срещу шпионския спътник, ще елиминираме голяма част от него.

Хешъл скръсти ръце пред гърдите си и замислено се облегна назад.

— Възможно е — кимна най-сетне той. — Макар че ще трябва да проверим огромно количество данни. Не съм сигурен, че тук разполагаме с достатъчно възможности да го направим, без да привлечем внимание.

— Дайте ми само данните за всички обекти, които сте проследявали по време на двете нападения — отвърна Килкъни.

— А какво става със старите спътници? — попита Тао. — Онези, които вече не функционират?

— Ако се намират на геостационарна орбита, трябва да бъдат свалени на по-ниска — при отпадъците. Другите си остават там, където са били. С течение на времето всички падат и изгарят в атмосферата. Защо питате?

— Мислех си за учебните стрелби...

— Какви учебни стрелби?

— Ако качвате ново оръжие в Космоса, ще пожелаете и да го изпробвате, нали? Да се убедите, че работи...

— Дамата има право — намеси се Килкъни. — Губили ли сте други спътници?

— Всяка година умират по няколко. Повечето са стари и ограничено полезни, но понякога губим и съвсем нови — най-често от повишена слънчева активност, или микрометеорити.

— Можем ли да получим списък на онези от тях, които са били разрушени внезапно? — попита Тао.

— Разбира се. Предполагам, че имате предвид само военните, собственост на държавата?

— Не. Мисля, че ще е най-добре, ако разгледаме всички...

— За колко време назад? — попита Хешъл.

— Не знам — промърмори Тао и хвърли поглед към Килкъни: — Може би десет години?

— Напълно достатъчно — кимна той. — Това със сигурност ще обхване времето, когато това оръжие е било качено в орбита.

— Мога да ви предоставя сведения за военните спътници — кой ги притежава, кога са изстреляни и всичко останало. Но за търговските не разполагаме с много данни. За подробности ще трябва да се обърнете към лондонския „Лойдс“. Те са най-големите застрахователи на спътници в света.

Килкъни кимна и се обърна към Тао:

— Напомни ми да звънна на Барнет, след като свършим тук... Искам да уредя нещо...

Хешъл бързо състави кратък списък със спецификации и вдигна телефона:

— Лейтенант, бихте ли се отбили в кабинета ми?

След минута на вратата се появи Алейна Тагърт.

— Свободно, лейтенант — промърмори Хешъл и ѝ представи гостите си.

— Приятно ми е — сдържано отвърна Тагърт.

— Тези хора са от НАСА и работят по проблемите на опасните отпадъци в Космоса — уточни директорът.

— „Либърти“? — изгледа ги въпросително Тагърт.

Хешъл кимна, скъса листа от бележника си и ѝ го подаде.

— Искам да събереш тази информация.

Очите ѝ се плъзнаха по списъка и тя поклати глава.

— За част от нея трябва да се ровя в архивите.

— Разбирам, но работата е спешна. Остави всичко останало на втори план.

Тагърт работи без прекъсване до свечеряване, събирайки исканата от Хешъл информация за десетина години назад. Когато свърши, прехвърли данните върху няколко диска и лично ги занесе на Килкъни и Тао в хотела им.

Килкъни ѝ предложи вечеря като компенсация за труда, но тя отказа, макар и с известно колебание. Този червенокос младеж имаше приятно излъчване и се държеше мило. На практика беше изморена и единственото ѝ желание беше да се прибере у дома, да съблече униформата и да вземе един продължителен хладен душ.

Отби от магистралата в района на Шилоу и се насочи към телефонната кабина в близост до някаква бензиностанция.

— Ало? — прозвуча гласът на Моу.

— Имам информация за вас.

— Слушам.

Тагърт описа посещението на двамата консултанти от НАСА и желанието им да получат информация за повредени спътници.

— Посочиха ли ги поименно? — попита Моу.

— Не. Останах с впечатлението, че става въпрос за по-общо разследване. Хората от НАСА са доста разтърсени от инцидента с „Либърти“ и очевидно искат да разберат дали сблъсъците с космически отпадъци са по-чести от това, което предлага статистиката.

— Риболов, значи...

— Вероятно. Обаждам ви се, защото в списъка, който им предадох, присъстват много от сателитите, които сме обсъждали в миналото. И реших, че бихте желали да се запознаете с този факт.

— Дайте ми имената на тези хора и името на хотела, в който са отседнали.

— Нолън Килкъни и Роксан Тао. Отседнали са в „Хаят“, близо до Капитолийския хълм.

Тагърт прекъсна връзката и тръгна обратно към колата си. Помисли си, че няма да е зле да използва следващия чек за една хубава ваканция.

— Как са нещата в любимата столица? — попита Грин.

В слушалката се долавяше някакво парче на „Уайт Страйпс“, което гърмеше в апартамента.

— Жега и прах — промърмори Килкъни. — Вече разбирам защо политиците масово се изнасят оттук по това време на годината.

— А такива като теб ги оставят на комарите, а?

— Абсолютно. Слушай, имам една база данни, която искам да аутопсираш...

— Целият съм твой, както е казал безсмъртният Ленърд Коен. Какво си докопал?

— Ще го откриеш в текстови файл със заглавие „Орбитално проучване“. Намира се в моята директория и е обозначен за пряк достъп от твоя страна. Представлява огромен информационен блок за всички апарати, които са в орбита от средата на 90-те насам. От теб се иска да съставиш един общ модел.

— За колко обекта говорим?

— Около десет хиляди във всеки един момент. Почти всички са спътници с предсказуеми орбити.

— Нищо особено. Какво трябва да търся?

— Започни с „Либърти“ и изстреляния от нея спътник. Отбелязал съм точното време и място на двете нападения. Търсим спътник с чиста видимост към тях в указаното време. Аз направих някакви груби геометрични изчисления, но разчитам на твоите математически умения, за да се получи нещо наистина точно.

В слушалката се долови забързаното почукване на клавиатура.

— Аха — разсеяно промърмори Грин, очевидно вторачен в бележките на Килкъни върху екрана на компютъра си. — Ако в орбита наистина се намират десет хиляди обекта, а ние разполагаме само с две референтни точки, ще се получи един доста внушителен списък...

— В момента двамата с Роксан се опитваме да го посъкратим, но все отнякъде трябва да започнем, нали?

Джахуан, Китай

13 август

— Пожелали сте да ме видите, другарю министър? — почтително се поклони от прага на кабинета Хуанг.

— Наистина е така, сядай.

Тиан се приведе напред и опря лакти в бюрото. Докато сядаше на посочения стол, Хуанг забеляза, че очите на министъра не се отделят от някакви снимки в разтворената папка пред него. Остана така известно време, после въздъхна и тялото му се върна в нормално положение.

— Видя ли това? — попита той и завъртя една от снимките към него.

Хуанг я погледна и кимна с глава.

— Жената, с която Килкъни се е срещнал във Вашингтон. Идентифицирана ли е?

— Да — отвърна Тиан и плъзна втората снимка по посока на госта си. На нея беше същата жена, но без изтънченото и очевидно скъпо облекло, което носеше на първата снимка.

— Почти две години я търсим. Казва се Чен Мей Ю, или това е името, под което ни е известна. Присъствието ѝ във Вашингтон потвърждава подозренията ни, че е секретен сътрудник на ЦРУ — при това от най-добрите — все още не сме се възстановили от щетите, които понесохме благодарение на нея.

— Трябва ли да вземем някакви мерки?

— Няма да е по правилата на играта — поклати глава Тиан. — Но след като вече знаем къде се намира...

Замълча и затвори папката, предпочиташе да запази мислите за себе си. Отчитайки цвета на кориците ѝ и факта, че му беше съобщено кодовото име на агентката, Хуанг си даде сметка, че току-що е бил запознат с една от най-големите тайни на държавата.

— Някакъв напредък в разследването на катастрофата с американската совалка? — подхвърли Тиан.

— Във Вашингтон Килкъни осъществи две интересни срещи. Първата от тях се състоя в съседна на Белия дом сграда, в която работят висши сътрудници на техния президент.

— Изкарах един мандат във Вашингтон и съм добре запознат с функциите на тази сграда — кимна Тиан. — Твоята оценка на посланието на Нютън изглежда правилна. Имаш ли представа с кого се е срещнал там Килкъни?

— С изключение на жената, не... След влизането му в сградата нашият агент не е бил в състояние да го следи.

— А втората среща?

— Тя се състоя в сградата на Командването на американските космически операции, намираща се в Долгрен, Вирджиния. Там се съхраняват данните за всички обекти в орбита и се изчисляват прозорците за всяко изстрелване. С него беше същата жена, а в момента двамата летят за Лондон...

— Лондон ли?

— Точно така. А ние продължаваме наблюдението им.

— Това е добре. Какви са заключенията ти от всичко това?

— Килкъни заминава за Вашингтон с информация, която има отношение към гибелта на совалката. Тя е предоставена на висши членове на американското правителство и по всяка вероятност предизвиква второ разследване.

— Това ми звучи малко странно, Хуанг. Американците анализират инцидента публично, превръщайки го в нещо като шоу. Ако посланието на Нютън потвърждаваше версията за инцидент, аз нямам никакви съмнения, че то вече щеше да е публично достояние. Но секретното разследване потвърждава твоята теория за умишлени действия. Въпросът е кой го е извършил...

— Сигурен съм, че американците имат интерес да чуят отговора — отговори Хуанг, подбирайки внимателно думите си.

— Какво имаш предвид? — втренчено го погледна Тиан.

— „Шенджоу-7“.

— На твое място не бих правил прибързани заключения. Нашата страна все още е новак в усвояването на Космоса, а в зората на своите усилия Русия и САЩ също са губили хора. Тази дейност е трудна и

опасна. Дори тяхната совалка да е станала обект на саботаж, това пак не оправдава стартирането на две разследващи операции от такъв мащаб...

— Има два начина да се атакува врагът — промълви Хуанг. — Отвътре или отвън...

*Лондон**13 август*

След продължителен нощен полет от Вашингтон Килкъни и Тао кацнаха в Лондон в късния предобед на следващия ден. На летището ги посрещна представител на британското правителство, който имаше грижата да ги преведе през митницата и паспортния контрол — една любезност, на която се радват всички приносители на дипломатически паспорти. Навън ги очакваше лимузина на посолството, която ги откара до хотела.

По-късно следобед същата лимузина ги отведе на Лайм стрийт и безшумно спря до тротоара. Над главите им се извисяваше модерна постройка от стъкло и бетон, в която се помещаваше централата на застрахователната компания „Лойдс“ — едно творение на съвременната архитектура, което бе на светлинни години от бившия склад за кафе на Тауър стрийт на брега на Темза, в който през XVII век Едуард Лойд стартира най-голямата застрахователна компания в света.

Представиха личните си документи и охраната на входа веднага им издаде временни пропуски. Оттам влязоха направо в стаята — огромното общо пространство на приземния етаж, което включваше и няколко галерии на мецанина. Високо над главите им — на нивото на 12 етаж — блестеше овален атриум, под който, окачена на солидни стоманени колони, висеше прочутата камбана на „Лутайн“ — британски боен кораб, потънал през 1799 г. край бреговете на Холандия. В продължение на двеста години тази камбана е била използвана с една-единствена цел — да бие два пъти при добра новина — например завръщането от далечно плаване на някой търговски кораб; и да бие само веднъж при лоша — както се случи съвсем наскоро, след загубата на космическата совалка „Либърти“.

В стаята цареше обичайната делова атмосфера, приглушени разговори и жуженето на офис техниката. Подобно на фасадата и

интериорът беше оформен с вкус и съдържана елегантност, които подчертава солидността на институцията.

Следвайки инструкциите на входа, двамата посетители прекосиха оперативната зона и се насочиха към Търговската зала, в която брокери и посредници обслужваха клиентите си от всички области на транспортния бизнес: морски, автомобилни и въздушни превози, включително и на фирми, ангажирани в овладяване на космическото пространство. Там ги посрещна слаб и висок мъж с посивели бакенбарди и безупречно скроен костюм.

— Виждам, че сте се справили — топло се усмихна Девън Флийтуд. — По това време на деня трафикът в Лондон е нещо ужасно...

— Нямахме проблеми — отвърна Тао и стисна протегнатата му ръка.

Приключиха с представянето и Флийтуд ги покани в кабинета си — малка стая с ламперия от скъпо тъмно дърво.

— Моля, седнете — галантно рече той. — И извинете за бъркотията.

Килкъни се огледа. Под бъркотията домакинът вероятно имаше предвид няколкото пластмасови папки върху писалището, защото останалата част от помещението беше чиста и подредена като аптека.

— Рано тази сутрин ми се обади сър Даниел Лонг, който помоли за тази среща и използва случая да ви изпрати най-сърдечните си поздрави.

— Благодарете му от наше име — отвърна Килкъни.

— Доколкото разбирам, вие сте личен приятел с министъра, нали?

— Запознахме се преди няколко години, по време на последното ми посещение в Лондон — кимна Килкъни.

— С какво мога да ви помогна? — премина на делова вълна Флийтуд. — Сър Даниел намекна, че се интересувате от застраховането на спътници...

— Косвено — кимна Тао. — В момента разследваме загубата на космическата совалка „Либърти“.

— О, това ли — направи тъжна гримаса Флийтуд. — Голяма трагедия. Беше голям удар и за бизнеса.

— По какъв начин? — попита Килкъни.

— Като всяка инвестиция застраховането е свързано с известни рискове. А ние, застрахователите, определяме застрахователните такси според степента на риска, който поемаме. Като цяло бизнесът има достатъчно капацитет да се справи със загубата на няколко спътника годишно, при това, без да повишава таксите. Но трагедията с „Либърти“ разтърси нашата малка ниша на пазара със силата на земетресение. А таксите скачат, когато нашите колеги и последователи станат нервни...

— Признавам, че това с последователите ме хвърли в пълно недоумение — въздъхна Килкъни. — За мен застраховането е свързано единствено с колата ми. Подписвам с някоя компания, плащам си и предявявам иск в случай на нещо неприятно. Не е ли същото и при спътниците?

— И да, и не — отговори Флийтуд. — Вашата кола е една малка част от огромния автомобилен парк. Застрахователните такси, които плащате, зависят от типа на автомобила, провиненията ви зад волана и района, в който живеете. Това са рисковите фактори, които вашият застраховател взема под внимание при определянето на цената. При спътниците положението е друго: там рисковете, свързани с отделна бройка, са твърде високи във финансово отношение, а собствеността върху нея се променя в момента, в който тя напусне завода и се вдигне в Космоса. За да се справим с това положение, ние предлагаме отделни застрахователни полици за различните собственици за точно фиксиран срок. „Предстартовата“ застраховка покрива спътниците и ракетите само докато са на Земята. „Стартовата“ ги покрива от момента на изстрелването до отделянето на спътника от ракетата носител, а „Следстартовата“ полица се отнася до спътника, който вече е в орбита, плюс тестовите изпитания там. Едва тогава идва ред на „Орбиталната“ полица, която покрива спътника през цялото време на живота му в орбита — при условие че той функционира според техническите предписания. Има и редица допълнителни застраховки: такива, които покриват само научната апаратура, повреди по вина на производителите, рискове по изстрелването и отговорността на трети страни.

— И всичко това се предлага от „Лойдс“, така ли? — попита Тао.

— Очевидно продължавате да мислите, че „Лойдс“ е една монолитна застрахователна структура — поклати глава Флийтуд. — На

практика обаче ние сме по-скоро пазар... И когато сме изправени пред необходимостта да застраховаме скъпа собственост — независимо дали става въпрос за спътник, петролен танкер или въздушна флотилия — ние сме изправени пред високорискова инвестиция, която не е по силите на един отделен застраховател. Това би означавало да сложим всичките си яйца в една кошница. Всичките посредници, които работят в това помещение, са представители на сдружения на физически лица или корпорации. Тези сдружения поемат част от риска и съответно получават част от печалбата — в случай че всичко завърши благополучно.

— А в случай на застрахователно събитие поемат и част от отговорността — подхвърли Тао.

— Абсолютно вярно. Вместо дял от собствеността членовете на нашите сдружения поемат дял от риска. Именно те осигуряват финансовите средства, необходими за дейността ни.

— За какъв обем на капитали говорим? — попита Килкъни.

— Този обем непрекъснато варира, както е на фондовата борса. В края на 90-те капацитетът на бранша като цяло възлиза на около един милиард и триста милиона долара и това позволява покритие от около 400 милиона за всеки отделен сателит. Но след зачестилите аварии със спътници напоследък и най-вече след 11 септември парите започнаха да изтичат от нашия бранш. В момента застрахователният ни капацитет е едва 50 процента от това, което беше преди десет години, а премиите на някои застрахователи се увеличиха с 50–75 процента.

— Дали една совалка струва два милиарда долара? — попита Килкъни.

— Предполагам — кимна Флийтуд. — Но когато става въпрос за флотилията от космически совалки и спътници с военно предназначение, правителството на САЩ прибегва до самозастраховане. Нашият бранш покрива само търговските товари.

— Като например спътника на „ЗитаКом“ — подхвърли Тао.

Флийтуд кимна и продължи:

— Не знам как ще се отрази това върху становището на НАСА по отношение на търговските товари. Те прекратиха приемането им още през 86-та, след катастрофата с „Чалънджър“, а го възобновиха едва след изграждането на МКС, при това в много ограничен мащаб. От наша гледна точка в качеството на застраховател тепърва ще се реши

дали загубата на „ЗитаКом“ попада в категорията на осигурените космически товари.

Килкъни хвърли кос поглед към Тао, след което отново насочи вниманието си към домакина.

— Но вие не можете да изпратите в Космоса своите експерти за оценка на щетите, нали така?

— Имам известни разсъждения по тази тема, но за момента предпочитам да не ги споделям — засмя се Флийтуд. — Моля, продължавайте...

— Предполагам, че проверявате всички контакти между спътника и наземния контрол...

— Точно така. В повечето случаи поддържаме своя връзка със спътника, която, макар и частична, може да ни информира за евентуален проблем в комуникационната система. Някои спътници имат проблем с дефекти в системата за контрол, на други слънчевите панели се износват прекалено бързо. По отношение на „ЗитаКом“ можем да извършим само кратки телеметрични измервания за времето непосредствено преди замлъкването му...

— Мисля, че с това стигаме до причината за присъствието ни тук — кимна Килкъни. — Интересува ни информацията за други спътници с подобни проблеми, с която вероятно разполагате... Да речем, за един период от десет години насам...

— Какво по-точно ви интересува? — погледна го с интерес Флийтуд.

— Някои отговорни фактори в НАСА смятат, че „Либърти“ е била улучена от микрометеорит или от отломка със земен произход. А ние търсим по-конкретни данни, за да установим същността на проблема.

— Разбирам — промърмори домакинът, но от изражението му личеше, че приема обяснението с доста резерви. Орбиталните сблъсъци бяха един от рисковете, които се оценяват от застрахователните компании.

— Ето ви спецификациите — добави Тао и му подаде един лист.

Флийтуд хвърли бегъл поглед върху написаното и кимна с глава:

— Това не би трябвало да е проблем. Надявам се, че ще споделите с нас резултатите от проучването си. Винаги проявяваме

интерес към информация, която ще ни помогне да определим степента на риска...

Ернст Унгер влезе в помещението с небрежна походка и дружелюбна усмивка на обветреното си лице. Беше дребен, но жилав мъж, който обичаше да катери планините при всяка открива се възможност. Имаше тъмни очи и чуплива, гарвановочерна коса.

— Добър ден, Аманда — топло подхвърли той. В речта му изобщо не се долавяше немски акцент.

— О, Ернст, стари негоднико! — кокетно се усмихна служителката на рецепцията. — Къде се губиш?

— Никъде не се губя — влезе в тон Унгер. — Просто ми се е паднал един тираничен работодател, който не ми позволява редовно да се радвам на красотата ти.

— Ах ти, сладкодугмен омайник! — засмя се момичето. — Казвай какво те води насам.

— Работа, както обикновено. Бях наблизил и реших да се отбия да поздравя Девън, но виждам, че има посетители...

— Да, в момента провежда среща с двама американци. Нещо спешно. Не знам колко време ще продължи, но Девън ми нареди да отменя всичките му ангажименти за следобеда.

— Разбирам — кимна Унгер. — Нищо важно, просто исках да му кажа здрасти. Кажете му, че съм идвал...

— С удоволствие, хубавецо.

Унгер си тръгна, а Аманда започна да набира краткото послание в електронната поща на Флийтуд. Напуснал сградата, посетителят извървя стотина метра по тротоара на Лайм стрийт и хлътна в купето на едно БМВ Х5. От мястото си на предната седалка имаше отлична видимост към колата на посолството, която беше докарала гостите на Флийтуд.

След като им предостави архивните папки на „Лойдс“, Флийтуд завъртя няколко телефона на колегите си от другите водещи компании в областта на космическото застраховане. В резултат само няколко часа по-късно на бюрото му имаше пълен списък на застрахованите обекти

в орбита. Подчертани с червено бяха онези от тях, по които имаше искове за предявени щети.

— Е, това ще създаде достатъчно работа на Грин — подхвърли Тао на излизане от модерната сграда.

— Не можем да сме недоволни от количеството на необработените данни — кимна Килкъни. — Страхувам се обаче, че ще се заровим в огромна купчина информация, която може да се окаже безполезна...

Тао добре разбираше какво го тревожи. В отчаяните си усилия да открият нещо за оръжието, убило шестима астронавти в орбита, а също и за онзи, който го е вдигнал там, те сляпо посягаха към всичко, което може да им помогне. Знаеше и друго — Килкъни много се притесняваше, че Келси Нютън се намираше на МКС.

Шофьорът ги видя и слезе да им отвори вратите.

— Обади се Джаксън Барнет с молба веднага да се свържете с него — съобщи той. — Можете да използвате телефона на колата, който е закодиран.

Колата потегли, а шофьорът деликатно вдигна междинното стъкло. Килкъни изрови листчето с телефона на Барнет, набра цифрите и включи високоговорителя.

— Как е Лондон? — прозвуча гласът на Барнет.

И двамата пътници в колата си дадоха сметка, че директорът на ЦРУ едва ли се интересува от времето в английската столица.

— Добре, сър — отвърна Килкъни. — Получихме това, за което дойдохме.

— Браво. Преди малко ми се обади Хешъл. По всички личи, че след отлитането ви за Лондон се е сетил, че пропуска нещо важно...

— Не сме получили сведения за всички спътници? — попита с тревога в гласа Тао.

— Напротив, и именно в това е проблемът на Хешъл. Според него сведенията са били твърде ограничени, защото засягат само спътниците...

— Че какво друго може да има там, горе? — учуди се Килкъни, след което почти си прехапа езика. — Управляем космически кораб?!

— Хешъл си спомнил за учебните стрелби на Роксан — продължи директорът на ЦРУ. — И в тази връзка се сетил за един обект, който не попадна във вашия списък. Става въпрос за „Мир“...

— Но това ни връща доста назад — ако не се лъжа, някъде към пролетта на 2001-ва — отвърна Килкъни.

— Двайсет и трети март, ако искаме да бъде точни. Хешъл е присъствал лично в руския команден център по време на свалянето на станцията. Официално всичко е преминало нормално.

— А неофициално?

— Според него всичките му другари се насочили към близкия бар в момента, в който последните отломки на „Мир“ паднали в Тихия океан. Което означава, че маршрутът ви ще претърпи промяна. Заминавате за Москва. Искам да се срещнете с човек на име Юри Задкин. Той е бил ръководител на програмата по свалянето на „Мир“.

БМВ-то на Унгер следваше тъмносинята кола на посолството по пътя ѝ на запад по Хай Холбърн в посока на Оксфорд стрийт. Това беше най-прекият път към посолството на САЩ в английската столица. На задната седалка на джипа се беше разположил един от неговите сътрудници, който боравеше с малкия джойстик на сателитния приемник, монтиран на покрива. Лазерният му лъч беше закован в задното стъкло на дипломатическия автомобил, а в слушалките на Унгер ясно се чуваше всяка дума от разговора между пътниците в него и директора на ЦРУ.

В момента, в който колата спря пред посолството на Гровнър скуеър, Унгер направи знак на шофьора да продължи, прекъсвайки електронния контакт. Бавно смъкна слушалките, извади мобилния си телефон и набра един записан в паметта му номер.

— Унгер — представи се кратко той в момента, в който Оуен Моу вдигна слушалката. — Според мен двойката, която ви интересува, няма нищо общо с консултантската дейност в полза на НАСА.

— До какво се добрахте?

— Килкъни е бивш тюлен от специалните части на ВМС. След шест години служба напуска и постъпва на работа в един високотехнологичен консорциум в Мичиган, начело на който е баща му. Преди известно време участва в разбиването на мрежа от промишлени шпиони тук, в Лондон. Спътницата му е малко или повече загадка. Роксан Тао е президент на малка фирма за рискови

инвестиции, която е частично финансирана от ЦРУ. Имат съвместен бизнес.

— Какво търсят в Лондон? — нетърпеливо го прекъсна Моу.

— Ще стигна и до това. На летището бяха посрещнати от човек на МИ-6, който ги преведе през митническия контрол. Забавиха се само минута, за да им ударят печати на паспортите. Поеха ги дипломатически коли, но само една от дестинациите им представлява интерес: направиха посещение на Девън Флийтуд в „Лойдс“.

— По дяволите!

— Сега идва най-интересното. Не знам какво са си говорили с Флийтуд, но на път към посолството успях да прихвана телефонния им контакт с директора на ЦРУ Джаксън Барнет. Докладваха му какво са свършили във връзка със спътниците, а той им нареди да заминат за Москва и да се свържат с човек на име Задкин, бивш ръководител на програмата за сваляне на международната космическа станция „Мир“. По всяка вероятност на тази станция е възникнал някакъв проблем, който Барнет нарече „учебна стрелба“...

— Продължавайте да ги държите под наблюдение, съберете екип. Не ми харесва посоката, в която поема това разследване.

Пенг и шофьорът му гледаха как голямото БМВ се плъзга покрай американското посолство и изчезва в оживения трафик. Те го засякоха след Килкъни и жената, идентифицирана като Роксан Тао, още на магистралата, водеща от летище Гатуик към центъра на града. Шофьорът беше майстор на проследяването и Пенг установи този факт, защото имаше възможност да наблюдава и двете коли едновременно. Разбира се, той се възползва от този факт, за да реализира и собствените си задачи.

Докато чакаха пред офис сградата на „Лойдс“, помощникът му успя да снима един от хората в джипа и да препрати снимката му в компютъра на посолството. Не знаеше кой е той, но в доклада до министерството, изпратен още същата вечер, не пропусна да отбележи, че този човек има свободен достъп в прочутата застрахователна компания, включително и в зоната, в която бяха поканени Килкъни и спътницата му. Кратка справка в уебсайта на „Лойдс“ разкри, че става

въпрос за отдела, който се занимава със застраховки на космически обекти.

Докладът на Пенг завършваше с информация от гишето за продажба на билети на една от големите авиокомпаниии, според която разследването на американците поемаше в нова посока — към Москва...

Корольов, Русия**14 август**

Тао и Килкъни излетяха от Хийтроу преди обяд и кацнаха на летище „Шереметиево-2“ около четири следобед. Но това, което сочеха часовниците, нямаше нищо общо с вътрешната нагласа на организмите им, принудени за кратко време да се борят с пресичането на осем часови пояса. По тази причина спаха почти през цялото време на полета.

И тук, както в Лондон, пристигането им беше максимално улеснено от Барнет, който си беше направил труда да завърти съответните телефони. Броени минути след приземяването на самолета те вече пътуваха по Северната околоръстна магистрала на Москва, настанени удобно в кола с дипломатически номера.

Шофьорът спря пред скромна дача в северните покрайнини на Корольов, едно от сателитните градчета около руската столица. Къщата представляваше проста едноетажна постройка от дърво, зад която имаше нещо като гараж. На покритата с чакъл алея отпред клечеше старо Жигули, а парцелът беше плътно залесен с брези и борове. Зеленината беше толкова гъста, че съседните вили изобщо не се виждаха.

— Ще ви трябва ли преводач? — попита шофьорът.

— Мисля, че не — отвърна Килкъни. — Доколкото ни е известно, човекът говори английски.

Откъм задната част на къщичката долиташе приглушен джаз и те се насочиха към гаража.

— „Птицата“ от Чарли Паркър — безпогрешно определи Тао. — Човекът има вкус...

— Грин отдавна се опитва да ме запали по джаза, но без успех — промърмори Килкъни. — И в крайна сметка ме обяви за еснаф...

— Има право.

Килкъни не обърна внимание на закачката и почука на вратата. Музиката утихна и той почука още веднъж. Отвътре се дочуха провлечени стъпки, после вратата се откряна. Човекът зад нея им хвърли един загрижен поглед, но не каза нищо.

— Юри Задкин?

— Да.

— Анди Хешъл ви изпраца поздрави...

Задкин помълча няколко секунди, очевидно за да превключи на чуждия език, после лицето му просветна.

— Вие сте американци?

— Да. Не ви ли казаха, че ще дойдем?

— Някой може и да е звънял, ама аз не чувам телефона...

— Може ли да влезем? — попита Тао.

— О, извинете. Заповядайте...

Вътрешността на гаража се оказа доста просторна, а отгоре според Килкъни имаше таванче със скосени стени, най-вероятно използвано за килер или склад. Тук спокойно можеха да се поберат две коли, но Задкин го беше превърнал в работилница с най-различни инструменти по стените.

Домакинът свали два сгъваеми стола от куките до вратата и ги предложи на гостите си, а самият той се настани на ниска табуретка до работната маса. Беше облечен в износен комбинезон, а ръцете му бяха изцапани с машинно масло. Въздухът беше напоен с характерната за работилница миризма.

— Сядайте, сядайте — покани ги Задкин, взе някакво желязо от масата и започна да го търка с напоен в разтворител парцал. Миризмата беше остра, но Килкъни с облекчение видя, че прозорците са отворени. — Защо ви изпраца старият ми приятел Хешъл?

— Във връзка с „Мир“ — меко отвърна Тао. Хешъл ги беше предупредил, че руснакът насреща им е много чувствителен на тази тема.

— Че какво друго? — сви рамене домакинът. — Хешъл беше там и през цялото време ме подкрепяше... Без резултат, естествено. Официалната версия гласи, че „Мир“ е свалена по перфектен начин, истински триумф за руската наука...

Килкъни хвърли кос поглед към Тао, насърчавайки я да продължи.

— Искаме да разберем какво всъщност се случи при свалянето на станцията — все така внимателно допълни тя.

— Удари ли я нещо? — добави Килкъни.

Задкин престана да търка металната част и му хвърли предпазлив поглед. По време на операцията по свалянето на „Мир“ той бе изразил мнение, че станцията е била улучена от неизвестен космически обект. Според него физическото състояние на корпуса потвърждавало тази версия — силен удар от външно тяло е бил причина станцията да напусне орбитата си и да навлезе в неконтролируем свредел. Ръководителите на проекта — в по-голямата си част политически фигури, а не учени — отхвърлили версията му с тезата, че е статистически невероятна. В крайна сметка хвърлили цялата вина върху него и кариерата му в руската космическа промишленост приключила.

— Хешъл твърди, че нещо е станало по време на последната фаза преди изгарянето — продължи Килкъни. — Нещо, което е накарало „Мир“ да излезе от орбита и да започне да пада. Какво беше това според вас?

— Според контролната комисия това е резултат от моята некомпетентност. Ти си отговорникът, Юри... — проточи с изтънял глас Задкин. — Поради твоя грешка това нещо замалко не се стовари над Чили, Юри... Резултатът го виждате. Клеча си тук без работа, без пенсия... Напълно опозорен.

— Контролната комисия не е била там, Юри — погледна го открито Килкъни. — За разлика от вас. Вие сте инженер, обяснете ми какво се случи...

Очите на домакина продължаваха да се местят от него на Тао и обратно, но не откриха нищо, което би могло да се възприеме като обвинение. Напротив, любопитството на гостите му изглеждаше съвсем искрено, примесено с някакво нетърпение.

— Защо се интересувате от тази забравена история? — попита с по-мек тон той.

— „Либърти“ — кратко отвърна Килкъни.

Задкин затвори очи, на лицето му се изписа тъга. После се приведе напред, опитвайки се да събере мислите си.

— „Мир“ правеше последната си обиколка и всичко изглеждаше наред. Аз дадох нареждане за последна корекция на „Прогрес“.

— Какво е „Прогрес“? — попита Тао.

— Безпилотен космически кораб. Използвахме такива за превоз на провизии до станцията и за прибиране на отпадъците. Последният се качи горе празен със задачата да я свали. Когато двигателите му се включиха, „Мир“ забави скоростта си и навлезе в горните слоеве на атмосферата. Веднага след това електрозахранването изключи и ние изгубихме връзка със станцията. Включихме компютрите на „Прогрес“ и установихме, че станцията се търкаля през глава. Когато най-сетне навлезе в атмосферата, траекторията ѝ нямаше нищо общо с набелязания район за приземяване. Няколко едри парчета от нея паднаха в океана, съвсем близо до бреговете на Южна Америка.

— А възможно ли е въртенето да е било предизвикано от първоначалното навлизане в атмосферата? — попита Тао.

— Ако се вземе под внимание конфигурацията на станцията — да, но „Мир“ започна да се върти, преди да навлезе в атмосферата. Ако не бяхме включили двигателите на „Прогрес“, положително щеше да остане в орбита още една седмица. Проучих телеметрията и мога да твърдя, че един от модулите — „Квант-2“ или „Кристал“ — е бил улучен от нещо с огромна разрушителна сила. Именно от този удар се е изключило електрозахранването и станцията е влязла в свредел.

— Можем ли да получим копие от данните и вашите изчисления? — попита Килкъни. — Сигурен съм, че американското правителство ще оцени качествата ви на консултант и ще ви възнагради по съответния начин.

Задкин наведе глава, но не успя да скрие смущението си. От всичко, което беше загубил след „Мир“, най-болезнено беше липсата на уважение и доверие в професионалните му качества.

— Разбира се, стига моите анализи да ви бъдат от полза — отговори след кратко мълчание той. — Но не виждам никаква връзка между „Мир“ и това, което се случи с „Либърти“...

— Ние също не сме сигурни, че има такава — призна Тао.

Устните на руснака се разтеглиха в горчива усмивка.

— Усещам, че искате да проверите някаква своя хипотеза — подхвърли той. — За съжаление моето правителство отказа да провери хипотезите, които имах аз...

— А как биха могли да го направят? — попита Килкъни.

— Да потърсят и да открият доказателствата. Шестте големи парчета от станцията, паднали в океана близо до Чили. Един кратък анализ на тези останки би бил достатъчен, за да се разбере дали „Мир“ е била улучена от нещо или не...

Тао погледна Килкъни, който кимна с глава. Идеята не беше лоша. Задкин улови размяната на погледи, надявайки се, че е разбрал правилно тяхното значение.

— Но има и още нещо, което ми се струва странно — продължи той. — Земната обвивка на ниска орбита представлява едно огромно пространство, в което два летящи обекта нямат почти никакъв шанс да се срещнат. Това беше един от аргументите срещу мен.

— Почти никакъв не означава никакъв — подхвърли Тао.

— Вярно. Но не мислите ли, че вероятността два космически апарата да бъдат разрушени от случаен сблъсък в толкова кратък отрязък от време трябва да бъде изчислена по математически път? Като продукт на съветската система аз не мога да не се запитам дали тази малка вероятност не е била подсилена от умишлени действия...

Килкъни реши, че разговорът поема в неприятна посока, огледа се и махна с ръка към машинните части, разпръснати върху работната маса.

— Какво майсторите?

— Късче от историята — отвърна Задкин. — Преди да изгубя работата си, това ми беше нещо като хоби. А сега ми помага да съхраня разума си. Това току-що го започнах, но по-добре да ви покажа...

Остави почистената част на масата и им кимна да го последват към вътрешността на работилницата. Там дръпна някакво платнище и отдолу проблеснаха никелираните части на стар мотоциклет.

Солидната рамка и изпъкналият резервоар бяха боядисани в матовозелено, а от двете страни на резервоара блестяха петолъчките на Червената армия. Вдясно от предния калник имаше ламаринена кутия за амуниции, а вляво — кожен калъф за пушката на водача. Моторът беше двуцилиндров, V-образен, с излъскани до блясък цилиндри. Ниско монтираният двоен ауспух също беше никелиран.

— Може ли? — подхвърли Килкъни, изчака домакинът да кимне с глава и възседна кожената седалка. Спартанската машина нямаше нищо общо с модерните мотоциклети, с които беше свикнал.

Оборудването му се изчерпваше със скоростомер, монтиран в центъра на резервоара, плюс два ключа за светлините и запалването. Скоростният лост беше монтиран на специална планка встрани от резервоара.

— Как се сменят скоростите?

— Предпазливо — отвърна Задкин. — Наричат го „лост самоубиец“, защото за да превключиш, трябва да пуснеш кормилото.

— Това не е за хора със слабо сърце — промърмори Килкъни.

В центъра на резервоара имаше метална табелка с инструкции за поддръжка, написани на английски.

— Това е американски мотор? — изненадано вдигна глава той.

— Да. „Харли-Дейвидсън WLA“, модел 1942 година. По време на Великата отечествена действаше една програма, наречена „лендлийз“. Вашият президент Рузвелт ни изпрати хиляди такива машини, за да се бием по-добре срещу германците. Тази я получих преди няколко месеца и все още беше в движение...

— Изглежда така, сякаш току-що е излязла от завода.

Лицето на Задкин светна от похвалата.

— Напоследък разполагам с много свободно време — усмихна се той. — Онези части на работната маса са от „Цюндап“, модел 39-та, който е бил на въоръжение в немската армия. Според легендата точно този мотор е бил пленен при Сталинград...

— Какво мислите да ги правите? — попита Тао.

— О, те не са мои. Само ги възстановявам. Принадлежат на един канадец, който има голям бизнес в Москва. Един приятел му показва друга машина, която бях реставрирал, и човекът се влюби в нея. По време на последното си посещение тук се появи с „Индиън“, четиридесет и втора. Беше адски щастлив.

— Мога да го разбера — кимна Килкъни. — Работата ви е великолепа.

— Нямам друг избор — отвърна Задкин. — С това си изкарвам хляба...

Никита, шофьорът на Унгер, нямаше проблеми с проследяването на дипломатическата кола до Корольов, въпреки че това не беше основната му специалност. Американският автомобил не направи нищо, за да се отърве от опашката, а най-вероятно изобщо не я беше забелязал. Задачата на Никита малко се усложни, когато напуснаха магистралата и поеха по второстепенните пътища в околностите на Москва.

Унгер остави колата и шофьора на магистралата, направи знак на Стефан и Юрг и тримата предпазливо тръгнаха през гората към къщата на Задкин. Помощниците му бяха местни хора, бивши служители на КГБ, които в момента играеха ролята на консултанти на руската мафия. Не блестяха с особена интелигентност (в противен случай руснаците едва ли биха се лишили от услугите им), но настоящият им работодател твърдеше, че умеят да изпълняват заповеди. Руснаците бяха облечени с леки панталони и кожени якета над ризите с отворена яка, които имаха предназначението да прикриват оръжията им. Облеклото на Унгер беше същото, но с малко повече стил, който го отличаваше от обикновените бандити.

Стефан пропълзя до пристройката и им направи знак, че вътре има трима души. Шофьорът на посолството беше останал зад волана и прелистваше някаква книга.

Унгер направи знак на хората да останат по местата си и те кимнаха с глави. После издърпа от кобура под мишницата си автоматичен пистолет „Стечкин“ с дълъг заглушител. Вкара патрон в цевта, скри оръжието зад гърба си и тръгна с небрежна крачка към паркираната пред къщата кола. Почука на стъклото и шофьорът натисна копчето.

— Извинете — рече на руски Унгер. — Закъсах с колата, ей там, на пътя...

Пръстът му безшумно вдигна предпазителя, ръката му рязко изскочи иззад гърба.

9-милиметровият куршум потъна в лицето на младия мъж, а звукът от изстрела се загуби в шумоленето на околните брези, разклатени от лекия ветрец. Тялото на шофьора отлетя назад, главата му безжизнено клюмна.

Покрийте пристройката, направи знак на придружителите си Унгер и предпазливо се насочи към къщата.

Вътрешността ѝ се оказа тясна, претъпкана с книги и технически списания. На масичката в ъгъла имаше колекция от рамкирани фотографии. Част от тях бяха семейни, на младия Задкин в компанията на жена и дете, останалите бяха само на жената.

Унгер бързо провери останалите помещения и установи, че къщата е празна. По всичко личеше, че Задкин живее сам. Според кратката справка, която му предоставиха в последните минути преди полета, инженерът беше вдовец и имаше една дъщеря, която в момента живееше в Дания. Със задоволство установи, че старецът не си беше намерил компания.

Във вътрешната стая имаше компютър, заобиколен от множество хаотично разпръснати разпечатки. Едната стена беше изцяло покрита от снимки на „Мир“, към които бяха прикачени различни диаграми, изобразяващи траектории и възможни ъгли на контакт. Аутопсия от инженерна гледна точка, помисли си Унгер.

На масата имаше наченат пакет цигари, пепелник и евтина запалка едnodневка. Унгер я взе в ръка и щракна. Пламъчето беше високо и стабилно. Поднесе го към купищата хартия и не след дълго стаята се превърна в ярка клада, поглъщаща усилията на един многогодишен труд.

Равнодушна към качествата на старите мотоциклети, Тао реши да напусне душната работилница и да се разходи на въздух. Но едва направила крачка навън, в ноздрите я удари миризмата на изгоряло, а очите ѝ с ужас се спряха на черния дим, който излиташе от къщата на Задкин.

— Пожар! — изкрещя тя. — Къщата гори!

В следващия миг един куршум раздробил рамката на вратата на сантиметри от главата ѝ. Тя се просна по очи в момента, в който втори

куршум пръсна зацапаното стъкло и острите парчета шумно се посипаха върху нея.

Обърна се, пропълзя на лакти и колене обратно в бараката и изкрещя:

— Лягайте долу!

Пренебрегвайки заповедта, Задкин се втурна към изхода, очевидно паникьосан от съобщението за пожара. Килкъни скочи от мотора и се втурна подире му. Руснакът се спря на вратата, политна назад и бавно рухна на колене. Килкъни го подхвана и го дръпна навътре в помещението. Върху предната част на ризата му бавно разцъфваха два алени кръга. Пръстите му се вкопчиха в ръката на Килкъни.

— „Мир“... „Либърти“... — задавено прошепна той. — Ти подозираш... оръжие?

— Да — кимна Килкъни и с изненада установи, че в очите на Задкин проблесна облекчение.

— И аз заподозрях същото след... след разрушаването на „Мир“...

Гласът му стана дрезгав от течността, която пълнеше дробовете му:

— Не го споделих... Беше... Беше... немислимо...

Какво правят тези глупаци, за бога?!, слисано се запита Унгер, видял как гангстерите под наем се придвижват към бараката с пистолети в ръце.

Обърна се и пусна един куршум в радиатора на дипломатическата „Краун Виктория“, после стори същото и в двете гуми от лявата страна. Колата клекна, а под нея се появи локвичка охладителна течност. Повтори упражнението и с очуканото жигули на Задкин, после предпазливо тръгна към задната част на къщата.

Пенг се добра до полянката пред къщата точно в момента, в който гангстерите откриха огън. Не успя да определи дали раниха Тао, но определено го сториха по отношение на стареца, който изскочи на прага зад нея. Видя как мъжът, който следеше Килкъни в Лондон,

елиминира автомобилите пред къщата, а след това тръгва да я заобикаля.

Килкъни трябва да е близо до истината, съобрази Пенг. Което означава, че моето разследване не бива да спира дотук.

Ръката му изчезна под разкопчаното яке и се появи отново, стиснала пистолет.

Тао затвори вратата с отмерен ритник и пъргаво пропълзя към Килкъни.

— Как е той?

— Зле. Видя ли нещо навън?

— Нищо — поклати глава тя.

Очите на Килкъни бързо обходиха работилницата.

— Тези типове са тук заради нас. Трябва ни оръжие!

— Пушка... — дрезгаво прошепна Задкин и ръката му махна към стената в дъното. — В шкафа...

— Поеми го! — извика Килкъни, изчака ръцете на Тао да обхванат главата и раменете на ранения, след което скочи на крака и се огледа. Шкафът в дъното се оказа заключен с масивен катинар, но той грабна една щанга от работната маса и го изтръгна от пантите му. Извади отвътре пушката в протъркан кожен калъф и я сложи на пода. Оказа се стара карабина „Токарьов СВТ40“ — от тези, които са били на въоръжение през Втората световна война.

— Дано да действа тая антика! — процеди през стиснати зъби Килкъни, извади пушката от калъфа и бързо я огледа. Оказа се, че оръжието е наскоро реставрирано и изглежда като ново. Единствено дълбоките драскотини по дървения приклад свидетелстваха за възрастта му. Пръстите му сръчно заредиха магазина, който побираше десет патрона, затвориха го и вкараха първия от тях в цевта.

Унгер описа широк кръг около дачата, стиснал с две ръце пистолета пред себе си. Надникна иззад ъгъла и видя Стефан и Юрг, които предпазливо се придвижваха към бараката.

Проклети руски идиоти!, кипна той. Беше запалил къщата на Задкин с идеята да подмами Килкъни и Тао на открито, където

спокойно да ги ликвидира. Но тъпите наемници бяха открили стрелба, без да мислят, премахвайки елемента изненада и давайки възможност на жертвите да потърсят укритие. Разбира се, никой нямаше представа какво има в бараката на възрастния инженер.

Като използваше прикритието на дърветата, Унгер бързо се придвижи напред и стигна до задната стена на гаража.

Тук земята беше изровена и единственото, което се виждаше през прозореца, беше част от тавана. Направи му впечатление, че прозорецът е открехнат, а растителността под него изглеждаше недокосната.

Слава Богу, че не са успели да избягат!

Стефан се приведе и пробяга под счупеното стъкло на вратата. Под подметките на маратонките му изхрущяха натрошени парченца. Залепил гръб за стената, той се обърна и направи знак на партньора си. Юрг напусна прикритието на къщата, стрелна се напред и заби крак в дървената рамка. Пантите жално изскърцаха и старата врата хлътна навътре.

Килкъни долови хрущенето на счупените стъкла и светкавично насочи старата карабина към вратата. В отвора се появиха две фигури. Едната приклепна и насочи оръжието си надясно, а втората остана права зад нея, покривайки лявата част на помещението. Първият изстрел на Килкъни улучи клекналия точно между очите, но после шейсет и шест годишната старица в ръцете му изведнъж засече. Вторият нападател светкавично се извъртя и стреля два пъти.

Килкъни видя пламъчетата, излитащи от дулото на пистолета, но не усети нищо. После мъжът в рамката изведнъж рухна на една страна, сякаш подсечен от невидима сила.

— Нолън? — долетя гласът на Тао.

— Добре съм — отвърна с треперещ глас Килкъни, без изобщо да вярва на това, което каза.

— Scheisse! — сподавено изруга Унгер, ясно доловил звуците от разбитата врата, последвани от четири изстрела.

Юрг и Стефан бяха въоръжени с пистолети като неговия, също снабдени със заглушители. Коего означаваше, че беше чул стрелба от страна на противника.

Придвижвайки се значително по-пъргаво отпреди, той се върна по стъпките си и потъна в гората, без да изпуска бараката от очи.

Задкин лежеше в ръцете на Тао и почти не дишаше. Беше ясно, че умира.

Трупове на двамата бандити лежах един върху друг на прага. Килкъни предпазливо се насочи към тях. От мястото си виждаше малка част от двора, която беше абсолютно пуста. До слуха му долиташе единствено тихото бумтене на огъня, който поглъщаше къщата на Задкин. Зад прозорците играеха оранжеви пламъци, от покрива се издигаше плътен облак черен дим.

Протегна ръка и взе пистолета на единия от нападателите, развинти заглушителя и го тикна под колана си. Стори същото и с другия, а после набързо претърси джобовете им. Както очакваше, в тях откри и няколко резервни пълнителя. Прибра ги и пропълзя обратно към Тао, която продължаваше да крепи главата на Задкин.

— Мисля, че не му остава много — тихо промълви тя.

— Знам — отвърна Килкъни и ѝ подаде пистолета заедно с един пълнител. — Вземи. Ще отида да огледам навън и да потърся шофъора. Това момче ни спаси живота. Ако е чисто, ще се върнем с колата.

Тао пое оръжието с леко кимане, а той се обърна и безшумно се плъзна навън.

Унгер видя как Килкъни прескача трупове на убитите руснаци и излиза навън с един от пистолетите им, който държеше професионално с две ръце. Приведената му фигура се стрелна между дърветата и се насочи към колата пред горящата къща. Германецът пое успоредно с него, внимавайки да не напуска прикритието на шубраците.

Пенг остана на място, дишайки бавно и спокойно. Мъжът, който беше следил Килкъни в Лондон, мина на метър от него, без да отделя поглед от жертвата си. Така и не забеляза очите, които го следяха изпод кичестите клони на близката ела.

Какво става, по дяволите?!, объркано се запита Килкъни, когато очите му се спряха върху мъртвия шофьор. Лицето на младежа се беше превърнало в кървава пихтия от изстрел, който очевидно е бил произведен от упор. Обляната с кръв книга в скута му свидетелстваше, че е бил изненадан.

След като не си бил ти, кой, за бога, се намеси в решителния момент и ми спаси задника?

После тръсна глава да прогони ненужните въпроси и се съсредоточи върху непосредствените неща. Първото беше да направи кратък оглед на пространството около колата, за да провери дали двамата нападатели са действали сами, или имат и подкрепление. Не видя нищо, освен дърветата наоколо. Без да сваля очи от гората, той плъзна ръка през спуснатото стъкло и опипа сакото на шофьора. В десния вътрешен джоб откри това, което му трябва — мобилен телефон.

— Никита — прошепна в радиостанцията си Унгер. — Докарай колата.

— Слушам — отвърна шофьорът.

Килкъни долови пропукването на чакъла под гумите и се просна по корем до дипломатическата кола. Очите му уловиха неясния силует на автомобил, който бавно се приближаваше по алеята, а миг по-късно и някакво движение между дърветата вдясно. Завъртя се и вдигна оръжието. В мерника му попадна фигурата на мъж с тъмни коси и пистолет в ръка, който тичаше на зигзаг между дърветата, по посока на приближаващата се кола. Натисна спусъка. Ръката му помръдна от

неочаквано силния откат, а изскочилата от затвора месингова гилза описа висок кръг над главата му.

Куршумът се заби в ствола на някаква бреза. Мъжът отговори на стрелбата. Прицелът му явно беше далеч по-точен, защото куршумите се забиха в задната част на колата, а единият строши стопа на сантиметри от главата му. Докато правеше странично кълбо, търсейки прикритието на задното колело, Килкъни ясно долови изстрелите, разнесли се от противоположния край на парцела.

Първите два куршума се забиха в ствола на вековния бор вляво от Унгер. Те не бяха изстреляни от Килкъни, чиято позиция зад колата изключваше подобна траектория. Германецът извърна глава и видя пламъчето на трети изстрел в гората зад гърба си. После изпита усещането, че някой забива метална кука за месо в лявото му рамо и силно го дърпа назад. Куршумът попадна под ключицата, раздробил раменната става и излетя навън. Парещата болка моментално парализира цялата лява част на тялото му, а от устата му излетя сподавен стон.

Възстановил равновесието си, той насочи пистолета си към мястото на стрелбата, но не видя нищо. Очите му се насълзиха, протегнатата му ръка с оръжието започна да трепери. Това бяха първите симптоми на шока. В съзнанието му се оформи една-единствена мисъл: Килкъни!

Зад ствола се мярна някаква сянка, вероятно човешка глава. Унгер си даде сметка, че ако местата им са разменени, той положително би използвал паузата в двубоя, за да заема доминираща позиция. Изстреля един куршум по посока на дипломатическата кола, за да възстанови баланса. Задното стъкло се пръсна на дребни късчета. Никита почти стигна до малката кръгла площадка в края на алеята. Продължавайки да стреля напосоки, Унгер се втурна към тъмносивия мерцедес.

Грохотът на пожара поглъщаше напълно пукота на снабденото със заглушител оръжие, но попаденията в корпуса на обезобразения дипломатически автомобил бяха съвсем недвусмислени,

принуждавайки Килкъни да остане зад укритието. По главата му се посипаха ситни късчета трипластово стъкло, които го накараха да си помисли за джакпота от монети, изливащ се от игрален автомат. Чернокосият мъж стреляше на равномерни интервали — точно толкова чести, колкото да го държат прикован върху влажния чакъл.

Мерцедесът направи широк завой и тръгна в обратна посока. Скоростта му намаля, но шофьорът, явно, нямаше намерение да спира. Пет куршума, изстреляни бързо един след друг, се забиха в задницата на дипломатическата кола. Затръшна се врата, нови два изстрела попаднаха в гумата пред него, после мерцедесът изръмжа и се понесе обратно по алеята. Килкъни вдигна пистолета, но дърветата му пречеха да се прицели. Секунди по-късно колата изчезна от погледа му.

Стана, отвори багажника и извади аптечката. Докато тичаше по обратния път към гаража, очите му попаднаха на друг мъж, който го държеше на прицел в близкия гъсталак. За разлика от предишните, той беше азиатец и имаше отлична възможност да се прицели. Килкъни се закова на място и вдигна ръце. Азиатецът кимна и бързо изчезна между дърветата.

— Дръж — промърмори Килкъни и подаде аптечката и мобилния телефон на Тао. — Направи каквото можеш да му помогнеш, а след това повикай помощ.

Тя извади няколко стерилни марли и ги притисна към раните на Задкин. Руснакът беше в безсъзнание, а лицето му имаше пепеляв цвят.

— Какво става?

— Станахме обект на нападение от четирима, но за момента сме в безопасност — отвърна Килкъни. — За двама от онези типове се погрижи нашият ангел спасител, но другите избягаха. Колите пред къщата не стават за нищо.

— Ангел спасител? Какво имаш предвид?

— Едва успях да го зърна, но несъмнено му дължим живота си. Не знам защо, но имам странното чувство, че не беше един от нашите...

Приближи се до широката гаражна врата в дъното на работилницата, вдигна я и изтика тежкия харли навън. Огледа вътрешността, но очила и каски не се виждаха никъде. Извади от джоба си своите — обикновени слънчеви очила, марка „Окли“, след което направи опит да си спомни особеностите на мотора, за които беше говорил Задкин. Завъртя контактния ключ и ритна стартера.

Моторът кихна и заглъхна. „При първоначален старт не трябва да се подава газ“, спомни си част от инструктажа той, върна ръчната газ докрай и отново опита. Ветеранът се разтресе, от двойния ауспух излетя гъст пушек и 740-кубиковият двутактов двигател се пробуди. Килкъни натисна съединителя, включи лоста на първа и внимателно подкара към алеята.

На идване беше отбелязал лошото състояние на черния път, който водеше до дачата на Задкин. Тукашната зима едва ли беше по-мека от тази, на която се „радва“ Мичиган. Пружинената седалка

омекотяваше част от друсането, но той си даваше сметка, че тепърва трябва да преодолява истинските дупки.

Подаде газ, опитвайки се да свикне с особеностите на стария харли. Ветеранът нямаше нищо общо с ракетите, които яздеха голяма част от колегите му в службата. В момента, в който превключи на трета, предното колело попадна в някаква дупка и дясната му ръка не успя да удържи кормилото. Задното колело поднесе и машината опасно се наклони. Килкъни се изправи на стъпенките, сграбчи кормилото с две ръце и успя да я изправи.

Тези скорости наистина са самоубийствени, помисли си той, доволен, че е избягнал падането.

Отдалечил се на безопасно разстояние от дачата, мерцедесът намали скоростта, за да се справи с дупките. Прах и ситни камъчета пречеха на видимостта през задното стъкло.

Унгер беше свалил самото си и го притискаше към раната. Подскачането на колата по неравния път правеше болката непоносима.

— Колко остава до шосето? — дрезгаво изграчи той.

— Малко повече от километър — отвърна шофьорът. — Искаш ли да намалая?

В същия миг колата попадна в дълбока дупка и цялата се разтресе, а Унгер изкрещя от болка.

— Нет! — изръмжа той. — Но гледай да не пукна, преди да сме стигнали до шосето!

Проектиран за тежките условия на фронта, бойният ветеран на две колела се държеше на пътя много по-добре от серийния мерцедес. Килкъни го управляваше като състезател по крос — полуизправен на седалката, използвайки ръцете и краката си като допълнителни амортизатори. Намали едва когато навлезе в прашния облак, чиито микроскопични частици бързо полепнаха по влажната му кожа. Басовото боботене на харли му пречеше да долови шума на мерцедеса, но той знаеше, че колата е съвсем близо пред него.

— Някой ни преследва — промърмори Никита. Огледалцето за обратно виждане не показваше нищо, но до слуха му долетя боботенето на мотоциклетен двигател.

Унгер също го чу и се обърна, но през облаците прах зад тях не се виждаше нищо.

Неясните контури на мерцедеса бавно изплуваха пред Килкъни. Колата пълзеше по тесния път, опитвайки се да заобикаля дупките. Измести се вдясно и даде газ. Пред очите му се появи покритата с прах задница. Хвана кормилото с лявата си ръка, а с дясната измъкна пистолета от колана си. После предпазливо се изравни с трмаво подскачащия автомобил.

* * *

— Тоя глупак иска да ни изпревари! — изръмжа Никита.

Унгер отвори очи и внезапно се озова пред дулото на пистолет, насочен право в главата му.

— По дяволите!

Ръката му се стрелна наляво и рязко дръпна волана. Страничното стъкло докосна пистолета в момента на изстрела. Куршумът го пръсна на хиляди късчета и се заби в бедрото на Никита, малко под кръста. Онзи изрева и скочи на педала на газа.

Килкъни прибра оръжието и започна да се бори с тежката машина. Десетките ситни камъчета, излитащи изпод задните колела на мерцедеса, се забиваха в тялото му със силата на куршуми. Слънчевите очила „Окли“ поеха няколко от тях с учудваща издръжливост, спасявайки очите му от сериозни наранявания.

Борбата завърши с успех и двуколесният ветеран възобнови преследването. Стиснал плътно устни, Килкъни правеше всичко възможно да пропуска минимално количество прах във вече задръстените си дробове.

Излязоха на асфалтираното шосе и видимостта моментално се подобри. Сивата кола пред него бързо набираше скорост. Килкълни завъртя газта докрай, изстисквайки всичко, на което беше способен подновеният мотор. Но бойният ветеран беше създаден за мощ, а не за скорост. Стрелката на километража се закова малко над стоте и отказа да мръдне повече.

Маневрираше рисковано сред все по-оживения трафик, но тремавата машина беше далеч от пъргавината на мерцедеса. След още няколко километра по външния околоръстен пръстен на Москва и сивата лимузина се стопи в далечината. За нещастие древното превозно средство на някогашната Червена армия привлече вниманието на пътната полиция, въпреки че по руските пътища можеше да се види какво ли не...

Униформен полицај изведе Килкъни от килията, където беше прекарал няколко часа в компанията на неколцина пияници. Заведе го до стаята за разпити, спря на прага и му направи знак да влезе.

Осветлението вътре беше слабо, стените плачеха за боядисване, а подът беше покрит с мръсен линолеум. Килкъни седна на един от дървените столове, наредени около завинтената в пода метална маса.

Десет минути по-късно в стаята влезе нисък широкоплещест мъж с разрошена черна коса и гъсти вежди, пресичащи челото му в непрекъснато права линия. Мъжът се обърна и изстреля някаква заповед към униформения на прага. Онзи отключи белезниците на Килкъни с изненадваща пъргавина, свали прангите от краката му и побърза да се оттегли. На лицето на директора на ФСБ изплува широка усмивка.

— Много се радвам да те видя отново, Нолън Сеанович — рече той.

— Аз също, Игор Сергеевич.

Игор Сергеевич Фьодоров обърна един от столовете и го възседна обратно, полагайки двете си ръце върху облегалката.

— За пръв път се появи в Москва, за да разкриеш олигарх с престъпни наклонности, после стори същото и с един корумпиран генерал. А сега изведнъж се появяваш по нашите шосета в ролята на каубой... — Фьодоров замълча, въздъхна и поклати глава: — Превърна се в централна тема за вечерните новини — разбира се, без да се споменава името и националността ти...

— Сигурен съм, че Джаксън Барнет ще оцени това — кимна Килкъни.

— Той вече го оцени. А ти прояви достатъчно здрав разум, за да си държиш устата затворена... Деликатните проблеми се решават най-добре, когато се използват съответните канали.

— Какви са новините за Задкин?

— Мъртъв е, за съжаление. Ако му бяха оказали съвременна помощ, може би щеше да прескочи трапа. Но линейката е пристигнала твърде късно... — Фьодоров сви рамене, помълча малко, после подхвърли: — Твоята сътрудничка, госпожица Тао, е жива и здрава и те чака в американското посолство.

— Това е добре.

— Трябва да ти призная, че съм малко озадачен от цялата тая работа. Струва ми се, че нашият общ приятел Барнет не прояви особено желание да ми обясни каква е целта на сегашната ти визита...

— О, така ли? Какво ти каза?

— Че си тук, за да обсъдиш малък инцидент, станал по време на операцията за свалянето на „Мир“... И си потърсил мнението на човека, който е ръководил операцията.

— Това наистина е така.

— Но не разбрах защо го правиш. Ще ми предложиш ли някаква версия, която обяснява интересите на неизвестна група престъпници към теб, сътрудничката ти и онзи безобиден пенсионер, когото убиха?

— Нямам такава версия — поклати глава Килкъни. — Ние с Роксан разследваме причините за катастрофата с „Либърти“. Научихме, че нещо подобно се е случило с „Мир“, и решихме да сравним данните си с тези на Задкин...

— И Барнет ми каза същото.

— Това е истината.

Лявата част на веждата на Фьодоров леко отскочи нагоре.

— Достатъчно дълго съм в разузнаването, за да зная, че част от истината често е много по-добро прикритие от откровената лъжа — промърмори той. — Не се съмнявам, че разследваш възможните причини за разрушаването на вашата совалка, но искам да ти напомня, че и Русия изгуби един човек там, горе... Следователно и ние имаме интерес да разберем какво се е случило.

— Според нашите експерти „Либърти“ се е сблъскала с космически отломки — внимателно отвърна Килкъни. — А аз нямам право да правя предположения върху други хипотези, които се различават от това мнение.

Фьодоров мълчаливо го изслуша, а после изведнъж си спомни, че в момента годеницата на този младеж се намира на борда на

Международната космическа станция. Което означаваше, че Килкъни по-скоро е тръгнал на лов, отколкото на неофициални проверки.

— Разбирам — бавно кимна той. — Можеш да забравиш за инцидента на магистралата, той просто не се е случил. Още преди да напуснеш страната, в посолството ви ще бъдат изпратени пълните досиета на хората, които си убил. Включително минали и настоящи контакти. Ние ще продължим да разследваме нападението срещу вас и Задкин и ще ви запознаем с резултатите от него. А на теб желая успех в разследването.

Килкъни изпита облекчение от факта, че Фьодоров не го притиска. От предишните си контакти с него бе разбрал, че шефът на ФСБ е човек, на когото може да се вярва, а сега изпитваше благодарност за усилията му да го отърве от официално разследване.

— А дали ще мога да получа окончателните телеметрични данни от навлизането на „Мир“ в атмосферата? — попита той.

— Ще имам грижата — кимна Фьодоров.

Изправиха се едновременно, след което Килкъни заобиколи масата и протегна ръка.

Фьодоров я пое, после свободната му лапа — огромна и тежка, легна върху рамото му.

— Нолън Сеанович — погледна го в очите той. — Заклевам ти се, че моята страна няма нищо общо с катастрофата на „Либърти“!

30

В края на един прекалено дълъг и тежък ден Килкъни, придружен от униформен служител на охраната, се озова в подземията на американското посолство в Москва, където се намираще обезопасената конферентна зала. Тао вече беше там.

— Как си? — внимателно го погледна тя.

— Съсипан — промърмори Килкъни и се тръшна на някакъв стол с висока облегалка. — Но ден-два почивка ще ми бъдат напълно достатъчни. А ти?

— Същата работа. Опитах се да поспя, но умирацията Задкин постоянно е пред очите ми. Май доста ми се събра...

Килкъни мълчаливо кимна с глава. И двамата бяха обременени със спомени, които биха предпочели да забравят.

— Постъпваща спътникова информация — прозвуча глас от вградените в стената говорители.

Големият монитор в дъното се включи. След няколко секунди тестов „син екран“ повърхността му се раздели на две. Долу вляво се появиа подвижните ромбове на постъпващата информация от Ленгли, а тези вдясно идваха от Пърл Харбър. Миг по-късно в прозорците над тях се появиа физиономии на Джаксън Барнет и Грин. Килкъни неволно се усмихна на контраста, който се излъчваше от тях — елегантен както винаги, Барнет беше облечен с костюм и вратовръзка, докато Грин носеше дънки с подрязани крачоли, сандали и шарена риза, която би заслепила дори сляп хаваец.

— Изглеждаш доста добре за човек, който излиза от руски затвор — закачливо подхвърли Барнет.

— Просто се радвам, че съм жив, сър — направи опит да скрие усмивката си Килкъни.

— Добро утро на всички — обади се Грин, опитвайки се да звучи бодро въпреки умората. — Как са нещата на другия край на света?

— Тъмни — отвърна Тао.

— Запалил ли си кандилото? — пожела да се осведоми Килкъни.

— Изгорих вече цял варел — отвърна Грин. — Но се справям благодарение на малко повече кофеин и подходяща музика...

— Как протече срещата със Задкин? — включи се Барнет.

— Кратко — отвърна Тао. — Хешъл вероятно вече ви е информирал, че при последната обиколка на „Мир“ се е случило нещо необичайно и станцията е излязла от контрол. Управлението на полета начело със Задкин е изгубило връзка. Мисията е била обявена за успешна, тъй като останките все пак са паднали в океана. Всички гафове са били пъхнати под килима, а Задкин просто е бил уволнен.

— Това не ми звучи честно — подхвърли Грин.

— И не е било такова — кимна Килкъни. — Задкин е инженер, който е имал ясна представа за движението в космическото пространство на обект с размерите на „Мир“. Изучил е телеметрията и е изчислил няколко вероятни траектории на колизия, които биха довели до случилото се...

— Успя ли да се сдобиеш с тези изчисления?

— Не. Вероятно са останали в къщата му, която изгоря до основи.

— Лошо. Много ми се щеше да ги сравня със своите...

— Щеше да ти хареса — подхвърли Килкъни. — Падаше си по Чарли Паркър...

— Страхотно!

— Господин Гринели — обади се Барнет, който очевидно реши, че е крайно време да поеме контрола над тази междуконтинентална среща. — Запознайте Роксан и Нолън с последните си постижения, ако обичате...

— Няма проблем. Както се разбрахме, аз обработих данните, които ми изпратихте, и стигнах до един куп възможности. Например че двата удара са станали над Източното полукълбо, което прави подозрителни всички космически апарати там.

— Представям си колко дълъг е списъкът — направи гримаса Килкъни.

— Да, но все пак е някакво начало. После се заех с данните, които вие с Роксан получихте в „Лойдс“. Подложих на анализ всеки спътник, чиято повреда не е била определена със 100-процентова сигурност. Ще се изненадате, като разберете колко от тези птички просто са мигнали и угаснали без никакви симптоми за повреда. Като

главна причина за внезапната им смърт се посочват слънчевите изригвания и микрометеоритите.

— А това скъси ли списъка? — подхвърли Тао.

— Много — кимна Грин. — Чак до нулата.

— До нулата? — изненадано попита Килкъни.

— Аха. В орбита просто няма спътник, който би могъл да види сметката на останалите.

— А не биха ли могли да са повече?

— Помислих за това и изработих няколко различни подхода, за да видя какво ще излезе. Получих няколко групички от по два-три, които отговарят на общия профил, но те се оказаха собственост на различни държави. В един момент дори реших, че Китай и Тайван са могли да сключат тайно споразумение да видят сметката на нашите шпионски спътници.

— Международна конспирация от подобен мащаб е малко вероятна — вметна Барнет.

— Именно. Затова проверих цялата история на тези спътници, просто за всеки случай. Всички изглеждат абсолютно легитимни, като няколко от тях дори са били изстреляни с американски ракети.

— Може би разглеждаме прекалено голям отрязък от време — подхвърли Килкъни.

— Ей затова те обичам — ухили се Грин. — Великите умове действат по един и същи начин.

— Какво унижение, Господи — извъртя очи Тао.

— Красиво, нали? — кимна Грин. — Реших да преработя анализите си на базата на силно ограничен отрязък от време. Започнах от „Либърти“ и тръгнах назад последователно към всеки дефектирал сателит.

Изследователят замълча и поглади самодоволно козята си брадичка.

— Отново окачи на лицето си оная физиономия, която означава „колко съм велик“ — предупредително се обади Килкъни.

— Открил си нещо? — присви очи Тао.

— Не. Няколко крачки в обратна посока отново свиха списъка до нула. Това, което открих, е отрязъкът от времето, в който е функционирал нашият спътник убиец. То стана възможно благодарение на логичното ти предположение, Роксан, че всеки

собственик на ново оръжие би искал да го изпробва върху учебни мишени, преди да започне редовната му експлоатация.

— Бихте ли си направили труда да обясните? — обади се Барнет. — За предпочитане на английски...

— Разглеждайки всички тези мъртви спътници през годините, аз си дадох сметка, че с течение на времето бройката им нараства.

— Но и бройката на вдигнатите в орбита спътници също нараства — възрази Килкъни.

— Не толкова бързо — поклати глава Грин. — Благодарение на вас двамата разполагам с изобилие от исторически сведения и успях да изградя модел на раждаемостта и смъртността на нашата орбитална популация. Допреди няколко години двете криви са относително стабилни — точно според очакванията. След което смъртността на спътниците рязко се покачва, което продължава и до ден-днешен...

— Но ако изключиш спътниците на правителството, кривата се връща в нормални граници, нали? — подхвърли след кратък размисъл Килкъни.

— Точно така. За две години „Окълс“ е първият некомерсиален спътник, който пада. Докато почти всички останали умират от старост. Практически кривата, за която говориш, се базира почти сто процента на комерсиалните спътници.

Килкъни се облегна в стола и преплете пръсти зад тила си, озадачен от анализа на Грин.

— Нима твърдите, че онзи, който стои зад всичко това, използва комерсиалните спътници като учебни мишени, а крайната му цел е да свали нашия? — учудено попита Барнет.

— Не — поклати глава Грин. — Данните сочат, че първоначалното ни становище е напълно погрешно. Когато ме инструктираха по този случай, ми казаха, че само шепа хора са знаели за шпионския спътник на борда на „Либърти“ и някой от тях е нарушил правилата на сигурността. Но сега си задавам обратния въпрос: ами ако правилата на сигурността изобщо не са били нарушени?

— Отговорът е, че извършителят е взел „Окълс“ за поредния комерсиален спътник — подхвърли Тао.

— И той съвпада напълно с останалата част от данните ми.

— Значи някой сваля търговски птички — промърмори Килкъни.
— Може би става въпрос за застрахователна далавера?

— Ако е така, не съм виждал по-мащабна далавера от тази — отвърна Грин.

— Комерсиалните спътници са огромен бизнес — обади се Барнет. — В момента около планетата кръжи хардуер за над сто милиарда долара, а Грин правилно отбеляза, че бройката расте. Светът вече е силно зависим от тази технология.

Наистина е така, помисли си Килкъни. Пейджърът в джоба ми, GPS системата в джипа ми, Интернет, дори конферентната връзка в момента — всичко това зависи от спътниците.

— Можеш ли да определиш стартовия момент на тези нападения? — попита на глас той.

— „Мир“ според данните, с които разполагам — отвърна Грин.
— Мисля, че станцията е била първата мишена на учебните стрелби, за които спомена Роксан.

— Любопитно — промърмори Барнет.

— Добре, но как ще действаме оттук нататък? — попита Тао. — Все още нямаме идея къде се намира това оръжие.

— Не сме го открили, защото не търсим където трябва — отвърна Килкъни. — Грин, предлагам смяна на тактиката...

— Слушам те.

— Хвърли едно око на всички изстрелвания преди нападението срещу „Мир“.

— Колко назад?

— Колкото ти позволяват данните, но с акцент върху двете последни години. Направи съпоставка между изстрелванията и реално включените в орбита спътници. Искам да знам какво все още се намира горе.

— Но ние вече знаем това. И не можем да направим никакви правдоподобни заключения.

— Точно по тази причина искам да обърнеш внимание на изстрелванията. Всички знаем, че в Космоса има някакво оръжие, но по някаква причина не можем да го видим. Което означава, че някой е открил начин да скрие спътника си. Но доколкото съм информиран, все още никой не е измислил начин да скрие изстрелване на ракета в Космоса...

— Разполагаме с куп спътници, които следят единствено изстрелванията — кимна Барнет. — И регистрират всяко изстрелване, което качва нещо в орбита...

— Някъде сред тях се крие космически апарат, който е свален от отчет. Бас държа, че това е пътят, по който ще открием нашия човек...

— Ще имам грижата за съответните данни — промърмори Барнет и си отбеляза нещо в бележника. После вдигна глава и подхвърли: — Кога възнамерявате да се приберете у дома, вие двамата?

— Още не знаем — отвърна Тао. — Мислим да отскочим до още едно място, на което със сигурност ще открием физически доказателства...

— За какво става въпрос? — вдигна вежди Барнет.

— За „Мир“.

31

Пенг седеше в помещение, което си приличаше като две капки вода с подземната заседателна зала на посолството във Вашингтон, където получи заповедта да следи Килкъни и Тао. С тази разлика, че това тук се намираше дълбоко под една с нищо незабележима сграда на московската улица „Дружба“. След дългия и наситен с неочаквани събития ден, той седеше пред затъмнения екран на компютъра и бавно отпиваше чай. Мислеше за доклада, който току-що беше предал, а също и за реакцията на началниците си. Не очакваше нищо добро след участието си в престрелката в Подмосковието.

— Имате кодирана връзка с Ксиюан — оживя репродукторът на масата.

Екранът светна и върху него в естествен ръст се появи фигурата на директора на отдела Хуанг Дзанфу.

— Другарю директор — почтително се поклони Пенг.

— Запознах се с доклада ти — започна без предисловия Хуанг. — И в светлината на това, което научих от него, следващата ти мисия ще бъде десет години принудителен труд в някой от лагерите на Западните провинции, мислено добави Пенг.

— Какво знаеш за убийтия Задкин?

— О, само това, което прочетох в информационните масиви на посолството — отвърна малко объркано Пенг. — Старши инженер, заемал редица отговорни постове в руската космическа програма, понастоящем пенсионер.

— Бил е уволнен, малко след като са му възложили задачата да ръководи свалянето на космическата станция „Мир“. В хода на операцията става нещо и станцията пада далеч от определения за целта район.

— И са обвинили Задкин?

Хуанг кимна с глава.

— Неофициално, тъй като не са били открити конкретни причини за аварията. Но вероятността от сблъсък е била взета под

внимание. Така стигаме до извода, че три космически апарата, собственост на три различни държави, са възможни жертви на умишлено нападение. Не мислиш ли, че това е доста любопитно?

— Така е — кимна Пенг. — Идентифициран ли е човекът, когото засякох в Лондон?

— Проверката на сътрудниците на чуждите разузнавания не даде резултат. Сега работим върху военните и цивилните служби, включително тези за паспортен контрол.

— Какви ще бъдат следващите ви заповеди?

— Продължаваш наблюдението, независимо къде ще те отведе то.

Лонг Бийч, Калифорния

Седнал зад волана на червения си хамър, Оуен Моу бавно се придвижваше по Оушън Булевард, а вятърът рошеше тъмнокестенявата му коса. От GSM-ма прозвучаха началните тонове на популярно парче на „Айрън Бътърфлай“, връзката се осъществи след малко повече от секунда — едва след като светна червената лампичка, индикираща кодирана връзка.

— Ало — промърмори той.

— Обажда се Унгер.

— Приключи ли с разследването?

— Не. Имах твърде много усложнения.

— За какво ти плащам тогава?

— Майната ти! — изръмжа Унгер. — Прострелях ме заради шибаната ти поръчка! Знаеш ли колко струва един руски доктор, който не задава въпроси? Работата прецакаха онези кретени, които ни даде назаем нашият общ приятел... Извадих късмет, че изобщо съм жив и все още не гния в някоя тюрма!

— Успокой се, Ернст. И двамата знаем какво означава война... Какво ще ми докладваш?

— Задкин е мъртъв, двама от моите тъпащи също. Не знам какво е разказал на гостите си, но документите, които евентуално е притежавал, са напълно унищожени. Килкъни и Тао се прибраха в американското посолство и не мръднаха оттам. Допреди малко, когато бяха откарани на летище Шемеметиево.

— Прибират се в Щатите?

— Не. Заминаха за Чили. Още ли искаш да ги държа под око?

— Да. Изпрати ми маршрута им, за да покрия евентуалните междинни пунктове.

— Разбрано.

Бившият пилот от ВВС прекъсна връзката и се замисли, като се опитваше да отгатне накъде се насочва правителственото разследване.

Тежката машина излезе на магистралата.

Тридесет минути по-късно спря пред портала на „Скай Еърспейс“ в Лонг Бийч. Повечето от сградите на комплекса бяха строени през 30-те, малко след като „Скай Тул Корпорейшън“ става част от военнопromишления комплекс. Тогавашните критици ги определят като прекалено модерни за времето си — дълги и ниски, изцяло остъклени бетонни кубове, но днес всички ги възприемаха като родоначалници на съвременната промишлена архитектура.

През седемдесетте и осемдесетте години на миналия век комплексът в Лонг Бийч запада, тъй като компанията прекратява корабостроителната си дейност. През деветдесетте обаче всичко е възстановено, а изоставените докове се превръщат в основна база за „Акватус“ — уникалната плаваща стартова площадка на „Скай Еърспейс“.

— Очакват ви, сър — стана да го посрещне офис мениджърът. — Влизайте направо.

— Добър вечер, Оуен — поздрави го Скай, вдигнала глава от финансовия доклад пред себе си.

— Си Джей — почтително се поклони Моу.

— Имаш вид на човек, който би се възползвал от едно питие.

— Добре съм. Имаме проблем в Москва.

— Какъв по-точно?

— Бъркотия, която обаче не може да бъде свързана с нас. За съжаление двамата правителствени следователи все още са живи.

— Разговаряли ли са със Задкин?

— За кратко — кимна Моу. — Той е убит заедно с двама руски наемници.

— Предполагам, че това е бъркотията, за която спомена...

— Да.

— Къде са Килкъни и Тао в момента?

— На път. По неизвестни причини летят за Чили...

— Хм — промърмори Скай, после изведнъж ѝ светна: — Отиват да търсят „Мир“!

— Шегуваш се! — изненадано я погледна Моу. — Това, което е останало от станцията, отдавна почива на дъното на Тихия океан!

— Само защото никой досега не е имал достатъчно основателни причини да го потърси. А аз май им дадох една такава причина...

— Не се самообвинявай, Си Джей.

— Решението да стреляме срещу совалката беше мое! — втренчено го погледна Скай.

— Съгласен съм, че свалянето на „Либърти“ беше гадна работа, но ние нямахме друг избор — натърти на множественото число Моу. — Бяха тръгнали да прибират „ЗитаКом“, а след като са решили, че операцията си струва, значи на борда на спътника е имало достатъчно доказателства за нашата намеса.

— Аз знам защо трябваше да го направим! — остро отвърна Скай. — Излишно е да го обсъждаме, защото и без това се чувствам отговорна за смъртта на тези астронавти!

— Само ти напомням, че постъпихме както трябва.

— Не и ако са тръгнали да търсят „Мир“.

— Това означава ли, че допускаш да намерят нещо, а ако го намерят — то ще им даде отговор на въпросите?

— Ами ако доказателства наистина съществуват и те наистина ги открият?

— Съвет ли искаш?

— За това ти плащам.

— Не знаем дали търсят „Мир“. Ако наистина се окаже така, значи трябва да вземем мерки да не намерят нищо.

— Още един трагичен инцидент?

— Да, ако е наложително за спасяването на компанията.

Скай му обърна гръб и погледна към пустия кей зад прозореца. Преди няколко дни „Арго“ и „Акватус“ бяха потеглили на далечно плаване към екватора. На борда на „Арго“ се намиреше съоръжението, което щеше да определи бъдещето на фирмата.

— Оуен, искам ти лично да се заемеш с тази задача. Ако става въпрос за „Мир“, искам да разбера защо. Тези хора трябва да бъдат спрени на всяка цена!

— Разбирам — кимна Моу.

*Архипелаг Хуан Фернандес, Чили**16 август*

През последните няколко дни бяха прекосили осем часови пояса и в резултат жизненият ритъм на Килкъни беше безнадеждно объркан. По тази причина в момента на излитането на военнотранспортния „Туин Отър“ от летището на Сантяго той беше полузаспал.

Малко преди пристигането на уморените пътешественици, в чилийската столица кацна специалният самолет „Де Хавиланд ДХС-6“ с два екипажа на борда, а товарният му отсек беше задръстен от специалното оборудване, което поиска Килкъни.

В будно състояние той мислеше единствено за предстоящата операция. Беше доволен, че работата го поглъща изцяло и му помага да не мисли за Келси и опасната ситуация, в която се намира. Но когато се унасяше, тя беше там — в обърканите му сънища, които неизменно завършваха с кошмара на невидимия убиец, който я дебне в Космоса. Кошмар, защото не беше в състояние да ѝ помогне.

В гимназията имаше един треньор по плуване, чиято истинска професия беше свещеник. Именно от него научи старата молитва за смирение, която помага на вярващите при тежка загуба. Беше достатъчно интелигентен, за да си дава сметка, че може да промени някои неща благодарение на волята си, а други — не. Но въпреки това продължаваше да се бори — включително и сега, когато притежаваше достатъчно мъдрост, за да прави разликата...

Събуди се от промяната в звука на самолетните двигатели. Бяха започнали да се снижават. Над сините води на Тихия океан бавно се развиделяваше. Машината направи плавен завой и пред очите му се появиха двата самотни острова, които бяха част от вулканичния архипелаг. Третият не се виждаше, тъй като се намираше на около сто и шейсет километра в западна посока.

По-големият от двойката имаше формата на бумеранг и представляваше купчина скали, дълга около двайсет и широка не

повече от десет километра. Съвсем близо до южния му край се намираще и по-малкият — Санта Клара. Открити през 1563 година от испанския мореплавател Хуан Фернандес, те били кръстени Мас-а-Тиера и Мас-а-Фуера, но неотдавна правителството на Чили ги беше преименувало на Робинзон Крузо и Алехандро Селкърк — в чест на шотландския моряк Александър Селкърк, прекарал четири самотни години на Мас-а-Тиера и вдъхновил Даниел Дефо за епичната му сага.

Пилотът прелетя над плоската скала, наречена Юнке — Наковалнята, след това изравни машината за кацане на пистата на Пунта де Исла. Членовете на екипажа изскочиха навън в момента, в който машината спря, и се заеха с укрепването ѝ. Минута по-късно двамата пътници получиха разрешение да слезат.

— Вие ли сте Тао и Килкъни?

Въпросът — зададен с типичен за Ню Джърси акцент — дойде от нисък и набит мъж с жълто яке, дочен панталон и бейзболна шапка с надпис „Р/В Морски лъв“. Дългата му коса беше стегната на конска опашка, гъста черна брада покриваше долната част на лицето му.

— Ние сме — хладно отвърна Тао.

— И аз така си помислих просто защото само вие сте цивилни. Аз съм Гуидо Перети, капитанът на „Морски лъв“. Тук сме по нареждане на пристанищните власти, които издадоха заповед да прекратим текущата си работа и да бъдем на ваше разположение.

— За което сме ви благодарни — протегна ръка Килкъни. — Дано не сме ви объркали програмата.

— Няма такова нещо. Един-двама от моите тарикати зинаха, но бързо ги укротихме, като им обяснихме за какви премии става въпрос... Предлагам да разтоварим оборудването ви и да го пренесем на пристанището. Казаха ми, че задачата ви е спешна и предположих, че ще искате час по-скоро да излезем в открито море.

Перети се обърна и от устата му излетяха порой от команди на испански, сред които според скромните познания на Килкъни фигурираха и немалко сочни ругатни. Те бяха предназначени за няколко местни младежи, които чакаха край очукан пикап форд. Работниците бързо натовариха каросерията с няколко малки сандъка и кашона, след което скочиха вътре и се отдалечиха.

— Те ще качат оборудването на борда — увери ги брадатият. — Но преди да потеглим към кея, искам да ви представя един човек,

който със сигурност ще представлява интерес за вас...

Качиха се в чакащия наблизно джип и се насочиха към малкото селце Сан Хуан Батиста. Прекосиха го за броени минути и спряха пред една барака на брега. Чул боботенето на мотора, Салвадор Делмар се появи на прага със скръстени на гърдите ръце.

— Buenos días, Салвадор — подвижна Перети.

Онзи кимна мълчаливо.

— Не е много дружелюбен — подхвърли Килкъни.

— Спокойно, ей сега ще загрее — промърмори брадатият, отвори багажника и извади бутилка „Хавана Клъб“. — Достатъчно е да подходим правилно...

При вида на алкохола Делмар се ухили и изчезва във вътрешността на паянтовата си къща. Минута по-късно се появи с четири различни чаши, които разположи на дървената масичка под навеса.

— Не е ли малко рано за пиене? — подхвърли Тао.

— Зависи от часовия пояс — отвърна Килкъни. — Лично аз нямам нищо против да си оправя вкуса в устата.

— Ще бъде нелюбезно да не уважим гостоприемството — добави Перети.

Тао отстъпи и отпи мъничка глътка от кубинския ром. С изненада откри, че питието има приятен вкус.

— Предполагам, че това гостуване има и друга причина — подхвърли тя.

— Que? — попита Делмар.

Перети изстреля някакъв кратък отговор и домакинът я дари с широка усмивка и два реда редки пожълтели зъби.

— Какво му казахте?

— Че го намирате очарователен — отвърна с усмивка брадатият.

В очите на младата жена се появи леден блясък.

— Доведох ви тук, за да поговорите със Салвадор — добави вече сериозно Перети. — Когато разбрах какво търсите, си спомних за една история на стария рибар, която той ми разказа преди няколко месеца. Не помня подробностите и затова реших да ви доведа до извора, тъй да се каже...

После се обърна към Делмар и го помоли да разкаже за нощта на падащите звезди.

— Si, si — кимна човекът, отпи едра глътка — за смазване на гласните си струни и започна.

Килкъни и Тао любезно изслушаха историята. От ръкомаханията на стария рибар заключиха, че това, което беше видял, се е появило на небето от запад на изток, а след това е паднало в океана. Перети го изчака да свърши и едва след това започна с въпросите.

— Gracias, mi amigo — рече той, когато получи отговорите, напълни чашата му и се обърна към гостите.

— Една нощ преди няколко години Салвадор бил с лодката си в морето, когато изведнъж чул гръмотевичен грохот, който обаче нямал нищо общо с бурите, които вилнеят тук. Бил по-силен и по-продължителен. Вдигнал глава и видял пет горящи предмета, които падали от небето. Разбира се, той е виждал падащи звезди и преди, затова разбрал, че тези неща се нещо друго. Нормалните звезди били далече в небето и не издавали звуци. Докато тези вдигали ужасен шум и летели право към него. Падали във водата една по една — всяка по-близо от предишната. Последната паднала на по-малко от сто метра от лодката му и вдигнала висока вълна, която замалко не я преобърнала. Отървал се с няколко синини и ожулвания плюс този белег на челото му, който виждате. Разбрал, че това е катастрофирал самолет, и започнал да се оглежда, за да види какво може да спаси...

— Не си е помислил за оцелели, така ли? — подхвърли Тао.

— Човекът е реалист — сви рамене Перети. — Не видял нищо, освен разпенената вода. Това, което паднало в нея, моментално се насочило към дъното. Когато се върнал на брега, той съобщил за преживяното, но сведения за катастрофирал самолет липсвали. Местните не приели историята му за чиста монета просто защото знаели, че обича да си попийва...

— Кога се е случило това? — попита Тао.

— На двадесети и трети март 2001 година.

— Денят, в който е свалена „Мир“ — прошепна Килкъни. — Дали ще може да посочи района, в който са паднали тези предмети?

Перети преведе въпроса. Делмар се замисли, после стана и влезе в къщата. Когато се върна, в ръцете му имаше морска карта, гъсто изписана с нечетлив почерк. Оказа се, че на нея е нанесъл предпочитаните си места за риболов. Разгъна я на масата, замисли се, после счупеният му нокът се заби върху една зона северно от острова,

оградена с кръгче и някакви цифри. Килкъни се наведе и видя, че това са точни координати — дължина и ширина.

— Как ги е определил? — учуди се той.

Перети преведе въпроса, а старият рибар гордо се ухили и отвърна:

— GPS.

Сантяго, Чили

— Къде са Килкъни и Тао? — попита Пенг в момента, в който вишневият седан потегли от паркинга на летището.

Мъжът на задната седалка беше с няколко години по-възрастен от него, облечен в официален костюм. Резкият въпрос на Пенг му се стори проява на лошо възпитание, но той го отдаде на трудната ситуация, в която се намираше колегата му.

— Обектите са на един остров на неколкостотин километра надолу по крайбрежието — отговори с равен глас резидентът на китайското разузнаване в Чили. — От прихванатите радиосигнали стана ясно, че организират някаква подводна експедиция.

— Имате ли агент на този остров?

— Не.

— Как така не? Нима не разбирате важността на тази операция? Какво сте направили за наблюдението на Тао и Килкъни?

Нетърпелив е като американец, помисли си резидентът, а на глас каза:

— Нищо не сме направили. Според последната заповед на министерството наблюдението е прекратено, а вие трябва незабавно да дойдете в посолството.

— Какво се е случило?

— Не разполагам с информация. Може би ще научите нещо от директора Хуанг, след като пристигнем в посолството.

Вече напълно убеден, че Външното министерство е клонирало мрачните заседателни зали без прозорци във всички китайски посолства по света, Пенг седна на един от столовете и зачака връзката. Очакваше на екрана да се появи директорът на отдела Хуанг, пред когото отговаряше пряко, но когато връзката се осъществи, до него седеше и министър Тиан.

— Това ли е Пенг? — попита Тиан.

— Да, другарю министър.

Въпреки че ги разделяше половината свят, Пенг усети цялата сила на погледа, с който го прониза Тиан.

— Вие разкрихте една грозна ситуация, Пенг — подхвърли той.

— Ситуация, която силно разгневи председателя на Държавния съвет.

— О — неволно възкликна Пенг и моментално съжали за невъздържаността си.

— Обясни му, Хуанг — разпореди министърът.

— Настоящата ти мисия се базира на едно прихванато послание и известни предположения от моя страна. Посланието е шифровано, но ние научихме имената на изпращача и получателя. Реакцията на американците към него беше изключително силна.

— След като нашите ръководители са толкова загрижени, значи ние сме запознати със съдържанието му — подхвърли Пенг.

— Народът казва, че една рисунка струва повече от хиляда думи — кимна Хуанг. — Гледай.

Лицата на началниците изчезнаха от екрана, а на тяхно място се появи ясен кадър на совалката „Либърти“ по време на полет. От товарния ѝ отсек стърчеше дългата ръка робот, а движенията на астронавта в скафандър бяха прекалено забавени за нормална скорост на видеозаписа. Но въпреки забавената скорост, видеото едва успя да улови трите кратки светлинни проблясъка, които пробягаха по екрана. Те пронизаха космическия апарат и го превърнаха в куп отломки.

— Оръжие — промълви Пенг, когато картината изчезна и на екрана отново се появиха началниците му.

— При това изключително мощно — кимна Хуанг. — Според нашите експерти именно атака с подобно оръжие обяснява необичайната информация, която получихме секунди преди да изгубим връзка с „Шенджоу-7“.

— Бих казал, че единствено американците са в състояние да конструират такова оръжие, но тогава нападението срещу „Либърти“ губи смисъл...

— Такава беше и нашата първоначална реакция, Пенг — кимна Хуанг, оценил и споделил объркването на по-младия мъж. — Но ти беше този, който предложи ключа към загадката. Ние идентифицирахме човека, който следеше Килкъни в Лондон и Москва.

Казва се Ернст Унгер, бивш немски офицер с доказани способности, който в момента работи за корпоративната сигурност на една американска компания за производство и продажба на космически апарати.

— Това е било дело на компания?! — смаяно прошепна Пенг.

— Да — намеси се Тиан. — На компания със силни позиции в бизнеса, която притежава мощности и мотивация да извърши нападението, което видяхте току-що.

Пенг се замисли за обектите на своята мисия, които в момента се намираха на някакъв далечен остров в Тихия океан и очевидно продължаха да търсят отговор на загадката.

— Ще споделим ли тази информация с американците? — попита той. — Тяхната загуба е не по-малка от нашата...

— Всяко нещо с времето си — отговори Тиан, който като добър играч на вей-чи явно беше обмислил предварително следващите си ходове.

— Подготви се за изтегляне, Пенг — сухо заповяда Хуанг. — Искам да хванеш първия полет за Хавайските острови.

„Морски лъв“ вдигна котва и потегли на север от залива Къмбърленд. Тао и Килкъни се разположиха на задната палуба и започнаха да сглобяват апаратурата, която бяха докарали. И двамата бяха облечени с якета и дънки, а Тао беше прибрала косата си на стегнат кок.

— Аз ще приготвя кислородните бутилки и горивото, а ти провери акумулаторите — заповяда Килкъни.

— Слушам, сър — отвърна полушеговито Тао, показвайки, че няма нищо против да приеме ролята му на лидер.

В сандъка, който ѝ посочи Килкъни, имаше няколко акумулаторни батерии и ръчен тестер. Задачата беше проста и ясна — тестерът трябваше да се свърже със съответните полюси.

— Всички акумулатори са заредени — докладва след няколко минути тя.

— Нещо да помогна? — попита Перети, спуснал се от командния мостик.

— Трябва да зарядя няколко кислородни бутилки — промърмори Килкъни.

— Бутилки ли? Мислех, че сте докарали апаратура за дистанционно потапяне.

— Не разполагаме с такава, поне за следващите две седмици...

— Може да ни отнеме повече, за да открием останките... Ако изобщо ги открием.

— Но ако имаме късмет, аз ще се спусна да ги огледам лично.

— Тук е доста дълбоко — поклати глава Перети.

— Тази апаратура позволява гмуркане до 1500 метра. Ако дълбочината се окаже по-голяма, ще поискам подводница.

Получил категорична заповед да зареже собствената си работа, за да помага на пришълците, Перети си даде сметка, че човекът насреща му не говори празни приказки.

— Километър и половина — смаяно подсвирна той. — Без майтап?

— Никакъв майтап — сухо отвърна Килкъни.

— Ще ви изпратя на помощ старшият си водолаз. Тя ще ви достави всичко, от което се нуждаете...

Два часа по-късно „Морски лъв“ достигна зоната на претърсването — един правоъгълник с площ от четиринадесет морски мили. Мястото, посочено от Делмар, се намираше в близост до вътрешната му граница, а най-плитката точка от дъното лежеше на около триста метра под водата. Вземайки под внимание ъгъла, под който останките на „Мир“ са влезли във водата, а също и постоянното северно течение на океана по цялото протежение на южноамериканския континент, щатният океанограф на кораба изчисли вероятният им път към дъното.

— Защо забавяме ход? — вдигна глава Тао.

Корабът действително беше започнал да пълзи. Килкъни вдигна глава от укрепващата рамка, която монтираше, и видя как двамата моряци на кърмата внимателно спускат във водата някакъв апарат с формата на торпедо.

— Време е да подстрижем ливадата — промърмори Килкъни.

— Какво?

— Начало на търсенето. Онова нещо, което току-що пуснаха във водата, се нарича странично сканиращ сонар. Специалистите го наричат риба, защото е закачено за кука на кърмата и... Всъщност, нататък е ясно. Ще влачим тая риба под водата и това е причината за бавното движение на кораба. Ако увеличим скоростта, сонарът ще почне да се плъзга по повърхността като човек на водни ски. Въжетото ще го държи на около 40 метра над дъното.

— А как на практика става това, което наричаш „подстригване на ливадата“?

— Когато операторът включи сонара, той очертава квадрат със страна около двеста метра върху океанското дъно — разбира се, ако Перети прибегне до грубо сканиране. В случай че искаме по-детайлен оглед, рибата трябва да се спусне по-близо до дъното и квадратът съответно се намалява. Зоната за оглед представлява нещо като

огромен сандък, над който трябва да минаваме многократно, на паралелни ивици — както се стриже ливада...

— Човекът, който го е измислил, трябва да е имал много акъл в главата — промърмори Тао.

— Сигурно — сви рамене Килкъни и се съсредоточи върху работата си.

Късно вечерта двамата приключиха с монтажа и пробите на апарата ХС5000, наречен Атмосферна система за потапяне (АСП), който действаше по-скоро на принципа на подводниците, отколкото на обикновен водолазен скафандър. Изработен от специално усилена алуминиева рамка, той беше оборудван със специална прозрачна каска с дебелина около 2 сантиметра и външна раница, в която беше вграден дихателния апарат, електродвигатели за придвижване и съобщителна апаратура. За всеки крайник имаше независими метални легла, свързани помежду си с подвижни хидравлични „стави“, които позволяваха на водолаза движение във всички посоки. Налягането вътре в скафандъра се поддържаше на постоянно равнище от една атмосфера — идентично с това на повърхността. Това спестяваше продължителния престой в камерата за декомпресия, което е задължително за всеки водолаз, който работи с обикновен скафандър.

Скръстил ръце на гърдите си, Перети мълчаливо оглеждаше яркожълтия подводен костюм.

— Подобно нещо съм виждал само в научнофантастичните филми — промърмори той.

— Знам за какво говориш — кимна Килкъни. — „Забранената планета“, нали?

— Имам за вас една добра и една лоша новина — промърмори след известна пауза Перети. — Коя от тях да бъде първата?

— Рокс? — изви глава Килкъни.

— Давай добрата — тръсна глава Тао. — До гуша ми дойде от лоши новини!

— По всичко личи, че в онази нощ Салвадор не е бил много пиян, защото правилно е разчел показанията на GPS-а...

— Открил си „Мир“? — присви очи Килкъни.

— Получаваме ясен и стабилен обратен сигнал, идващ от три отчетливи обекта, всичките метални.

— А какво те кара да мислиш, че те са именно парчета от „Мир“? — попита Тао. — Като изключим местоположението им, разбира се...

— Докато съм в открито море, имам много време за четене — въздъхна Перети. — Така се натъкнах на информацията за кратерите, с които е надупчен един от спътниците на Юпитер. Подредени в идеално права линия, сякаш някой ги е дупчил нарочно... Допреди няколко години астрономите нямаха обяснение за това явление, но после в Юпитер се заби „Шумейкър-Ливай“...

— Спомням си — кимна Килкъни. — Кометата се беше пръснала на късчета по време на предишното си преминаване покрай планетата.

— И тези късчета падат върху спътника й, едно по едно, на абсолютно равни разстояния помежду си — добави брадатият. — Трите парчета, които открихме долу, са подредени по същия начин — в една почти идеална права линия. Това ме кара да мисля, че може би сме открили точно това, което търсим. Ще продължим претърсването по същия начин, за да видим дали ще попаднем и на други подобни предмети. След което ще се спуснем максимално близо и ще започнем оглед.

— Колко време ще отнеме всичко това? — попита Тао.

— Утре следобед би трябвало да сме приключили.

— На каква дълбочина са отломките?

Очите на Перети загрижено пробягаха по дълбоководния скафандър.

— Да речем, че са горе-долу в обхвата на това чудо...

— А каква е лошата новина? — подхвърли любопитно Килкъни.

— Времето се разваля. Пред нас се очертава един стабилен буреносен фронт. Нищо страшно, но вълнението ще бъде голямо. Имате съвсем малък шанс да се спуснете долу, тъй като няма да мога да ви закача на крана...

Килкъни се появи на кърмата някъде към разсъмване. На хоризонта се трупаха черни облаци, но морето беше спокойно. От небето се сипеше ситен зимен дъждец. Изправен в близост до борда, Перети наблюдаваше моряците, които работеха с подемния кран.

— Мрачно време, но морето позволява потапяне — подхвърли вместо поздрав той.

— Открихте ли другите три парчета?

— Да — кимна брадатият. — Малко по-далече, отколкото очаквахме, но също подредени в права линия. Искаш ли да хвърлиш едно око?

Килкъни кимна и го последва в кубрика, където беше разположено електронното оборудване. Тао вече беше там, седнала редом с оператора на сонара пред един широк плазмен екран. Върху него се виждаше полузаровен в пясъка предмет с цилиндрична форма. Използвайки мишката, операторът изчисляваше размерите му.

— Какво е това?

— Или основният модул, или „Квант-2“ — промърмори човекът. — Те имат почти еднакви размери...

— На мен ми прилича на захвърлена кутийка от бира — отбеляза Килкъни. — На какво разстояние една от друга са отломките?

— Около километър и половина от първата до последната — отвърна операторът и увеличи изображението. Океанското дъно изглеждаше абсолютно гладко, а повърхността му се нарушаваше само от шестте обекта, подредени в една линия — от югозапад на североизток.

— Каква е силата на течението там долу?

— Два-три възела, перпендикулярно на линията на отломките.

— Как мислиш да подходиш? — попита Перети.

— Ще започна от тази и ще тръгна назад — промърмори Килкъни и посочи последната отломка.

— Кога искаш да се спуснеш?

— Веднага.

След леката закуска Килкъни и Тао направиха кратка репетиция с екипажа на „Морски лъв“ на процедурите по потапяне, изтегляне и поддържане на контакт. За щастие старши водолазът на кораба Джоан Фрорис имаше известен опит с АСП, придобит по време на работата ѝ на петролните платформи в Северно море.

Килкъни отиде да се срещне с нея на кърмата. Беше облякъл плътен фланелен костюм, чиято горна част бе покрита с пласт пенеста материя. На главата му имаше вълнено кепе, а от шията му висеше малко електрическо фенерче на шнур. Широкият колан около кръста му побираше известно количество храна и други запаси за непредвидени ситуации. Сложи си очила с големи стъкла — от тези, които използват атлетите, а от ушните му миди се проточваха тънки кабели към ултракъсовълновия терминал, прикрепен към тила му.

— Трябва да призная, че малко се безпокоя от решението ви да се спуснете без свързващ кабел — подхвърли Фрорис. — Предпочитам да зная, че имам директен контакт с хората, които слизат на голяма дълбочина.

— Всичко ще бъде наред — успокои я Килкъни. — Безжичната дигитална система на скафандъра е не по-лоша от свързващия кабел, а горивната клетка ще ми доставя необходимата енергия. Освен това къде предлагате да сложа ролката с километър и половина кабел? Надявам се, че няма да кажете на раницата...

— Няма — засмя се Фрорис. — Хайде, да започваме да ви опаковаме...

Използвайки ръчна лебедка, Килкъни раздели горната част на скафандъра от механизма с краката, който включваше и част от торса. Извън водата алуминиевият костюм тежеше над седемстотин килограма.

Когато отмести горната част, той се покатери по прикрепящата рамка и се спусна в долната част, която му дойде малко над чатала.

— О, не, Громит! — шеговито подвикна той и лицето му се сбърчи от престорен ужас. — Това не са моите панталони!

Върху лицето на Фрорис се изписа озадачено изражение.

— „Уолъс и Громит“? — подсети я той.

Жената поклати глава.

— Анимацията, която спечели „Оскар“ — поясни Килкъни. — Истинска класика в жанра.

— Съжалявам, но не съм много по киното. Ето ви скрубера^[1]...

— „Бас държа, че и сирене не харесва“ — промърмори Килкъни, докато поемаше уреда, отново имитирайки нещастното творение на Ник Парк.

После прикрепил на мястото ѝ касетата на скрубера, която беше пълна с гранулиран въглероден двуокис за прочистване на въздуха. За разлика от обикновените водолазни костюми, при употребата на които водолазите издишват въздуха през приспособлението на устата си директно във водата, апаратът ХС5000 използваше автономна система. Всяко издишване на Килкъни щеше да бъде поемано от абсорбатора на кръста му. Без него щеше да бъде обречен на задушаване.

— Готово — докладва той.

— А сега си вкарайте крилетете.

Килкъни скръсти ръце пред гърдите си и ги мушна в горната част на костюма, който Фрорис внимателно сваляше над главата му. Тежката броня се плъзна в хидравличните стави и меко щракна. Той я захвана отвътре с помощта на специалните резета, после завъртя горната част. Тя се движеше с лекота, без да издава никакъв звук.

— Готов съм за купола.

Фрорис се покатери по предната страна на рамата с тежката каска от прозрачен акрил, която щеше да покрие главата на водолаза. Постапи я на място и затегна трите стоманени болта, разположени симетрично около кръглата основа. Вътре Килкъни праметна през шията си резервната кислородна маска и включи очилата и свързочната апаратура в специалните куплунги в основата на купола.

— Проверка радиовръзка.

— Чувам те ясно, Нолън — отвърна от апаратната Тао.

Фрорис го изчака да включи системата за подаване на кислород и прикачи вакуумната помпа към задната част на скафандъра, нагласяйки я с половин атмосфера по-ниско от онзи на околната среда. Остана пред контролната стрелка в продължение на няколко минути, но тя отчиташе стабилно, без потрепване. Скафандърът беше надеждно изолиран.

Опрял брадичка в гърдите си, Килкъни огледа познатите контролни уреди на скафандъра. После започна да включва системите една по една — камерата, външното осветление, двигателните тримери и експерименталната система за акустична дневна светлина, изработена в портативен вариант. Краката му стъпваха върху подвижни пластини, контролиращи четирите миниатюрни двигателя, разположени в раницата на гърба му. В левия ботуш беше системата за вертикален контрол, а в десния — тази за хоризонталния.

Разплете ръце и бавно ги плъзна в съответните отвори в горната част на скафандъра. В дъното на всеки от металните ръкави имаше специални ръкохватки, с които се контролираше движението на сложния манипулативен апарат. Помръдна китка и ръкавите се завъртяха на двадесет градуса. Стисна ръкохватките, за да провери захвата на металните челюсти.

— Всички системи работят — обяви той.

Фрорис вдигна палец, после махна на моряците да изтикат рамката със скафандъра по посока на крана. Килкъни неволно потръпна, когато главата му се озова над предпазния парапет, а пред очите му остана единствено водата.

Вдигна глава и видя как Фрорис закрепва куката на крана върху горната част на рамката. Предпазният механизъм глухо изщрака. Старши водолазът се обърна и направи знак на човека зад контролните лостове на крана. Дебелото стоманено въже започна да се изпъва, рамката потрепна. Фрорис свали подвижния парапет и завъртя конструкцията към себе си.

— Готови? — изкрещя тя.

Килкъни направи знак, че всичко е наред.

Кранът бавно го повдигна от палубата и го надвеси над водата. Спускането започна плавно и леко — свидетелство за високите умения на екипажа. Двама водолази вече го очакваха в студената вода. На мачтата се издигна червен флаг, пресечен по диагонал от бяла ивица. Това означаваше, че в морето има водолази.

Фрорис спря спускането, когато водата стигна до гърдите му. Изгубил по-голямата част от теглото си, скафандърът започна да се люлее върху вълните. Килкъни завъртя левия си крак, включвайки двигателите за потапяне. Синьо-зелената вода бързо се затвори над главата му.

Спусна се на три метра и спря.

Металното въже се откачи с глухо изщракване и бързо изчезна към повърхността, за да се избегне евентуален сблъсък с подводния апарат.

— Свободен си — съобщи в слушалките Тао. — Приятен лов.

— Разбрано — отвърна Килкъни и започна контролираното си спускане към океанското дъно.

Държеше ръцете си скръстени пред гърдите, за да запази топлината на тялото си. След повърхностния пласт температурата рязко спадна и водата стана ледена. Не виждаше нищо, освен светещите дисплеи на скафандъра. Още беше рано да включи външното осветление, затова насочи вниманието си към проверката на бордовите системи.

— Наближавам 1500 метра — извика в микрофона той.

— Разбрано — отвърна Тао.

— Включвам АДС.

Очилата му примигнаха, след което бавно се запълниха от картината наоколо, сякаш водата беше прозрачна на километри. Рибните пасажи приличаха на облаци в небето. Вдигна глава и видя кила на „Морски лъв“ — почти незабележима чертица сред трепкащите акустични вълни.

— Страхотна гледка, „Морски лъв“ — неволно се възхити Килкъни.

— Виждаме я — смаяно отвърна Тао. — Получаваме отличен сигнал от твоето видео.

Лек натиск върху педалите наклони скафандъра напред, позволявайки по-добра гледка към бързо приближаващото се дъно. За момент изпита неприятното чувство на световъртеж, тъй като компютърното изображение на АДС не показваше нищо между него и сивото, прорязано от назъбени скали океанско дъно.

Всичко е въпрос на възприятие, напомни си той. Не ми ли пука, нищо няма значение.

Прекрати спускането на тридесетина метра над дъното и засече показанията на уредите. Оказа се, че е на няколко градуса северно от абсолютния изток. При планирането на гмуркането беше взел предвид

и дълбоководните течения, които щяха да помогнат за старта на изследването от желаната точка над най-далечната отломка.

Бавно се завъртя по часовниковата стрелка, наблюдавайки внимателно релефа на дъното. С оглед правилното отчитане и разделение на сенките АДС беше програмирана така, че да възприема слънцето като точка, увиснала точно над екватора. Обръщайки се на юг, Килкъни видя собствената си сянка върху неравното дъно. Вляво забеляза закръглен предмет с изкуствен произход, който рязко се отличаваше от назъбените скали наоколо.

— „Морски лъв“, засякох първата отломка. Отивам да я проверя.

— Разбрано, Нолън. Ще надничаме зад рамото ти.

Модулът беше един от по-малките фрагменти на „Мир“, които бяха оцелели.

— Включвам външното осветление и видеокамерата.

Холографското изображение в очилата му избледня и на мястото му се появи реалната картина. Около куполообразния шлем се въртяха ситни частици материя, разбунени от миниатюрните двигатели. Окъпани от мощната светлина на прожекторите, снабдени със специални 275-ватови крушки „Ксенофот“, пред очите му бавно изплуваха обгорените метални части на модула.

Формата му беше приблизително цилиндрична, като широчината му в центъра беше почти равна на дължината. В двата си края тази „пура“ имаше значително по-малък диаметър. Единият от тях беше полузаровен в пясъка и дребния чакъл на дъното, а другият стърчеше нагоре. Върхът му беше като пречупен, а парчетата метал бяха с остри и назъбени краища.

— Ако това не е част от „Мир“, просто не знам на какво друго да го оприлича — промърмори в микрофона Килкъни.

Очите на Тао шареха между екрана и стойката до него, върху която бяха прикрепени чертежи и снимки на отделните елементи на космическата станция.

— Бих казала, че гледаш „Квант-1“ — модулът на астрофизиците — отговори тя.

— Ще го приема като позитивна идентификация.

Килкъни се приближи до модула, внимавайки да не докосва нищо, което би размътило картината. Почернелият метал беше покрит с тънък слой седименти. В своето електронно послание Келси бе

казала, че „Либърти“ и спътникът са били поразени от някакво енергийно оръжие. Внимателно прегледа повърхността на модула за евентуална дупка, но такава нямаше.

— Това е всичко, което мога да направя, без да преобръщам отломката — обяви тридесет минути по-късно той. — Насочвам се към следващата...

[1] Приспособление за пречистване на газове смеси от вредни примеси. — Б.ред. ↑

Седнал в каюткомпанията, Оуън Моу прелистваше „Великият екзекутор“ — един от класическите уестърни на Изълман. На вратата се почука и той вдигна глава:

— Влез.

— Хеликоптерът засече визуално „Морски лъв“ — докладва Унгер.

— Дистанция?

— Петнадесет километра.

— Капитанът да започне маневри за прихващане. А нашите хора да са готови...

Резултатите от огледа на модула „Спектър“ бяха идентични с тези от огледа на „Квант-1“. И тук личаха следи от бързото навлизане в атмосферата и жестокия удар в повърхността на океана, но липсваха следи от действието на високоенергиен лазер.

Третата отломка от космическата станция беше почти двойно по-голяма от първите две. Включвайки отново АДС, Килкъни видя изображението на модула, забоден в пясъка под наклон — като някаква миниатюрна кула на Пиза. Долната част на тази кула представляваше широк цилиндър, почти изцяло потънал в пясъка. От горната ѝ част стърчаха захващащи скоби, но без никакви следи от апаратурата, която бяха държали.

— Това какво е? — попита в микрофона той.

— Главният модул — отвърна незабавно Тао. На горния му край е бил свързващият шлюз, от който се е преминавало в другите модули.

— Който е станал жертва на високата температура и триенето — кимна Килкъни.

ХС5000 се придвижваше на няколко метра от дъното на океана със скорост два възела — скоростта, с която се движи човек, излязъл

на разходка. Изминаха тридесет минути преди водолазът да стигне до модула и да започне изследването му.

Още при първата си обиколка забеляза вдлъбнатината в стената на модула.

— Вероятно с тази част се е ударил във водата — промърмори той. — Все едно че се е блъснал в бетонна стена при високата скорост в момента на удара...

Моу се изправи на носа и изчака яхтата да се изравни с „Морски лъв“. Зад гърба му стояха петимата подчинени на Унгер.

— Разрешете достъп на борда — подвижна той на Перети, който се беше облегал на парапета в близост до трапа.

— Разрешавам.

Двата съда се доближиха благодарение на прехвърлените помежду им въжета. Моу се изкачи по трапа и стъпи на палубата.

— Съжалявам, че не осъществих предварителен радиоконтакт, но имаме проблем с радиостанцията — рече той, след като се представи. — Пътувам за Валпарайзо и исках да съобщя на тамошния яхтклуб за приблизителния час на пристигането ни. Ще разрешите ли да използваме вашата радиостанция?

— Разбира се — кимна Перети. — Последвайте ме.

Унгер остана на кърмата в компанията на четирима от хората си. Петият изобщо не се прехвърли на „Морски лъв“.

Изкуственото осветление ограничи видимостта до метър и половина — два. След яснотата на акустичната картина това донесе на Килкъни нещо като усещане за клаустрофобия.

Започна от върха на базовия модул, спускайки се бавно надолу. Близо до средата на корпуса откри дупката с размер на сребърен долар — една идеална окръжност в алуминиевото покритие.

— В момента се намирам в долната част на модула — включи радиостанцията той. — Някаква външна апаратура на това място?

Тао направи бърз оглед на чертежите.

— По всичко личи, че няма. Горے виждам слънчеви панели, но по-надолу по корпуса няма нищо.

Килкъни се приближи до дупката. Ръбовете ѝ бяха леко обгорени, а самата тя беше по-скоро елипса, отколкото окръжност. Мощните прожектори на ХС5000, монтирани в областта на кръста му, правеха вътрешността ѝ черна. Колкото се приближаваше до нея, толкова по-трудно беше да види какво има във вътрешността.

— Ще опитам нещо — съобщи той и изключи прожекторите. После се наведе напред и натисна копчето на обикновеното електрическо фенерче, което висеше на врата му. Насочи лъча към вътрешността на дупката, опитвайки се да заеме такава позиция, която максимално ще намали заслепяването. И го видя. Дупката не беше повърхностна, а проникваше през целия корпус.

— Това виждате ли го? — попита той.

— Нищо не виждаме. В момента, в който изключи прожекторите, до нас достига само тъмнина.

— Аз виждам това, за което сме тук — промърмори Килкъни, дръпна се назад и включи външното осветление. — Дупка, който пронизва цялата обшивка на корпуса.

— Какво правиш? — попита Тао, отново получила картина.

— Ще отида да проверя и от другата страна. Дупката е насочена надолу и...

Спусна се още малко и водата около него се размъти от перките на миниатюрните двигатели, приближили се твърде много до дъното. Насочи се към обратната страна на модула, оглеждайки стената с безкрайно внимание.

Перети въведе Моу в радиокабината. Радистът — съвсем младо момче някъде около двайсетте, въртеше копчето на радиото, опитвайки се да хване по-ясно някаква станция, която излъчваше латино.

— Спаркс, нашият гост иска да...

Перети не успя да довърши, тъй като Моу опря дулото на глока си в гърба му и натисна спусъка. Деветмилиметровият куршум експлодира в сърцето му и тялото му политна напред. Моу го блъсна встрани и пусна два куршума в челото на радиста.

Трясъкът на изстрелите прекъсна разговора на Унгер с един от членовете на екипажа.

— Какво, по дяволите, беше това? — възкликна морякът и се обърна към каютата, опитвайки се да идентифицира източника на необичайните звуци.

Унгер спокойно разкопча кобура си и пусна един куршум в тила му. От лицето на човек изригна кървава субстанция, която отнесе лявото му око. Тялото му политна и се просна по очи на палубата.

— Това беше знак, че корабът ви е превзет — отговори на въпроса Унгер.

Подчинявайки се на мълчаливата му команда, четиримата мъже извадиха пистолетите си и окупираха задната част на палубата. Унгер прибра оръжието си и направи знак на онзи, който беше останал на яхтата. Той отвори капака на сандъка до себе си и извади шест автомата „Узи“, които бързо прехвърли на борда на „Морски лъв“. Унгер направи знак на двама от хората си да останат на място, след което поведе останалите напред.

Акцията протече без усложнения. Изследователите и членовете на екипажа бяха изведени от помещенията и заключени в трюма, дълбоко под палубата. Тао и Фрорис останаха в командния център, здраво завързани за столовете си. „Морски лъв“ беше завладян за по-малко от пет минути.

— Тази е Тао — каза Унгер и посочи жената на Моу, който току-що бе влязъл в електронния център.

Той я огледа от глава до пети и с известна изненада установи, че е много по-хубава, отколкото на снимката, независимо от ледения поглед, с който го дари. Фрорис беше далеч по-малко сдържана, а лицето ѝ беше зачервено от гняв.

Пристъпи към екрана, на който двете жени следяха подводната експедиция на Килкъни. По него течаха кадрите на видеокамерата, монтирана над рамото на ХС5000. Ярък кръг светлина бавно плъзеше по къс, силно разкривен метал. Пръстът му се плъзна по чертежите на стойката, просто като потвърждение на идеите му за мисията на този кораб.

— Когато се качих на борда, забелязах, че сте вдигнали флаг „водолаз зад борда“ — спокойно подхвърли Моу, без да отделя очи от кадрите, които течаха на екрана. — Мога да отгатна къде се намира партньорът ви, още повече че го няма на борда. За негово нещастие той ще си остане там завинаги...

— Животно! — избухна Фрорис. — Не можеш да го оставиш там, обричайки го на сигурна смърт!

— Именно това е целта ми.

— Трябва да е някъде тук — промърмори Килкъни, докато очите му внимателно опипваха обшивката на модула: — Бинго!

Втората дупка беше огледално копие на първата, а той беше готов да се обзаложи, че ги свързва една абсолютно права линия.

— „Морски лъв“, открих и втората пробойна!

Отговори му мълчание.

— „Морски лъв“, чувате ли ме? Приемам.

Пълна тишина.

Килкъни провери показанията на компютъра. Сигналът беше стабилен, потокът от данни — също. Търсейки по-проста причина за проблема, той провери слушалките си.

— „Морски лъв“, чувате ли ме?

— Тук „Морски лъв“ — включи се Моу. — Чуваме ви добре.

— Кой по дяволите сте вие? — учудено попита Килкъни.

— Това е без значение. Открихте ли това, което търсехте?

— Къде е Роксан?

— Тук, до мен.

— Не му казвай нищо! — изкрещя Тао.

Унгер я зашлеви с опакото на ръката си и от устната ѝ протече кръв. Фрорис се стрелна към него и го удари в глава в корема. Той отлетя към стената, но светкавично се обърна, сграбчи я за прошарената коса и заби коляно в лицето ѝ. Замайана, жената направи две крачки назад. Унгер извади пистолета си и вкара два куршума в главата ѝ.

— Роксан! — изкрещя Килкъни.

— Не е тя — хладно отговори Моу. — Все още не...

— Убиха Джан! — проплака през подутите си устни Тао.

— Мръсно копеле! — изруга Килкъни.

— Когато се налага, съм и такъв — все така спокойно отвърна Моу. — Сбогом, Килкъни.

Ръката му изтръгна кабела за централното захранване и компютърът на ХС5000 изключи.

Сам.

Килкъни изключи видеокамерата и дигиталната връзка, тъй като не искаше похитителите на „Морски лъв“ да разберат с какво се занимава. После загаси външното осветление и включи АДС. Върху сивото петно на водната повърхност се очертаха два неясни силуета — „Морски лъв“ и плавателния съд на нападателите. Натисна левия педал и започна да се изкачва.

Нямаше представа какво ще прави, когато стигне до повърхността, просто защото бе принуден да приеме, че и двата кораба са вражески. За момента беше невидим и недосегаем за куршумите, а докато изминаваше милята до повърхността все щеше да измисли нещо.

— SOS, тук изследователски кораб „Морски лъв“ — включи радиостанцията Моу. — Нуждаем се от спешна помощ. Някой чува ли ни? Приемам...

— „Морски лъв“, тук товарен кораб „Сога Мару“. Дайте координатите си. Край.

— Тук „Морски лъв“. Координатите ни са нула-три-три, точка две източна ширина, седем-осем, точка шест западна дължина — излъга Моу. — Пострадахме от експлозия, поемаме вода, имаме много ранени. Ще ни помогнете ли, „Сога Мару“?

— Поемаме по посочения курс, „Морски лъв“. Ще бъдем при вас най-рано след четири часа. Ще предадем сигнала за помощ и на чилийските власти.

— Благодаря, „Сога Мару“. Моля, побързайте.

Моу изключи радиостанцията и извърна поглед към Унгер, който се изправи на вратата.

— Зарядите са поставени, хората са събрани на носа — докладва той.

— Значи е време да тръгваме.

От четиристотин метра дълбочина тъмните очертания над главата му пораснаха значително, но все още бяха далеч. За разлика от АДС системата, която двамата с Грин бяха тествали на борда на „Вирджиния“, тази тук не разполагаше със система за увеличение на образа.

От едната сянка се откъсна малка чертица, която се насочи към другата — значително по-малка. Тя се движеше бързо, а след нея оставаше пунктирана следа. След броени минути лодката се сля с втория кораб и чертичката изчезна.

Не след дълго разстоянието между двата съда започна да нараства, като първият остана неподвижен на мястото си. Килкъни усети как в корема му се образува тежка топка.

После силуетът на неподвижния кораб се пръсна на хиляди миниатюрни триъгълничета, които правеха отчаяни усилия да възстановят позицията си, тласкани от системата. После, когато акустичните сигнали се възстановиха, пред очите му се появи не само кила, а целият кораб.

„Морски лъв“ се беше скрил под вълните и с пълна скорост се насочваше към дъното. Хората на борда или вече бяха мъртви, или умираха в последните джобове въздух, който напускаше вътрешността му под формата на огромни мехури. Корабът потъваше под ъгъл, с носа напред.

— Мръсни копелета! — изкрещя Килкъни. — Отвратителни убийци!

Спря издигането си на около седемдесет метра под повърхността на океана. „Морски лъв“ се плъзна покрай него, продължавайки последния си път към дъното. Мислите му бяха насочени към Роксан Тао и останалите членове на екипажа, които щяха да намерят гроба си в морските дълбини.

Обзе го огромна мъка. В много отношения Тао беше далеч повече от приятел, близка душа, партньор на ума, а не на сърцето. Между тях съществуваше особена интимност — интимността на мрачните тайни и опасните инциденти, за които малко хора подозират, но които оставяха дълбоки следи в душата им.

Спусни пердето, прозвуча в съзнанието му гласът на Тао. Ще имаш достатъчно време да скърбиш.

Корабът на нападателите вече почти не се виждаше в сивата акустика на морската повърхност. ХС5000 беше оборудван с радиомаяк и ксенонови аварийни светлини — за да привлече вниманието при аварийно изплуване от морските дълбини. Но в момента Килкъни не искаше да ги използва, тъй като щяха да привлекат едно напълно нежелано внимание.

— Оставиха ме да умра — промърмори той. — Значи трябва да направя всичко възможно да им върна жеста.

Даваше си сметка, че единственият му шанс беше да достигне сушата. А най-близката суша беше остров Робинзон Крузо, отстоящ на около петдесет километра на юг. Макар и да не беше оборудван с GPS, скафандърът притежаваше компас и системата АДС. Майстор водолаз, Килкъни с лекота се ориентираше под водата. Засече позицията си чрез GPS координатите на „Мир“ в залива Къмбърленд, определи курса и включи ускорителите.

За да се добере до острова, му бяха нужни две неща: въздух за дишане и тяга. Провери показанията на дисплея на системата за аварийни ситуации. Налягането в кабината беше добро. Температурата — доста ниска, но поносима. Въглеродният двуокис беше под

номинала, което означаваше, че скрубърът на гърба му продължаваше да пречиства въздуха. Предната и задната кислородни бутилки изглеждаха нормално.

Поне няма да се задуша, помисли си с облекчение той. Засега...

ХС5000 можеше да остане под водата между осем и десет часа, но Килкъни вече беше използвал четири от тях. В аварийна ситуация скафандърът можеше да осигури кислород за още четиридесет и осем часа, но само, при положение че всички системи са изключени и водолазът стои на място, в очакване на спасителните екипи. Сегашната ситуация обаче беше друга.

Превключи дисплея на системата за захранване. Този скафандър беше от последно поколение и вместо обичайния захранващ кабел от кораба-майка използваше самостоятелна горивна клетка, която произвеждаше електричество чрез химическа реакция между водород и кислород. Способността на скафандъра да генерира енергия беше ограничена в рамките на двете бутилки под налягане, прикачени към корпуса му.

При потапянето и двете бяха пълни, но в момента индикаторите показваха две деления по-малко на десетстепенната скала на всяка от тях.

При сегашната консумация ще изкарам поне дванадесет часа преди запасите ми да свършат. Ако островът е на петдесет километра оттук и се движа срещу течението със скорост един възел, запасите няма да ми стигнат, изчисли Килкъни.

После изключи всички консуматори, които не бяха необходими за жизнените му функции. Приспа бордния компютър, но без да го изключва. Комуникационната система, видеокамерата и външното осветление вече бяха изключени. Енергия консумираха единствено двигателите и кислородният апарат.

Помисли малко, след което изключи и вентилатора, който вкарваше рециклирания въздух от скрубера обратно в скафандъра. В ситуацията, в която се намираше, това беше неоправдан лукс. Вместо него използва кислородната маска, през която въздухът, който издишваше, щеше да се връща в скрубера, изтласкван от собствените му дробове.

Остана в пълен мрак, нарушаван единствено от светлината на ръчния му часовник. Скръсти ръце пред гърдите си и се концентрира

върху дихателния си ритъм.

Пътят до острова щеше да бъде труден и бавен.

*Пърл Харбър, Хавайските острови**18 август*

След заминаването на приятеля му Грин практически се пренесе в офиса на военноморската база, излизайки само да вземе храната, която му доставяха на портала. Работата върху системата за акустична дневна светлина практически беше прекратена, тъй като всичките му усилия бяха насочени към локализирането на тайнственото оръжие в Космоса.

Вече четири дни търпеливо разглеждаше всяко изстрелване през последните десет години, съсредоточавайки вниманието си върху всички сведения, свързани с площадките, товара и състоянието на „прозорците“. Този самообразователен курс протече толкова интензивно, че в момента само един поглед му беше достатъчен, за да определи разликата между френската ракета „Ариана“ и руската „Протон М“.

Първият преглед на наличните данни не даде резултат. Опирайки се на информацията на Барнет, част, от чиито източници директорът на ЦРУ категорично отказа да сподели, Грин получи възможност за оценка на всяка изстреляна ракета и товара, издигнат в орбита от нея. Знаеше, че отговорът е някъде там, сред огромните информационни масиви, и вече започваше да се дразни, че не може да го открие.

Наля си нова чаша кафе и отново зареди iPod-а си с инструменталната сюита „Планетите“ на Густав Холст. Музикалните му предпочитания се променяха в унисон с нарастващото му раздражение: заряза джаза за сметка на класическата музика просто защото не можеше да търпи вокалните изпълнения, които го разсейваха. Отнесе чашата на пулта и бавно огледа множеството светещи екрани.

Май съм единственият човек на света, който ще си тръгне от Хаваите по-бял, отколкото е дошъл, мрачно си помисли той.

Очите му се спряха върху тънкия кинодисплей и матовата алуминиева кутия на „Пауър Мак Г-5“, после се плъзнаха по редицата компютри в черно и бежово. За проекта „Акустична дневна светлина“ беше получил от флота най-съвременните компютри, част от които още бяха в експериментална фаза и нямаша достъп до пазара. Но дизайнът на никой от тях не можеше да се сравнява с елегантните продукти на „Епъл“, чието секси излъчване беше на светлинни години пред конкуренцията.

Причината за това е ясна, въздъхна Грин в хода на мислите си. Конструкторите на „Епъл“ обръщат внимание на детайлите още в експерименталната фаза, когато новата машина съществува само на чертеж и в главите им. Именно фактът, че предварително знаят мястото на всяка част и всеки детайл, им позволяваше да оформят външния вид както си пожелаят — като куб, квадрат или полусфера с извънземно излъчване. Защото тези конструктори бяха нещо повече от обикновени монтьори на компоненти, каквито бяха колегите им в другите компании. В повечето случаи конфигурациите вършеха една и съща работа, но когато човек притежава „Мак“, тази работа се върши със стил.

Така е и при създаването на космически апарати, върна се в настоящето Грин. А когато си решил да качиш горе оръжие, скрито за останалия свят, вниманието към детайлите просто е задължително.

Включи апаратурата за автоматично сканиране на данните „Ент“, програмирайки я да търси особеностите при всички изстрелвания на спътници преди свалянето на „Мир“, най-вече онези, осъществени от начало до край от една компания. Не му се наложи да чака дълго, а и списъкът беше кратък.

ДАТА: 1-10-2001
КОМПАНИЯ: „СКАЙ ЕЪРСПЕЙС“
РАКЕТА-НОСИТЕЛ: СКАЙ-4 GR
ТОВАР: КОНТРОЛЕН СПЪТНИК
ПЛОЩАДКА: „АКВАТУС“

— Контролен спътник? — промърмори Грин.

Извика на екрана данните за товара и научи, че става въпрос за 5-тонен фалшив спътник — тоест апарат, оборудван единствено с техника за контрол от наземните диспечери, които могат да го придвижват на различни позиции в орбита. Силно озадачен, Грин извика на екрана информацията за всички регистрирани изстрелвания от „Акватус“ и научи, че това е било първото.

Като основен играч в бизнеса с комерсиални космически апарати, „Скай Еърспейс“ имаше едно голямо предимство пред конкуренцията — собствена площадка за изстрелване, при това с възможност да оперира от различни точки на световния океан. Изстрелването на фалшивия спътник е имало за цел да убеди потенциалните клиенти, че компанията е в състояние да качи в орбита всякакви товари с голямо тегло.

— Добре, но какво е станало със спътника менте? — промърмори Грин.

Според официалните съобщения за печата, фалшивият спътник е бил качен на геостационарна орбита временно, след което е бил преместен на друга — т.нар. паркинг орбита, а по-късно и изваден от употреба. Грин набра няколко команди и влезе в масивите орбитални данни, предоставени от Управлението за космически изследвания на САЩ. На екрана изплува холографско изображение на земното кълбо и всички обекти в орбита около него в деня на изстрелването на изпитателния сателит.

Елиминирайки всичко, с изключение на въпросния сателит, Грин реконструира изстрелването от „Акватус“ (уловено от западния край на „Оградата“), след което проследи спътника във всичките фази на изкачването му на висока орбита. Прескачайки данните за няколко седмици в Космоса, той стигна до последната, напълно безполезна орбита.

В хода на този процес му се стори, че улавя някакъв кратък проблясък на екрана. Прекрати го и върна кадрите назад с максимално бавна скорост. Малката жълта точка започна да лети в обратна посока, обикаляйки Земята от изток на запад. После го видя, застопори екрана и даде максимално увеличение. Проблясъкът се състоеше от две жълти точки, които мигаха толкова близо една до друга, че компютърът имаше проблем с разделянето им.

Допускайки вероятността това да е просто някакво отражение, Грин направи повторна проверка на данните. Оказа се, че Управлението за космически изследвания на САЩ беше уловило двата обекта въпреки близостта помежду им. Номерацията позволяваше да се установи, че засичането на втория обект в орбита е станало след изстрелването на изпитателния спътник от „Акватус“.

Настрои симулацията по начин, който показва и двата обекта, стартирайки от деня преди вдигането на изпитателния сателит в орбита. Първоначално космическото пространство около Земята остана празно. После контролният спътник се появи и започна обиколките си. Следи от други космически обекти нямаше.

Без да изпуска от поглед часовника, Грин забави анимацията в момента, в който наближи датата на появата на втория обект. Контролният спътник продължи бавното си въртене в орбита, след което там се появиха нови два обекта. Той даде максимално увеличение и се концентрира върху тях. В кадъра остана само част от земното кълбо, над което летяха обектите. Вторият от тях беше много по-малък от първия. Именно той се отдели от спътника, спусна се на по-ниска орбита и накрая изчезна.

Грин не можеше да повярва на очите си. Пръстите му напукаха няколко бързи команди и анимацията показва вероятната орбита на втория обект, базираща се на новата му траектория. Тя представляваше яркожълта линия около Земята, завършваща с червена точка на мястото, на което беше изчезнал обектът, след което се превърна в червена пунктирана линия, индикираща продължението на предполагаемата му орбита. А тя беше прекалено висока за космическо тяло, което е тръгнало да пада на Земята.

След кратък преглед на необработените данни от Управлението за космически полети Грин откри, че това е единственото свидетелство за присъствието на въпросния обект в околземното пространство. Целенасоченото му движение в орбита изключваше вероятността той да се окаже метеорит или космически боклук, но въпреки това липсваха данни както за източника му, така и за начина, по който изчезва.

— Сякаш тестовият сателит го е родил там горе, направо в Космоса — промърмори на глас той. — Това е единственото обяснение за появата му...

Подчинявайки се на внезапен импулс, той предефинира анимацията по начин, който да показва всички обекти с кратко присъствие в орбита по реда на появата им. На първо място се появи обектът, който изследваше в момента. Другите след него бяха подредени хаотично, на месеци един от друг.

Започвайки с „Мир“, той сравни хаотичните появи с времето на предполагаемите атаки в Космоса. При всяко от тях Космическото командване не само бе регистрирало появата на нов обект в орбита, а и наличието на отлична видимост между този обект и повредения спътник. Това се отнасяше не само за „Окълъс“ и „Либърти“, но и за китайския космически кораб „Шенджоу-7“.

Грин провери орбитите на всеки от обектите, показващи аномалии. Всички бяха високи и минаваха над полюсите — от онези, които използват шпионските спътници, прелитащи два пъти на ден над всички точки на глобуса.

— Проклет да съм!

Вдигна телефона и две минути по-късно получи достъп до кодирания номер на Джаксън Барнет в Ленгли.

— Скай Еърспейс! — извика в слушалката той. — Те са!

— Бихте ли се пояснил, господин Гринели?

— Открих оръжието! Всъщност не съм го фиксирал твърдо, защото то се появява и изчезва, не съм разкрил и системата, която използват, но зад всичко това определено стои „Скай“. Те са взривили „Либърти“ и другите обекти, включително китайската ракета през юни.

— Успокой се, Грин. Сигурен ли си, че извършителят е „Скай Еърспейс“?

— Сто процента. Всичко съвпада. Те имат контрол върху целия процес — ракети, спътници, площадка за изстрелване. Открих дори ракетата, с която са вдигнали това нещо в небето. Скрили са я във вътрешността на контролния спътник.

— Това теория ли е, или можеш да го докажеш?

— Ако питате дали разполагам със снимка на спътник убиец с логото на „Скай“, който взривява „Либърти“, отговорът е не. Но всички данни сочат към тях.

Грин набързо запозна Барнет с начина на разследване и логическата верига, довело го до крайното заключение.

— Не виждам пропуски в начина ти на мислене, макар че доказателствата си остават косвени — призна Барнет. — Сега номерът е да открием димящото оръжие и да го тикнем в ръцете на „Скай Еърспейс“. Ти запознат ли си със системата „Противоракетна защита“?

— Последната версия на Междузвездни войни? Да, частично...

— „Скай“ разработват част от нея, както и всяка друга утвърдена космическа компания в Щатите. Доколкото си спомням, те работят в областта на енергийните оръжия, най-вече базираните в Космоса лазери...

— Всъщност ние правим ли такива оръжия?

— Само елементи от тях, базирани на Земята. Не е вземано решение за нищо, което да бъде качено в орбита, главно заради отрицателния международен отзвук, който би предизвикал подобен акт. Президентът яко размахва сабята и лично аз приветствам усилията му за продължаване на научноизследователската дейност по всички фронтове. Но не мисля, че е готов да вдигне в Космоса такова оръжие. Все още не...

— Значи ако „Скай“ са направили подобно нещо, те са взели решението на своя глава?

— Точно така. Ще хвърля едно око на програмата им, за да видя какво ще излезе. Добра работа, Гринели.

— Благодаря. Някакви новини от Нолън и Роксан?

Барнет замълча за момент, после каза:

— Получих информация, все още непотвърдена, според която корабът им е потънал с всички хора на борда...

— О, не!

— Чилийските власти правят оглед на района, но до този момент не са открили нищо.

19 август

Клепачите на Килкъни потрепнаха и се затвориха, главата му клюмна. Тялото му започна да се свлича надолу, но после изведнъж се стегна, а очите му се отвориха. Инстинктът за самосъхранение отново се беше задействал.

Беше дремал часове. Монотонното бръмчене на ускорителите и околната тъмнина му действаха като приспивна песен. Вратът го болеше, а главата му на няколко пъти се беше удряла в прозрачния купол на шлема. Ако не беше толкова студено, със сигурност щеше да съблече плъстеното елече и да го пъхне в процепа просто за да омекоти болезнените удари. Изправеното положение на тялото във вътрешността на скафандъра пречеше на съня и това беше добре, тъй като само в будно състояние имаше шанс да остане жив. Много му се искаше да подремне, но това криеше опасността да се отклони от курса и да остане завинаги в океана.

Погледна часовника си — акт, за който беше закъснял с около пет минути. Маратонът към брега продължаваше вече двадесет и четири часа, а престоят му в скафандъра приближаваше двадесет и осем. Сандвичът, който беше взел от кухнята на кораба, отдавна се беше превърнал в спомен. Хранителните му запаси се изчерпваха с кутийка бисквити с канела.

Животоподдържащата система все още беше в добра форма и имаше кислород за още един ден, но енергийната клетка беше на изчерпване. Включи АДС системата и мракът отстъпи място на компютърната анимация. През цялото време се държеше на дълбочина 60 метра — достатъчна, за да избягва повърхностната турбулентност, но все пак не толкова голяма, че да пречи на придвижването му.

Дъното под него се издигаше стръмно нагоре като скалистите хълмове в подножието на висока планина. Една надежда, че сушата е близо. По приблизителните му изчисления назъбената линия директно пред него се намираше на по-малко от километър.

На това разстояние очертанятията на обекта бяха по-ясни, някои от тях познати. Потисна вълнението, което нахлу в душата му, но фактът си беше факт. Комини, бордни оръдия... Ориентирът, който бе очаквал през цялото време.

Заливът Къмбърленд беше единственото удобно за акостиране място около остров Робинзон Крузо. Останалата част от крайбрежната ивица беше изпълнена с остри скали и непристъпни зъбери. При излизането им в открито море преди няколко дни Перети беше посочил една точка на седемстотин-осемстотин метра от брега, където по времето на Първата световна война потънал немският крайцер „Дрезден“. Останал без гориво, той бил притиснат към скалите от три английски кораба и капитанът заповядал да бъде потопен.

Килкъни изключи системата, за да спести енергия за последния етап от кошмарното си пътуване. Щракна копчето на фенерчето, което висеше на шията му, и го остави да свети. Решителният момент беше настъпил. Или ще изплува, или ще умре.

Очите му се преместиха от часовника към компаса, вграден в скафандъра. Заобикаляйки източната част на островчето с формата на бумеранг, течението незабележимо се променяше, поемайки на запад. Килкъни включи ускорителите и коригира курса.

Петнадесет минути по-късно направи нова проверка на позицията си.

АДС системата показва „Дрезден“ значително по-близо. Масивният корпус изпълваше целия екран. Той докосна левия ускорител, издигайки се над потъналия кораб. Крайцерът бавно се плъзна под него. На предната палуба ясно се виждаха отдавна замлъкналите оръдия. Пред очите му се разкри каменистото дъно, което стръмно се издигаше към брега.

После изображението подскочи и започна да се разпада. Килкъни побърза да изключи системата. Свистенето на електрическите ускорители промени тона си. Изгубили мощност, витлата се въртяха по-бавно.

— Не ме предавай, приятелче! — прошепна той. — Не сега, накрая!

Витлата сякаш се поколебаха за миг, после спряха.

— По дяволите!

Лишен от тяга, скафандърът започна да отстъпва пред натиска на подводното течение. Стиснал отслабващото фенерче между зъбите си, Килкъни започна да опипва средната му част. Аварийната манивела беше сгъната в специалното си легло на алуминиевия корпус на ХС5000. Той издърпа дръжката и направи опит да я завърти, но тя не помръдна.

Притисна гръб в стената на скафандъра и наблегна с цялата тежест на тялото си. Фенерчето падна от устата му и увисна на шнура си. Ръчката най-сетне помръдна. Отначало само с няколко градуса, после още малко... Битката с шестте атмосфери налягане беше тежка.

Манивелата бавно се завърташе, а ръцете го заболяха от напрежение. Слепоочията му започнаха да пулсират.

Разнесе се протяжно, подобно на стон пропукване, след което пломбата най-сетне поддаде, изпускайки едно отчетливо „пфф“ — като въздишка на облекчение. Морската вода нахлу във вътрешността на скафандъра. Манивелата моментално олекна и Килкъни побърза да я завърти докрай. Цепнатината около кръста му се разшири, пропускаяки още вода. Краката му бързо потънаха и долната част на тялото му олекна.

Пусна манивелата и се сви на топка в горната част на скафандъра, опитвайки се да съхрани скъпоценната въздушна камбана, образувала се там. Ледената вода стигна до гърдите му, изсмуквайки въздуха от дробовете му.

Освободена от над петдесет процента от тежестта си, горната част на скафандъра се стрелна към повърхността като коркова тапа. Цветът на водата стана тъмносин, после светлозелен. Светлината я прониза, добавяйки допълнителни цветове.

Алуминиевата броня се изстреля на повърхността, подскочи нагоре, след което се преобърна назад. Килкъни светкавично се освободи от кислородната маска и изплува. Очите му се плъзнаха по не особено високите вълни, които се пенеха по посока на скалистия бряг. Остатъците от въздух бързо напускаха горната част на скафандъра, до която се поклащаше прозрачният шлем. Беше ранен следобед, а той се намираще на около триста-четиристотин метра от брега.

Борейки се с ужасния студ, той накара тялото си да се движи, но всеки замах беше тежка борба. Когато най-сетне се претърколи на

каменистия бряг, очите му горяха от солената вода, а в устата му имаше парещо-кисел вкус. Вдигна глава и видя малката къщичка с потъмнели от ветровете стени, кацнала на близката скала. На верандата стоеше възрастен мъж с въдица в ръце.

— Buenos tardes, Salvador — дрезгаво извика Килкъни и старецът вдигна глава. — Имаш ли малко ром? — вдигна ръка и поднесе свитите си пръсти към устата като чаша.

**154 градуса западна ширина,
0 градуса дължина
19 август**

— Капитане, от „Арго“ докладваха, че са на позиция и започват захранването с баласт.

— Благодаря, господин Перес — кимна капитан Боб Уърнър.

Набит и широкоплещест мъж на средна възраст, Уърнър беше започнал да остарява. Естествено русата му коса и брада бяха избелели от дългите години в морето, а кожата на лицето му беше груба и потъмняла. Настанил се на капитанското кресло на мостика на „Акватус“, той се наслаждаваше на панорамната гледка. Океанът беше спокоен, слънцето прежуряше от безоблачното небе.

На половин миля от левия борд плаващата платформа „Арго“ се движеше в рамките на десет метра отклонение от мислената линия на екватора, използвайки GPS и контролираните от компютър обороти на мощните си двигатели.

Вече беше включен часовникът, отброяващ времето до старта. До него оставаха три дни и техническите екипи на двата съда правеха последните приготовления. Изстрелването трябваше да стане в събота, точно в 12:00.

Част от подготовката включваше изпомпването на няколко милиона литра морска вода в понтоните и стабилизиращите „крака“ на „Арго“, които щяха да я потопят така, че в момента на изстрелването стартовата площадка да бъде на 20 метра над морската повърхност.

По време на 20-годишната си служба в бойния флот Уърнър бе изстрелвал различни ракети от различни кораби, но никога такава, която стига до Космоса. Мащабите на предстоящата операция буквално му отнемаха дъха, но именно заради това вълнение той се беше съгласил да поеме командването на „Акватус“. След три дни щеше да стане свидетел на поредната магия, при това от най-доброто

място на света, от което може да се наблюдава изстрелването на космически кораб в орбита.

Тласкан от мощните двигатели „Турбомека Ариел 2С1“, хеликоптерът „Сикорски“ с лекота се плъзгаше над блестящата повърхност на океана, поддържайки скорост от 139 възела в час. Белият му корпус, елегантно издължен, блестеше под ярките лъчи на следобедното слънце. Зад илюминаторите на кабината личеше тъмносин надпис „СКАЙ Еърспейс“.

Базиран на Киритимати — бившата английска колония, открита през 1775 година от капитан Кук и няколко века по-рано от полинезийците, този хеликоптер имаше функцията да превозва важните персони от и до мястото на изстрелването около екватора, спестявайки им едноседмично пътуване по море. Си Джей Скай си даваше сметка, че повечето от гостите ѝ възприемаха стартовете като новогодишно парти — държаха да са там, когато броенето започне, но не и по-рано — в подготвителната фаза.

Отпуснала се в креслото, Тао бе опряла глава в илюминатора. Нямахше сила да я вдигне, нямахше сила да помръдне никоя друга част от тялото си. Ако не беше предпазният колан, положително щеше да се смъкне на пода. Клепачите ѝ бяха полузатворени, а зениците под тях — неестествено разширени, неспособни да се фокусират върху каквото и да било.

Колко време...

Въпросът изплува в съзнанието ѝ след неимоверни усилия да се концентрира и да започне да мисли.

Колко време... откакто ме плениха?

От потопяването на „Морски лъв“ беше изминало повече от денонощие, но през по-голямата част от това време тя беше под влиянието на прецизно дозирани наркотици и в главата ѝ имаше само разпокъсани кошмари. Помнеше някакъв кораб, сменен по-късно от самолет, чиито реактивни двигатели свиреха като кипящи чайници. А сега чуваше басово боботене, примесено с тежкия тътен на турбовитлов мотор.

Още ме превозват нанякъде... Но къде?

На съседното кресло седеше Унгер с книга в ръце. През цялото време беше до нея, имайки грижа както за естествените ѝ нужди, така и за редовното инжектиране на химическия коктейл, който отделяше ума от тялото ѝ. Не беше се възползвал от безпомощното ѝ състояние, не беше позволил това и на хората, които бяха участвали в операцията на чилийското крайбрежие. Това просто не беше спортменско, а и той си имаше своите заповеди. За момента Тао беше просто багаж, който трябва да бъде транспортиран от една точка до друга, при това по максимално ефикасен начин.

Моу се наведе към илюминатора, наблюдавайки как хеликоптерът се снижава към площадката за изстрелване. „Арго“ беше клекнал във водата. Благодарение на баласта в утробата си огромният му корпус изобщо не помръдваше от леките вълни. „Акватус“ бе пуснал котва редом, а връзката между двата съда се осъществяваше от тясно стоманено мостче. От въздуха мостчето изглеждаше толкова мъничко и нестабилно, че само много смел човек би се възползвал от услугите му.

Пилотът направи един кръг над скачените кораби, след което се насочи към осмоъгълната площадка на кърмата на „Акватус“. Двама членове на екипажа изтичаха да посрещнат гостите още преди витлата да бяха спрели.

— Как е тя? — подхвърли Моу.

— Стабилизирана — отвърна Унгер. — На ръба на съзнанието.

— Добре. Дай да я прехвърлим на борда.

Двамата мъже подхванаха Тао под мишниците и я свалиха на площадката. Капитан Уърнър ги чакаше на командния мостик.

— Трябва ли ви лекар? — попита той.

— Не — поклати глава Моу. — Просто прекали с питиетата, преди да излетим от Киритимати, а полетът свърши останалото... Хей, ти! — извърна се той към един от охранителите наблизко. — Помогни на господин Унгер да настани гостенката в една от каютите за официални лица.

— Слушам, сър — кимна човекът и подхвана Тао под мишницата.

Уърнър гледеше отпуснатата като чувал жена със смесица от любопитство и отвращение. Като млад моряк неведнъж му се беше

случвало да се прибира на кораба в подобно състояние, но с течение на времето се отказа от този навик. Според него всеки човек има право на определено количество пиячка през живота си, а той беше поел своето още до тридесетгодишна възраст.

— Коя е тя? Не знаех, че ще имаме гости по време на това изстрелване...

— Гостенка на госпожица Скай, включихме я в последната минута — отвърна Моу. — Една от онези досадни защитници на околната среда, които не спират да пискат, че нашите изстрелвания замърсяват океана и допринасят за оглушаването на китовете...

— И тази е от тях? — попита с нескрит ужас Уърнър.

— Да — кимна Моу. — Госпожица Скай реши, че не е зле да им покажем за какво всъщност става въпрос, с надеждата да им затворим устата. Но като гледам тази жена, аз силно се съмнявам, че ще успее...

Лос Анджелис

Барнет и Грин посрещнаха малкия „Лиърджет“ на военновъздушните сили, който бе изпратен да прибере Килкъни от Чили. Самият той се появи на стълбичката облечен доста странно — с това, с което Делмар и съседите му на малкото островче бяха заменили мокрия и почти заледен ватен комбинезон, с който се беше спуснал в морето.

— Господи, Нолън! — възкликна Грин и прегърна приятеля си. — Изглеждаш като магистрален бандит, но въпреки това се радвам да те видя!

— Благодаря ти.

— Съжалявам за Роксан, човече — разхлаби прегръдката си Грин. — Знам, че двамата бяхте доста близки...

— Така е — кимна Килкъни. — Но някой ще си плати, бъди сигурен в това!

— В това няма спор — намеси се Барнет и му протегна ръка: — Добре дошъл у дома.

Килкъни кимна и отговори на ръкостискането.

— При последния ни разговор споменахте за някакви улики...

— Грин очерта една много интересна теория, която, надявам се, още довечера ще намери своето потвърждение...

Напуснаха летището с черен форд „Експедишън“. От ухото на шофьора се проточваше тънка жичка, която изчезваше под яката на ризата му.

Слънцето потъна зад хоризонта в момента, в който излязоха на крайбрежната магистрала и поеха към Санта Моника. По време на пътуването Грин нахвърли накратко главните моменти от разследването си. Трафикът по посока на Лос Анджелис беше доста оживен за петък вечерта. Тридесет минути по-късно автомобилът с висока проходимост спря пред малка къща с облицовка от червено дърво, сгушена в подножието на хълмовете над града.

Под навеса беше паркиран тъмнокафяв сааб, а до него имаше още един „Експедишън“ като този, с който пристигнаха.

— Трима влизат — промърмори в микрофона под яката си шофьорът.

Вратата се отвори и на прага се появи мъж с черен костюм. В дневната имаше още един, който очевидно наблюдаваше изнервения човек, седнал на канапето.

Някъде към тридесетте, прецени Килкъни, докато оглеждаше фланелката за голф и късите панталонки на госта. Беше слаб човек, ако не се брои малкото шкембенце, очертаващо се под фланелката. Носеше очила със златни рамки, а афроприческата подчертаваше безнадеждно изтъняващата му коса.

— Благодаря ви, господа — обърна се към агентите Барнет. — Не вярвам мистър Рейни да ни създава затруднения, затова ще ви помоля да чакате отвън.

Старшият на двойката кимна и тръгна към вратата.

— Вие от тайните служби ли сте, или какво? — попита с леко потрепващ глас Рейни.

— Или какво — дружелюбно отвърна Барнет, показва му служебната си карта, след което представи Грин и Килкъни.

— И те ли са от ЦРУ? — попита онзи и очите му недоверчиво огледаха нестандартното им облекло.

— Да кажем, че господата поддържат неформални отношения с управлението — уклончиво отвърна Барнет.

— Аз нищо не съм направил! — изрази протеста си Рейни.

— Никой в нищо не ви обвинява. За момента ще се задоволим с отговорите на въпросите, които ще ви поставим.

— Трябва ли да повикам адвоката си?

— Това е ваше право, но присъствието на човек без пълномощия по отношение на сигурността ще ни създаде проблеми.

Докато Барнет говореше, Килкъни огледа стаята. Майка му би казала, че на това място се усеща отсъствието на женска ръка — един деликатен намек, че господин Рейни живее сам и това си личи по обстановката. Голяма част от мебелите бяха от онзи тип, които човек купува в кашони, а след това сглобява сам. В ъгъла имаше комплект стикове за голф и чифт меки обувки. В купчината списания на масичката до коженото кресло с подвижна облегалка преобладаваха

специализирани издания в областта на електрониката и космическите науки, а такива като „Редбук“ или „Пийпъл“ напълно липсваха.

Семейните снимки по стените бяха малко на брой. Над камината имаше стара снимка на горд сержант артилерист с униформа на ВМС, прегърнал жена и невръстно хлапе. До него, в специална дървена кутия, беше сгънато националното знаме.

— Ако в даден момент от нашия разговор решите, че присъствието на адвоката ви е наложително, ние незабавно ще го прекъснем и ще направим всичко възможно да осигурим присъствието му. А докато се занимаваме с това, вие ще останете под наше наблюдение.

— Ще бъда арестуван?

— Не ме разбрахте. В момента разследваме една изключително опасна ситуация. Казах „под наше наблюдение“, но това всъщност означава „под наша закрила“.

Барнет говореше с тих, вдъхващ доверие тон. Като прокурор трябва да е бил страхотен в съдебната зала, помисли си Килкъни.

— Желаете ли присъствието на адвоката си?

Рейни поклати глава.

— Тогава да започваме. Вие ли сте Ансън Рейни?

— Да.

— И работите в „Скай Еърспейс“?

— Да, вече дванадесет години.

— С какво се занимавате там?

— С научно-развойна дейност. Конструирам спътници.

— Запознат ли сте с дейността на „Скай Еърспейс“ в полза на правителството на САЩ, по-специално в областта на Системата за ядрена защита?

— Аз съм ръководител на конструкторския екип в тази област.

— Къде е работното ви място?

— В института в Палмдейл, който е собственост на компанията. Групата ми разполага с обособена сграда.

— Ако не греша, вашата специалност има пряко отношение към базираните в Космоса лазерни системи...

— Точно така — кимна Рейни. — Предлагаме разработка на затворена система от космически платформи с лазерни оръжия, които

могат да прихващат междуконтиненталните балистични ракети още преди да са се качили в орбита.

— Възможно ли е подобно оръжие да бъде използвано за нападение например на друг обект в орбита?

— Да. Това е интегрална част от системата, която предлагаме.

— А какво ще кажете за убийство на астронавти? — попита с леден глас Килкъни.

— Моля? — объркано го погледна Рейни.

— Извинете за този въпрос — намеси със сдържано раздражение Барнет. — Напоследък сътрудникът ми преживя доста трудни мигове... Преди да напусна Вашингтон, аз се срещнах с неколцина високопоставени служители от Министерството на отбраната. Те са запознати с вашата работа и високо я ценят. От тях научих, че в момента в Космоса не се провеждат изпитания на оръжия с лазерно насочване. Това вярно ли е?

— Ами... да... — заекна Рейни. — Точно така.

— Това означава, че „Скай“ не са извели такова оръжие в орбита, защото, ако е обратното, вие като негов конструктор трябва да сте уведомен... Така ли е, господин Рейни?

Домакинът не отговори, а очите му се местеха по лицата на тримата мъже.

— Така ли е, господин Рейни? — повтори въпроса си Барнет.

— Вижте, аз работя върху секретни проекти — промърмори Рейни и се сви на дивана. — Вие сте от ЦРУ и знаете какво означава това. Ако говоря за работата си, като нищо ще свърша в затвора!

— Уверявам ви, че всички присъстващи тук са проверени и имат право на достъп до секретна информация.

— Откъде мога да бъда сигурен?

— Добре, прав сте. Мисля, че ако ми дадете няколко минути, ще мога да ви успокоя.

Барнет се насочи към вратата и извади мобилен телефон от джоба си.

— Как загина баща ви? — подхвърли Килкъни.

— Баща ми ли? — озадачено го погледна Рейни, който очевидно не беше свикнал на резки промени в темата на разговор.

— Гледам парадната униформа, медалите и знамето. Трябва да е бил истински войн.

— Такъв беше. Целият му живот премина във флота. Загина при нападението срещу американските казарми в Бейрут. Служил е и във Виетнам.

— Това ли е причината да работите в областта на отбраната?

Рейни кимна.

— Не ме взеха в армията поради вродена аномалия в сърдечната дейност — промърмори той. — Баща ми даде живота си за родината и аз реших, че трябва да направя нещо в негова памет.

Барнет се върна с обемисто куфарче „Халибъртън“, сложи го на масата и щракна ключалките. Капакът му отвътре представляваше екран с течен кристал, а в долната му част имаше клавиатура и други уреди. Издърпа късата антена и я насочи към прозореца.

— Нали юг е натам?

— Да — кимна домакинът.

Директорът на ЦРУ нагласи антената, седна на дивана до Рейни и започна да набира дълга поредица от цифри. От куфарчето се разнесоха писукания — от онези, които издават факс апаратите, когато „се ръкуват“, след това всичко утихна.

На екрана изплува гербът на Белия дом, заменен от физиономията на Дарси Оутс на фона на някакъв кабинет.

— Готови ли сте, директор Барнет? — попита президентският съветник по въпросите на националната сигурност.

— Да, всичко е наред. Благодаря за бързата реакция.

— За това ще поговорим по-късно.

Оутс стана от мястото си и излезе от обхвата на камерата, а на мястото ѝ се появи фигурата на президента. Ченето на Рейни увисна от изненада.

— Господин президент — почтително рече Барнет. — Тук съм в компанията на Ансън Рейни.

— Виждам — отговори държавният глава с характерния си тексаски акцент. Беше облечен в официален смокинг. — Познахте ли ме, господин Рейни?

— Да, сър.

— Прекрасно. Когато съм облечен по този начин, малко хора го правят. Мисля, че причината е във вратовръзката... Информираха ме, че изпитвате известни колебания по отношение на въпросите на Джаксън, свързани с националната сигурност.

— Ами...

— Позволете да ви помогна. Съединените американски щати не разполагат с оръжия в Космоса и не са оторизирали никого да прави това от тяхно име. Конгресът и Министерството на отбраната не са отпусkali средства за такава дейност и не предвиждат да го правят в бъдеще. Дълбоко грешите, ако си въобразявате, че отказвайки да отговаряте на въпросите на господин Барнет, вие допринасяте за националната сигурност на страната. Директор Барнет и неговите сътрудници разполагат с пълното ми доверие и бих се радвал, ако получат и вашето.

Докато траеше тази тирада, Барнет не отделяше очи от лицето на Рейни. Човекът изглеждаше преобразен.

— Благодаря ви, сър — промълви той. — Мисля, че тези думи са напълно достатъчни.

Президентът кимна й екранът избледня.

— Т-току-що говорих с президента! — заекна от вълнение Рейни.

— Нещо, с което аз не мога да се похваля — рече Грин.

— Аз също — добави Килкъни. — А сега, след като разбрахте, че сме от добрите, отговорете на въпроса. Има ли в орбита оръжие, изстреляно от „Скай Еърспейс“?

— Да.

— През януари 2001-ва с помощта на фалшив спътник? — любопитно добави Грин.

— Откъде знаете?

Грин вдигна ръка и наpomпа бицепса си.

— Йес! — тържествено изръмжа той. — Наистина съм най-добрият!

— Ще имаш време да празнуваш — охлади го Барнет. — За какъв вид оръжие говорим, господин Рейни?

— За химически лазер, работещ на базата на деутерий, водороден флуорид и хелий. Той е нашето предложение за Системата за противоракетна отбрана, финансирана от Министерството на отбраната — или поне аз така си мисля...

— Кой друг е запознат с вашата работа?

— Извън конструкторския екип — само Си Джей Скай и Оуън Моу, който отговаря за проектите на военното министерство. Както

вече споменах, ние работим отделно от останалите департаменти на компанията... — Рейни се извърна към Грин и попита: — Как разбрахте това?

— Не беше лесно — поклати глава Грин. — Оръжието е оборудвано със стелт технология, нали?

— Да. Проектирахме „Зевс-1“ с почти нулева радарна видимост. Може да бъде засечен само когато разгърне слънчевите си панели.

— Това обяснява защо се появява периодично на екрана, след което изчезва — кимна Грин.

— Но защо изобщо го търсите?

— Защото беше използван за убийството на шестима астронавти на борда на „Либърти“ — отвърна Килкъни.

— Пресвети Боже! — ахна Рейни.

— И това не е първият подобен случай — добави Килкъни. — Според нас е унищожил десетки космически обекти.

— Не разбирам — объркано поклати глава Рейни. — Кой би си позволил подобно безумие? По каква причина?

— Парите — отвърна Килкъни. — Става въпрос за пазар, на който циркулират милиарди долари. Готов съм да се обзаложа, че „Скай Еърспейс“ разполага с готов заместник за всеки спътник, който изчезне от орбита. Как бихте постъпили, ако сте мобилен оператор и спътникът ви излезе от строя? Ще чакате месеци за нов, докато клиентите ви протестират, или още по-лошо — бягат при конкуренцията? Не, вие ще подпишете договор със „Скай“ и ще благодарите на провидението, че тя ви предлага именно онези честоти, които ви интересуват. Това е много близо до перфектното престъпление. Трудно за разкриване, още по-трудно за разследване. В крайна сметка жертвите плащат, за да им помогнете, а останалото се покрива от застраховките. Гениално!

— Можете ли да ни помогнете да открием „Зевс-1“? — попита Барнет.

— Не. Системата е проектирана по начин, който изключва достъпа до информацията по управлението и контрола. След като вдигнахме птичката в орбита, моят достъп беше ограничен до наблюдение на бордовите системи — нещо, което мога да правя и оттук...

— Покажете ни! — заповяда Килкъни.

Рейни ги въведе в домашния си офис, чието ниво на технологично оборудване впечатли дори Грин. За да улесни работата му, компанията му беше предоставила високоскоростна фиброоптична линия, която го свързваше директно с вътрешната ѝ компютърна мрежа.

— „Зевс-1“ е прототип — обясни Рейни, докато сърфираше в мрежата. — Това дава възможност за изпробване на редица системи, които да бъдат внедрени при редовното производство. С цел постоянна диагностика той е програмиран да изпраща всекидневен отчет на статута си. Обикновено преглеждам тези отчети в края на месеца и си правя заключение за работата на системите. Сега ще извадя последния отчет...

— От тях можете ли да разберете какви задачи е изпълнявал „Зевс-1“? — попита Килкъни.

— Конкретно не. Мога да кажа дали спътникът е бил придвижен, или е стрелял, но не знам кога, къде и по какво. Ще регистрирам понижение в количеството на горивото или лазернообразуващата смес, което е свидетелство за някакви действия... — Рейни замълча, за да оцени информацията, която се появи на екрана. — Тази птичка се приближава до края на полезния си живот...

— Какво означава това?

— Погледнете тук — промърмори Рейни и посочи колонка химически символи — He, He32 и NF3, под която се подреждаха множество цифри.

— Горивото за лазера? — подхвърли Килкъни.

— Да. Количеството му значително намалява. Същото се отнася и за твърдото гориво, използвано за придвижване. Бих казал, че след още една стрелба нещата ще приключат.

— Но още една стрелба ще бъде достатъчна за унищожението на МКС и екипажа ѝ, нали? — горчиво подхвърли Килкъни.

Рейни пребледня и смутено поклати глава:

— Извинете ме, ако тези думи са прозвучали безсърдечно. Но аз съм свикнал да приемам проекта като една сложна компютърна игра, при която сваляме ракетите на противника, преди да са ударили нашите градове. Дори през ум не ми е минавало, че...

— Не сте допускар подобно нещо, а? — подхвърли Грин.

Рейни кимна и заби поглед в лицето на Килкъни.

— Казахте, че „Зевс-1“ е бил използван за убийството на шестима астронавти на „Либърти“, но според медиите на борда на совалката са били седем души...

— Грешка на езика — би отбой Килкъни.

— Едва ли. Опасенията ви, че „Зевс-1“ може да атакува орбиталната станция, вероятно имат своите основания.

Килкъни хвърли кос поглед към Барнет. Да му кажа ли? Директорът на ЦРУ кимна в знак на съгласие.

— Един от астронавтите на „Либърти“ е оцелял след атаката. Видял е всичко, записал го е на видео, а след това по някакъв начин е успял да се добере до МКС, преди да му свърши кислородът.

— Пресвета Дево! — смаяно се облещи домакинът.

— Господин Рейни — започна с твърд и натезжал от авторитет глас Барнет. — Изхождайки от инцидента с „Либърти“, ние имаме всички основания да се опасяваме, че ако научи за наличието на свидетел на престъплението, вашата работодателка ще направи всичко възможно да го премахне. А тъй като вие вече сте запознат с тази информация, трябва да направите всичко възможно да ни помогнете.

— Трябва да спрем Скай, преди отново да използва това оръжие — добави Килкъни. — Дори и за последен път...

— По дяволите! — простена Рейни. — Това изобщо не е така!

— В смисъл? — втренчено го погледна Грин.

— Тя разполага с възможност за още стотици изстрели, а не само за един!

— Но нали току-що казахте, че горивото на спътника свършва?

— Това е така, но само преди седмица завършихме „Зевс-2“ и го предадохме за изпитания. След два дни ще го вдигнат в орбита.

— Откъде? — напрегнато попита Килкъни.

— От Тихия океан.

Килкъни го изгледа така, сякаш беше чул несполучлива шега.

— Той говори сериозно — рече Грин. — „Скай Еърспейс“ действително изстрелва ракетите си от една точка в океана, която се намира на около хиляда и четиристотин морски мили от Хавайските острови, точно на екватора. За целта използват модифицирана петролна платформа.

— В момента „Акватус“ и площадката за изстрелване са там — добави Рейни. — А също и Скай, която никога не пропуска

изстрелване и се появява в рамките на 72-часовия каунтдаун^[1].

— Не можем да допуснем второ оръжие в орбита! — отсече Барнет.

— В такъв случай дайте да изпратим един самолет да бомбардира гадното приспособление! — погледна го Килкъни.

— Не можете! — простена Рейни. — „Акватус“ ще остане залепен за площадката до последния момент, а на борда му има над триста души!

— Ще я ударим, след като се оттегли — настоя Килкъни. — Няколко секунди са достатъчни.

— Не става! — извика Рейни. — Проблемът не е във взривяването на ракетата носител, а в самия спътник! За разлика от предшественика си, той е далеч по-могъщ.

— Кое е още една причина да го унищожим, преди да излети в Космоса.

— Нямах предвид лазера, а ядрения реактор, който задвижва спътника — въздъхна Рейни. — Ако го взривите, ще замърсите огромна площ от океана и със сигурност ще избиете всички, които се намират на борда на „Акватус“.

— Мисля, че е прав, Нолън — замислено каза Грин. — Взривяването на ракетата ще доведе до екологична катастрофа с непредвидими последици.

— Господа, предстои ни да решим две задачи, категорични и ясни — решително се намеси Барнет. — Първата е да попречим на Си Джей Скай отново да използва оръжието в орбита. А втората — да предотвратим изстрелването на второ.

— Но Скай вече е там, на сред океана! — възрази Рейни. — Как ще я спрете?

— Има само един начин — усмихна се Килкъни.

[1] Броене в обратен ред, напр. от 10 до 0 при изстрелване на ракети и пр. — Б.ред. ↑

*Пърл Харбър, Хавайските острови**20 август*

— Ама че чудовище! — респектиран промърмори Рейни, следвайки Грин и Килкъни към пристана. — Не бях виждал такъв кораб!

„Вирджиния“ се издигаше високо над водата, а черната ѝ опашка и масивна средна част мътно блестяха под лъчите на утринното слънце.

— Подводниците са лодки, а не кораби — поправи го Грин.

Килкъни хвърли кос поглед към приятеля си, но не каза нищо. Показаха документите си на часовоя пред мостчето и той им направи знак да се качат на борда.

Екипажът беше зает с подготовката за излизане в открито море. Килкъни се насочи право към капитанската кабина.

— Трима цивилни на борда, сър — докладва той.

Джонстън вдигна глава от документите пред себе си.

— Значи вие сте виновниците за прекратяването на гарнизонния ни отпуск — промърмори той. — Да знаете, че екипажът ще ви гледа накриво.

— Ще държим главите си ниско наведени — обеща Килкъни.

— Добре. Надявам се, че моите хора не са били прекалено груби с апаратурата ви. Наложил се да преустроим торпедния отсек, за да отворим място за „тюлените“ и тяхното оборудване.

— Ясно, капитане. Позволете да ви представя Ансън Рейни. Той е добре запознат с двата съда, които са обект на плаването.

Джонстън стана и протегна ръка:

— Добре дошъл на борда, Рейни.

Килкъни ги поведе към стълбата, по която се слизаше в торпедния отсек. Предупреждението на Джонстън беше вярно: празното пространство в средата на помещението се оказа задръстено

от койките на деветнадесетте мъже, между които беше струпана екипировката им.

— Къде е лейтенантът? — обърна се той към един „тюлен“, който разглобяваше дългоцевна карабина Хеклер-Кох МП5.

— Хей, лейт! — извика младежът. — Един човек те търси!

На повикването реагира строен млад мъж с късо подстригана руса коса, който тръгна към тях от дъното на помещението, маневрирайки между хора и екипировка. Очите му внимателно опипаха прищълците.

— Аз съм лейтенант Ралф — представи се той. — С какво мога да ви помогна?

— Ще бъдем съквартиранти по време на това плаване. Аз съм Килкъни, а колегите ми са Грин и Рейни.

— Приятно ми е. Запазили сме ви три койки ей там, най-отпред, където е оборудването ви.

— Много добре — кимна Грин, обърна се към Килкъни и подхвърли: — Ще ида да видя има ли нещо за притягане.

— След минута идвам и аз — кимна Килкъни.

— Вие сте бил взведен във Втори, нали? — попита Ралф, имайки предвид Втори екип на специалните военноморски части, базиран в Литъл Крик.

— Да. Изкарах шест години там.

— Липсва ли ви?

— О, не. Успях да си създам достатъчно неприятности и без него.

Ралф се разсмя.

— Обикновено тъй става... Какъв е тоя огромен багаж там, отпред?

— Свързан е с един експериментален проект. Адмирал Доусън го разсекрети и когато имаме време, ще ви разкажа за него. А сега нека разгледаме вашите оперативни планове, както повеляват правилата... Рейни е Британската енциклопедия по отношение на „Скай Еърспейс“, разполага с подробни чертежи на двата кораба.

Силната ръка на Ралф се стовари върху рамото на учения.

— От този момент нататък вие сте най-добрият ми приятел, сър! — извика той. — Хайде да идем ей там и да си поговорим...

„Вирджиния“ напусна Пърл Харбър точно по пладне, плъзна се под морската повърхност и пое курс на юг.

„Акватус“

Тао се върна в съзнание веднага след като я прехвърлиха на борда. Химикалите бавно напуснаха организма ѝ, но физическата слабост остана. Лежеше на една страна върху широко легло, китките и глезените ѝ все още бяха здраво овързани.

Изяде бавно и с безкрайна предпазливост първата храна, която ѝ дадоха, след като се свести — зеленчукова супа, соленки и кутийка безалкохолно, но въпреки това върна обратно поне половината от нея. След инжекциите на Унгер се чувстваше ужасно слаба, виеше ѝ се свят.

Отвори очи и погледна пазача, седнал на стол до вратата. Той не ѝ обърна никакво внимание, потънал в DVD версията на „Грозниците“, която течеше по екрана на малкия телевизор срещу него. Особеният звук на кокалчета, потъващи в меката кожа на жертвите, го караше одобрително да хъмка.

Тао се претърколи по гръб. Лявата ѝ ръка беше изтръпнала. През прозорчето се виждаше късче нощно небе. Само най-ярките звезди успяваха да пробият яркото сияние на палубното осветление. Усети някакво съвсем леко люлеене, но не беше сигурна дали се дължи на движението на кораба или на силно пострадалото ѝ чувство за равновесие.

Размърда ръката си колкото можеше и кръвта ѝ постепенно се раздвижи. Отлепи глава от възглавницата и я задържа във въздуха. Стените не се завъртяха пред очите ѝ. Легна обратно, изпускайки въздишка на облекчение.

— Извинете — тихо подвижна тя.

Пазачът не ѝ обърна внимание.

— Казах извинете! — повиши глас тя, надвиквайки се с музиката на филма.

— Какво искаш? — обърна се мъжът.

— Трябва да отида до тоалетната.

— Защо? — сопнато попита пазачът, недоволен, че го прекъсват.
— От вчера нищо не си пила и яла!

— Въпреки това природата си иска своето... Отвържете ме, ако обичате.

— Добре де — промърмори той и откачи радиостанцията от колана си. — Боби, обажда се Джими от каюткомпанията... Тя иска да използва тоалетната.

— Ще изпратя някого — отвърна мъжки глас, примесен с леко пропукване.

— Благодаря.

Минута по-късно пазачът отвори на колегата си, който извади пистолета си и остана до вратата.

— Вдигни се до седнало положение — пристъпи към леглото любителят на киното.

Тао спусна краката си на пода и направи усилие да изправи горната част на тялото си.

— Ох! — направи гримаса тя.

— Пак ли ще драйфаш?

— Не, само ми се завъртя главата.

Онзи клекна и срязва пластмасовото въже, пристегнало глезените ѝ. Върху кожата ѝ се очертаха две дълбоки резки.

— Стани!

Тао се изправи и се завъртя с гръб към него. Той срязва въжето, стегнало китките ѝ. Дланите започнаха да я сърбят от увеличения приток на кръв.

— Хайде, иди да си свършиш работата и се връщай обратно!

Тя влезе в банята и затвори вратата след себе си. Малкото помещение беше прочистено от всичко, което може да се използва като оръжие — пръчки за хавлии, държачи за тоалетна хартия или друго оборудване. Завъртя крана на мивката, седна на тоалетната чиния и започна да масажира китките и глезените си. После раздвижи врат и тръгна надолу, раздвижвайки всяко мускулче на схванатото си тяло.

Вратата изкънтя под тежкия пестник на пазача.

— Свърши ли? — извика той.

— Момент...

Тао подложи длани под водната струя, после спря крана и отвори. От ръцете ѝ капеше вода.

— Няма кърпи...

Пазачът нетърпеливо изсумтя, грабна една кърпа от купчината на масата и ѝ я подаде.

Посягайки да я поеме, Тао сви длан, а палецът и показалецът ѝ се стрелнаха към гърлото на пазача, извити като куки. Направи бърза крачка напред, за да използва тежестта на тялото си и пръстите ѝ светкавично прекъснаха преминаването на въздух през трахеята му.

Шокиран от нападението, пазачът направи крачка назад. Тао го сграбчи за слабините и го блъсна в нужната посока.

Когато тялото на пазача се стовари върху него, мъжът до вратата тъкмо вдигаше пистолета си. Ръката му отскочи към гърдите, пръстът му механично натисна спусъка. Трясъкът на изстрела бе заглушен от телата, а куршумът го улучи точно под брадичката, вкарвайки натрошените частици директно в мозъка.

Очите му станаха стъклени и се забиха в лицето на другия мъж, който опулено го гледаше. Краката им се подгънаха едновременно. Тао направи крачка назад и ги остави да се свлекат на пода, после прибра пистолетите им и радиостанцията на пазача. Хвърли поглед през прозорчето, но не видя нищо, освен мътно проблясващите води на океана.

Ако и от другата страна няма бряг, значи съм някъде в открито море, помисли си тя.

Единият пистолет пъкна в джоба на якето си, а другият стисна в ръка, прикривайки го с една от кърпите. До вратата на каютата имаше схема за аварийно напускане. От нея разбра, че се намира на един от горните етажи на изключително голям морски съд на име „Акватус“, а двете страни на коридора завършват със стълбища.

Радиостанцията мълчеше, стъпки в коридора също не се чуваха. Протегна ръка и внимателно завъртя топката на бравата. Широкият коридор беше слабо осветен през нощта и абсолютно пуст.

Плъзна се навън, електронната брава тихо щракна зад гърба ѝ. По стените имаше снимки в рамки, показващи кораба от различни ъгли, включително и панорамни. На повечето от тях „Акватус“ беше скачен с огромна плаваща платформа, в центъра на която се издигаше ракета с надпис „Скай“ върху корпуса. Други фотографии предлагаха ретуширани изображения на космически апарати в полет, някои от които носеха същото лого.

Спусна се няколко етажа по-долу. На стълбите срещу нея се появиха две жени по шорти и тениски, увили дебели пешкири около вратовете си. Бяха запотени, ръцете и краката им блестяха на слабата светлина. Очевидно излизаха от фитнес или някакво друго упражнение с физическо натоварване. Тао забави крачка, провери дали кърпата покрива пистолета в ръката ѝ, след което бавно излезе на площадката.

— Извинете, май се загубих — промълви със смутена усмивка тя.

— О, а къде искате да отидете? — попита едната от жените.

— В помещение, от което мога да изпратя съобщение.

— Значи стаята за електронна поща на второ ниво. Спуснете се още един етаж, после тръгнете надясно. За пръв път ли сте на борда?

— Да — свенливо отвърна Тао.

— Не се притеснявайте. Аз присъствам на изстрелване за пети или шести път, но едва на третия започнах да се ориентирам.

— Благодаря ви.

Тао се спусна един етаж по-долу и зави по коридора вдясно. И тук беше пусто, но от далечния край се чуваха приглушени гласове. Следвайки указанията на жената, тя лесно откри помещението за електронна поща, което се оказа празно. Влезе и побърза да превърти резето.

Мониторът светеше, готов за електронни послания. Пръстите ѝ полетяха по клавиатурата. Мислеше в движение и бързаше да опише събитията, на които беше станала свидетел — потопяването на „Морски лъв“, убийството на Килкъни, отвличането ѝ и всичко, което знаеше за моментната ситуация.

Радиостанцията до нея тихо пропука. Бяха открили телата на пазачите ѝ. Продължи да пише, опитвайки се да включи максимално количество информация в имейла си.

Прозвучаха кратки заповеди. Претърсването на кораба започваше. Част от участниците в него бяха насочени към второ ниво.

Прекъсна писането, натисна бутона SEND и излезе от стаята, заключвайки след себе си. Тръгна към стълбите в дъното на коридора, а над главата ѝ се разнесе шум от бягащи крака.

— Ето я! — извика един глас от площадката над главата ѝ.

Тао изскочи на главната палуба. Надстройката над главата ѝ беше с височината на 10-етажна сграда. На няколко метра от борда на

„Акватус“ се простираше огромен изкуствен остров, осветен от ярки прожектори. В средата му работеха огромни кранове, които бавно изправяха ракета с издължен корпус. Неколцина мъже наблюдаваха операцията от непосредствена близост.

Очите ѝ откриха металното мостче, което свързваше двата съда, краката я понесоха към него. Двамата зад нея хукнаха подире ѝ, а единият вдигна радиостанцията към лицето си.

— Насочва се към моста.

Тао стъпи на покритието от гофрирана ламарина. В същия момент в противоположния край се появи фигурата на мъжа, който я беше разпитвал на борда на „Морски лъв“. Очите му не се отделяха от лицето ѝ. Заковала се на място, тя измъкна пистолета изпод прикритието на кърпата.

— Не можеш да напуснеш кораба — каза с равен глас Моу. — Няма къде да избягаш.

— Знам.

— И да ме застреляш, това няма да промени нещата.

— Но ще ми достави огромно удоволствие.

Моу направи крачка към нея и тя се прицели в главата му. После извади втория пистолет и го насочи към преследвачите зад гърба си. Моу се закова на място и направи знак на хората от „Акватус“ да сторят същото.

Тао го държа на прицел до момента, в който очите му се появи колебание. После направи леко движение и хвърли двете оръжия зад перилата. Шумът от съприкосновението им с водата бе погълнат от звуците, съпътстващи оживената дейност на площадката за изстрелване „Арго“.

21 август

Тао се предаде без съпротива и покорно се остави да я върнат обратно в кабината на високия етаж. Беше свършила каквото трябва, всичко друго би било непродуктивно и вредно. Сега единствената ѝ цел беше да остане жива.

Трупове те ги нямаше, а петната по мокета бяха напръскани с химикал, който миришеше гадно. Унгер и Моу лично наблюдаваха как връзват ръцете и краката ѝ и я полагат на леглото. Охраната беше поверена на двама пазачи с изричната заповед да я развързват само под дулото на оръжието. Заповедта важеше и за парцала, който натикаха в устата ѝ, с допълнението, че не трябва да бъде хранена и обслужвана.

Часовете след краткото си бягство Тао прекара в дрямка, решила да пести сили и да успокои духа си. Въпреки това чу бученето на хеликоптера, който направи един кръг над кораба и подходи за кацане. Тридесет минути по-късно Моу, Унгер и двамата пазачи я прехвърлиха в просторен апартамент на най-горния етаж на надстройката.

Преведоха я през елегантен салон с широки прозорци, предлагащи великолепна гледка към океана от двете страни на кораба, след което влязоха в просторен кабинет. Стените бяха сиво-бели, а обзавеждането — скъпо и елегантно, подчертано морско и подчинено на високите технологии — очевидно беше проектирано специално за това помещение от някакъв съвременен капитан Немо.

В черното кожено кресло зад писалището седеше жена, приближаваща петдесетте, с гъста и силно прошарена черна коса.

— Аз съм Си Джей Скай — представи се тя. — Моля, седнете.

Тао не помръдна и двамата охранители безцеремонно я тръснаха на стола срещу бюрото.

— Любопитна съм да разбера защо шеф на малка инвеститорска фирма като вас проявява интерес към колекция от дефектирали спътници — започна Си Джей. — Любопитството ми значително нарасна, когато научих, че първоначалното финансиране на вашата

фирма е дело на Централното разузнавателно управление. И стана неударимо, когато се захте с издирването на старата руска космическа станция... По тази причина помолих сътрудниците си да ви доведат, за да си поговорим. За съжаление в момента съм притисната от неотложни задачи и не разполагам с време за любезности.

Унгер кимна на пазачите и те заеха позицията от двете страни на Тао, приковавайки я към стола. Вдигна ръкава ѝ и потърка кожата с парче марля, напоено в спирт, след което уви тънък маркуч около ръката ѝ над лакътя, за да изскочи вената. Пазачите я държаха в желязна хватка.

Иглата проникна под кожата ѝ. Убождането бе последвано от чувство за топлина, сякаш във вената ѝ проникна течен огън. Топлината бързо тръгна към рамото и шията ѝ, а после проникна в мозъка. Главата ѝ клюмна назад. Унгер се наведе да провери разширените ѝ зеници. Пулсът ѝ рязко се ускори под въздействието на адреналина и наркотичното вещество.

— Готова е — кратко докладва той.

Скай стана, заобиколи бюрото и се облегна на предната му част, заемайки позицията директно срещу отпуснатото тяло на пленницата.

— Чувате ли ме?

— А-а-а... — тихо отвърна Тао.

— Какво търсите?

— Оръжие.

— От какъв тип?

— К-к-космически лазер... — просъска Тао.

— Защо мислите, че в Космоса има лазер?

— „Либърти“.

— Космическата совалка „Либърти“?

— Аха-а-а.

— Но „Либърти“ беше улучена от метеорит.

— Не — прошепна Тао и главата ѝ се люшна. — Лазер.

— Защо мислите, че „Либърти“ е била атакувана от лазер?

— „Окълъс“.

Скай хвърли кос поглед към Моу, който сви рамене. За него отговорът на Тао беше лишен от смисъл.

— Какво е „Окълъс“?

— Шпионски спътник. Улучен от лазер. „Либерти“ беше изпратена да... да го прибере.

— „Либерти“ беше изпратена да прибере спътник на „ЗитаКом“ — възрази Скай.

— „Окълъс“.

— Откъде знаете, че „Либерти“ е била улучена от лазер?

— Астронавтът... Видял е всичко...

Скай се втренчи в дрогираната жена.

— Всички астронавти са мъртви!

— Един... един оцеля...

— Не може да бъде! — поклати глава Моу и се обърна към Унгер: — Сигурен ли си, че тази субстанция действа?

— Тя няма нищо общо с детектора на лъжата — отвърна онзи. — Никой не може да измами наркотика.

— Достатъчно! — вдигна ръка Скай и двамата млъкнаха. — Роксан, наистина ли е оцелял един от астронавтите на „Либерти“?

— Да...

— Къде е той в момента?

— Станцията...

— Международната космическа станция?

— Аха...

Скай се отдръпна, лицето ѝ видимо пребледня.

— Махнете я оттук! Върнете я в кабината. Веднага!

Пазачите наградиха отпуснатото тяло под мишниците и побързаха да излязат.

— Няма начин да лъже, така ли? — остро попита Скай.

— Никакъв — кимна Унгер. — Дрогата премахва всички психически задръжки. В състоянието, в което се намира, тя може само да отговаря на въпросите ви.

— Но как е възможно астронавт да напусне „Либерти“ и да се добере до космическата станция?! — избухна Моу. — Това е абсурд!

— Очевидно не е — поклати глава Скай. — И този астронавт е видял достатъчно, за да убеди силните хора във Вашингтон да започнат разследване. Надуших, че нещо не е наред, още в момента, в който „ЗитаКом“ обяви, че са наели НАСА за прибирането на спътника ѝ. Далеч по-икономично би било просто да изстрелят нов. Но от друга

страна, шпионският спътник от ново поколение е инвестиция за около един милиард долара...

— Какво означава всичко това? — вдигна глава Моу. — За какви шпионски спътници говорим?

— Означава, че правителството е направило това, което правим и ние — изстрелва секретни товари. — Очите ѝ се заковаха в лицето на Моу: — А твоите хора са го пропуснали. Което означава, че всичките ни усилия отиват на вятъра.

— Какво ще правим сега? — промърмори Моу. — Оцелелият астронавт представлява огромна опасност!

— Отлично съзнавам какво представлява! — сопнато отвърна Скай. — Ще решим проблема в момента, в който вдигнем новия спътник в орбита!

— Разполагаме и със „Зевс-1“ — напомни ѝ Моу.

— Горивото му е прекалено малко, за да атакува цел като МКС — поклати глава Скай. — Екипажът лесно ще се справи с евентуалните поражения, а последващото разследване ще елиминира версията за случаен сблъсък с друг космически обект. Мерките за разделно изпълнение на проекта „Зевс“ ще бъдат достатъчни и правителството никога няма да получи физически доказателства за нашата намеса. А без тях всякакви изявления на наши служители и сътрудници ще бъдат приети като недоказани слухове.

Скай помълча, после с леден глас добави:

— За да бъдем сигурни, че срещу нас няма да бъдат отправени никакви обвинения, МКС трябва да бъде незабавно унищожена, а останките ѝ разпръснати по такъв начин, че евентуалното им възстановяване да бъде абсолютно невъзможно!

Бойна подводница „Вирджиния“

— Сър, получихме сигнал за сателитно съобщение — докладва дежурният офицер.

— Изкачете се на комуникационна дълбочина — заповяда капитан Джонстън.

— Слушам, сър, на комуникационна дълбочина. Носът пет градуса нагоре.

— Носът пет градуса нагоре, слушам, сър — повтори кормчията на пулта.

Следвайки електронните команди, носовите пропелери на „Вирджиния“ се включиха и подводницата бавно се насочи към повърхността. Не след дълго водата над нея изтъня до двадесетметров пласт.

— Изравнете носа — заповяда помощникът.

— Слушам, изравняваме носа — отговори кормчията, а след няколко секунди добави: — Носът на нула градуса.

— Посланието тръгва, сър.

Джонстън се наведе над комуникационния пулт. Кратката импулсна трансмисия се осъществи за секунди, компютърът я дешифрира и екранът се запълни със ситен текст.

— Това ли е всичко? — попита Джонстън, след като се запозна със съдържанието му.

— Да, сър.

— Помощник — изправи се капитанът. — Потапяне до шейсет и пет и пълен напред по досегашния маршрут. Поеми командването, аз слизам в торпедния отсек.

Шестнадесетте „тюлени“ на борда на „Вирджиния“ сякаш бяха навсякъде — част от тях тренираха работа с външния шлюз, други отработваха различни аварийни ситуации. Истинско стадо скакалци, по думите на корабния готвач. Джонстън бе принуден да напомни на екипажа, че „Вирджиния“ е конструирана по начин, предвиждащ

превозването на подобни „скакалци“ до всяко място, на което някой тъпак си е позволил да ядоса добрия стар Чичо Сам...

Килкъни и двамата лейтенанти на „тюлените“ се бяха навели около монитор с плосък екран, на който се виждаха чертежите на площадката на изстрелване.

— Офицер в отсека — извика един от тюлените, забелязал появата на капитана.

— Продължавайте — вдигна ръка Джонстън, предотвратявайки официалното посрещане на старши офицер. — Килкъни, ще ми отделиш ли минутка?

— Разбира се, сър.

— Току-що получихме съобщение от птичката — промърмори Джонстън, след като двамата се отдалечиха по посока на входния люк. — По всичко личи, че става въпрос за имейл на твой познат, пристигнал от доста необичайно място.

— Келси?

— Не. Роксан Тао. Според посланието, което получих току-що, тя се намира на борда на „Акватус“.

Килкъни безмълвно поклати глава, а на лицето му изплува широка усмивка.

— Добра новина, а?

— Най-добрата!

„Акватус“

22 август

„Акватус“ беше пуснал котва на три морски мили от „Арго“. На стартовата площадка нямаше нито един човек, а управлението ѝ се осъществяваше дистанционно от командната зала на борда на кораба — пълно копие на онази, която съществуваше на „Арго“.

Затворена в кабинета си на последния етаж, Скай изучаваше орбитата на спътника, който бе монтиран в горната част на ракетата носител 4GR. Малко повече от час след изстрелването той трябваше да се отдели от последната степен на ракетата и да навлезе във висока орбита около Земята. В същия момент щеше да се осъществи и връзката му с останалата част от съзвездието „Скай“, а екипът по изстрелването щеше да прехвърли контрола върху него на оперативната група в Щатите.

След това прехвърляне предстоеше подробна диагностика на параметрите на полета плюс проверка на комуникационните му средства и другата електроника на борда. Неспособни да възстановят нормална връзка със спътника и да коригират възникналите проблеми в навигацията, инженерите на „Скай“ ще бъдат принудени да вземат трудното решение да извадят от орбита безполезния космически апарат, опитвайки се да запазят мястото му в нея за следващ спътник. В момента, в който повреденият апарат навлезе в перигея си и изчезне от обхвата на наземните станции за проследяване, той ще бъде смятан за унищожен.

Скай си представи физиономията на застрахователя си, който ще трябва да покрие загубата на спътника, и по лицето ѝ пробяга усмивка. С неговите пари тя щеше да покрие голяма част от разходите по създаването на „Зевс-2“.

В момента, в който „Скай Еърспейс“ обяви загубата на контакт с умирация комуникационен спътник, „Зевс-2“ щеше да включи системата „Стелт“ и да поеме по невидимата си орбита над земните

полюси. От този миг нататък единствено Си Джей Скай щеше да знае точното му местоположение във всеки момент и само тя щеше да управлява неговите действия.

А през тези първи часове в орбита „Зевс-2“ щеше да потърси и открие първата си жертва.

„Саниа“

Приведен над рамото на радарния оператор, капитан Чи Юченг — командир на китайския разрушител „Саниа“, внимателно наблюдаваше хода на бялата черта в посока обратна на часовниковата стрелка върху електронния екран. Тя приличаше на тънката стрелка на хронометъра, който си беше купил по време на краткия престой в Хонолулу, но функциите ѝ бяха далеч по-сложни, тъй като отчиташе и обработваше данните за всеки обект, попаднал в обхвата на голямата антена, която се въртеше високо горе, над трапецовидната суперструктура на разрушителя. На неголямо разстояние от левия борд плаваше „Ханджоу“ — корабът двойник на „Саниа“. И двата съда бяха руско производство, клас „Съвременен“, част от петте поръчани в руските докове разрушители, които щяха да пристигнат до средата на десетилетието и с които Военноморският флот на КНР основателно се гордееше. Обратният сигнал от радара на „Ханджоу“ беше силен и ясен.

След като напуснаха последното пристанище от посещението си на добра воля в Мексико и Съединените щати, разрушителите и техните кораби цистерни поеха към дома, пресичайки Тихия океан. На двеста мили западно от Хавайските острови те смениха курса и поеха право на юг. След което изключиха триизмерните си радари за сканиране на океанската повърхност и преминаха на системата „Рейтеон“, използвана от търговските кораби. Макар и стар, номерът на „вълка в овча кожа“ все още вършеше добра работа.

Чи и операторът на радара се намираха в Командно-информационния център — една каюта без прозорци, разположена дълбоко в бронираната утроба на кораба. В средата ѝ се беше разположил капитан Яо Шою — морски вълк с двадесет и пет годишен стаж във флотата, който съсредоточено прехвърляше дебел сноп разкодирани съобщения. Около него се бяха разпръснали всичките дванадесет членове на дежурната смяна, заети с мониторинг на

корабните системи. Те бяха мозъкът на този смъртоносен железен дракон.

Надничайки отвъд линията на хоризонта, радарът на „Сания“ улови два силни обратни сигнала. Те идваха от двойка големи морски съдове, пуснали котва точно на екватора.

— Радарен контакт с целта, капитане — извика Чи. — Разстояние тридесет и два километра. Два кораба на 154 запад, нула север.

Капитан Яо бързо пресметна наум — намираха се на по-малко от четиридесет минути от „Акватус“.

— Информирайте „Ханджоу“ за контакта — разпореди той. — Те трябва да заемат позиция вляво от флагманския кораб. Увеличете скоростта на тридесет възела. Помощник, поемете командването, аз отивам на мостика.

Килкъни се присъедини към взвода „тюлени“, който чакаше пред кърмовия шлюз на „Вирджиния“, която бързо се приближаваше към набелязания район. Мъжете бяха облечени от глава до пети в черни леководолазни костюми „Неотекс“ с прикрепени на гърдите дихателни апарати „Дрегер LAR-VI“. Всеки от тях носеше оръжие и екипировка за конкретната задача, която щеше да изпълнява. От коланите им висяха плавници, а лицевите маски бяха дръпнати надолу.

Обичайната предстартова треска беше отминала заедно с процедурите по обличането. Хората чакаха търпеливо, в мълчание. Всичко беше готово, играта можеше да започне.

Взводът беше разделен на две според изискванията на мисията. Четиричленен екип щеше да атакува опразнената от хора стартова площадка, а овладяването на „Акватус“ бе поверено на екип от дванадесет души, към които се присъедини и Килкъни.

Първоначално Ралф и Стивърс — заместник-командирът на взвода, категорично се обявиха против участието на цивилен, въпреки че този имаше богат опит като бивш „тюлен“. Те бяха на мнение, че годините, прекарани извън херметически затворената общност на специалните части, със сигурност са притъпили остриите като бръснач инстинкти — умствени и физически, които се изискват за изпълнението на специални бойни задачи. Но заповедта беше категорична, тъй като през последните два дни Килкъни бе доказал, че все още умее да мисли и действа адекватно. Разбира се, той си даваше сметка, че за взвода ще си остане външен човек, и по тази причина мълчаливо прие ролята на периферен участник в атаката.

Рейни и Грин останаха в торпедния отсек, в компанията на О’Рорк — освободен от вахта сонарен оператор, който щеше да помага за прехвърлянето на оперативната информация към командния пункт.

Подводните части на двата съда на „Скай“ се очертаваха съвсем ясно на екрана — тежки бели конструкции, около които лениво се

плискаха океанските вълни. В ъгъла, диагонално от тях, мигаше дългата светеща чертичка на „Вирджиния“.

— Можете ли да фиксирате изображението върху първата цел? — попита О’Рорк.

— И още как — кимна Грин, начука няколко команди на клавиатурата и холографското изображение се спря върху по-малкия от обектите. Ясно се очертаха както двойните понтони на „Арго“, така и осемте подводни крака на платформата. Около понтоните, на равни разстояния между тях, се виждаха осем малки завихрения. Те бяха предизвикани от действието на двигателите, които поддържаха позицията на платформата точно над екватора. Грин прокара пунктирана линия между носа на „Вирджиния“ и по-близкия понтон на „Арго“. Под нея се появиха колони от цифри, отчитащи разстоянието до понтона и ъгъла, под който подводницата се приближаваше към него.

Подхождаха към целта от североизток. Планът на Джонстън предвиждаше да минат под платформата, където да пуснат първия екип „тюлени“, а след това да опишат широка дъга и да заемат позиция зад кърмата на „Акватус“.

— Контрол, тук торпедният отсек — включи микрофона О’Рорк. — Целта на два градуса шейсет и пет, разстояние сто и тридесет метра.

— Разбрано, Торпедо.

На екрана ясно се видя как двойните перки в опашката на „Вирджиния“ забавиха ход и подводницата намали скоростта си до три възела. На практика това си беше чисто пълзене, но напълно достатъчно да компенсира подводните течения.

* * *

— Нагоре, Алфа! — заповяда Стивърс.

Трима „тюлени“ го последваха по стълбичката към камерата в надстройката на корпуса. „Вирджиния“ беше първата подводница с вграден вътрешен шлюз, който по всяко време можеше да пуска и прибира леководолази — до девет човека наведнъж.

Последният „тюлен“ затвори херметизиращия люк и водата нахлу в шлюза. Мъжете от екипа чакаха спокойно изравняването на

налягането, дишайки през кислородните маски. Когато водата стигна до гърдите им, те се наведоха и сложиха плавниците си. Благодарение на система от клапани шлюзът се пълнеше бързо, но равномерно, без пенене и завихряне. След по-малко от три минути той се напълни догоре и налягането му се изравни с това на океана зад стоманения корпус.

Стивърс отвори горния люк и се оттласна навън. Налягането автоматично задейства външната вратичка на корпуса, която плавно се плъзна встрани. Един по един тюлените се измъкнаха навън. Стивърс ги изчака, после натисна лоста за затваряне и се плъзна нагоре, встрани от огромната пура на подводницата. На по-малко от тридесет метра над главите им тъмнееше силуетът на „Арго“.

— Страхотно! — прошепна Рейни, приковал очи в четирите фигурки, които напуснаха задната част на „Вирджиния“ и започнаха да се издигат към повърхността.

— Контрол, тук торпеден отсек — вдигна микрофона О’Рорк. — Алфа е навън.

— Разбрано, Торпедо. Продължаваме с втората част на операцията.

Докато „Вирджиния“ бавно скъсяваше разстоянието до „Акватус“, деветте членове на екипа Браво заеха позиция във вътрешния шлюз и отвориха горния люк. Подводницата намали ход, заемайки позиция на 40 метра под повърхността, малко встрани от кила на големия кораб над нея. Екип Браво напусна борда, след което процедурите се повториха за Килкъни и последните трима от тюлените.

Залепил се за екрана, Грин наблюдаваше придвижването на тринадесетте леководолази към огромния бял корпус, който едва забележимо се поклащаше. Изостреният кил на „Акватус“ се проточваше извън обхвата на холографската апаратура. С дължина от

над сто метра и три пъти по-голяма широчина корабът над главите им далеч превъзхождаше размерите на подводницата.

— Не бих искал да съм на този кораб, когато „тюлените“ се качат на борда — промърмори О’Рорк. — Ако имат капка ум в главите, онези горе би трябвало веднага да се предадат!

— Не забравяйте, че Си Джей е умна жена — обади се Рейни. — Гениално умна, бих казал...

Грин продължаваше да наблюдава фигурките на водолазите, които бързо се издигаха към повърхността. Надяваше се, че всичките тринадесет ще се върнат обратно.

— Мисля, че вие двамата бъркате интелигентността с мъдростта — обади се той. — Предвид случилото се досега, Скай би трябвало да прояви достатъчно благоразумие и да приеме поражението.

— Торпеден отсек, тук Контрол — пропука в репродукторите гласът на първия помощник.

— Слушам, Контрол — отговори О’Рорк.

— Сонарът засича обект на три-три-пет, приблизително разстояние 15 хиляди метра, бързо се приближава. Можете ли да го идентифицирате?

Грин набра информацията почти едновременно с данните, които предаде Полсън. Холографският екран помътня за момент, после очерта една цилиндрична площ от морската повърхност с приблизителна площ от двадесет квадратни километра.

— Прието, Контрол — обади се О’Рорк, заковал очи в бавно оформящото се холографско изображение. — Виждаме два корпуса...

Корабите бързо се приближаваха, изображенията им на екрана нараснаха до близо тридесет сантиметра. Носовете им пореха водата, вдигайки високи вълни.

— Двойно изображение на корпусите...

— Готово — промърмори Грин и набра съответната команда. Под изображенията се появиха колонки с цифри, маркиращи точните размери на корпусите, хванати от системата за акустична дневна светлина.

— Дължина пет-едно-едно, точка осем фута — обяви сонарният оператор. — Кил пет-шест, точка осем фута. Газене две-едно, точка Три фута.

— Пускам ги в базата данни — каза Грин, после кимна с глава:
— Имаме идентификация.

— Контрол, обектите на повърхността са два разрушителя, клас „Съвременен“ — обяви О’Рорк.

— „Съвременен“? — учуди се Джонстън. — Какво, по дяволите, търсят тук руснаците?

— Може да са китайски, сър — обади се Полсън. — Тяхна двойка разрушители напусна Пърл Харбър малко преди нас.

— За мен е важно, че въпросните кораби не принадлежат към флота на САЩ. Затова заповядвам да се вземат на прицел с всички възможни варианти, тъй като това малко рандеву има всички шансове да се превърне в шумен купон!

Екип Алфа приближи потопяемите понтони на „Арго“ и се раздели на две. Всеки от понтоните имаше по два електродвигателя за компенсиране на теченията — малки странични пропелери, монтирани непосредствено под морската повърхност. Включени към компютрите на борда и автоматичната GPS система, те бяха в състояние да контролират позицията на платформата изключително прецизно дори и в бурно море.

Стивърс и партньорът му се насочиха към двигателите на левия борд, а другата двойка пое онези на десния. Поставиха експлозивите малко над валовете на всеки двигател. Количеството взрив беше изчислено така, че да ги извади от строя, без да повреди платформата.

Придвижваха се от кърмата към носа, придържайки се в близост до горната част на понтоните. Когато приключи с поставянето на зарядите, екипът се събра около централния понтон, направи кратка почивка за декомпресия на дълбочина десет метра, след което продължи нагоре, към морската повърхност. Четири черни точки изскочиха почти едновременно над водата в сянката на платформата.

Стивърс вдигна часовника пред очите си и започна да отброява:
— Три... Две... Едно...

Четирите синхронизирани експлозии предизвикаха водопад от снежинки върху холографския екран в торпедния отсек на „Вирджиния“. Четиримата „тюлени“ се превърнаха в обезглавени фигури, тъй като горната част на телата им беше над водната повърхност. После една по една фигурите започнаха да изчезват. „Тюлените“ се качваха на площадката.

— Контрол, тук торпеден отсек — включи микрофона О’Рорк. — Алфа елиминира двигателите на „Арго“ и се качва на борда.

Изправен пред командното табло, капитанът на „Арго“ следеше показанията на контролните уреди. Почти веднага забеляза отклоненията в дължината и ширината, маркирани от компютризираната GPS система.

— Течението ни измества от позиция. Проверете коригиращите двигатели.

— Не реагират — отвърна първият помощник. — Нито един от тях не отговаря на командите.

Капитанът вдигна глава към часовника, отброяващ времето до старта. Оставаха по-малко от седем минути.

— По дяволите! Това ще разгневи един куп народ! — Вдигна слушалката и набра три цифри. — Ръководител на изстрелването, говори капитанът на „Арго“. Докладвам за липса на реакция на коригиращите двигатели. Площадката за изстрелване се отклонява от позицията си.

— Голямо ли е отклонението? — попита Скай.

— Незначително — отвърна ръководителят на изстрелването. — Морето е спокойно. По мои изчисления в момента на старта ще сме се отклонили на не повече от седем-осем метра.

— В такъв случай не спирайте броенето.

Изправен на мостика редом с капитан Джин Гоужун, Пенг наблюдаваше как „Ханджоу“ заема позицията вляво от „Акватус“.

— Намалете скоростта до пет възела — заповяда капитанът.

Мощните нискочестотни вибрации, които съпътстваха придвижването им с тридесет възела в час, бавно заглъхнаха. От гърдите на Пенг се изтръгна въздишка на облекчение. Очите му бавно опипаха дългия бял корпус, който се поклащаше на двеста-триста метра от тях.

— Значи най-сетне ще пипнем жената, която уби нашите космонавти, а? — подхвърли с опасен блясък в очите капитанът.

— Да — кимна Пенг. — И ще я накажем.

Запази за себе си опасенията, които отдавна се бяха надигнали в душата му. Не биваше да подценяват жена, която е в състояние да свали космически апарат в орбита...

— Капитане — напрегнато се обади Перес. — Онези кораби, които хванахме на радара преди половин час...

— Кибиците? Какво за тях?

— Заемат позиции странично на обектите и според мен съвсем не са тук, за да наблюдават изстрелването.

Уърнър скочи от мястото си, грабна бинокъла и пристъпи към един от широките прозорци на мостика. Оказа се, че бинокълът е напълно излишен. Дългият сив кораб беше само на километър от тях, а палубата му беше отрупана с различни оръжия. Гледката беше внушителна и предизвикваше страх. Уърнър вдигна бинокъла пред очите си и започна оглед. На кърмата се развяваше китайски флаг.

— Още един, близък на този, има от другата страна — обади се Перес.

— Получаваме сигнал за връзка, капитане — обади се радистът.

— Приемай — отвърна Уърнър, включи радиостанцията си и надяна слушалките.

— Говори капитан Уърнър, „Акватус“.

— „Акватус“, тук китайски разрушител „Сания“ — обяви капитан Яо. — Пригответе се за посещение на борда.

— Отказвам, „Сания“ — решително отвърна Уърнър. — Този кораб плава под флага на Съединените американски щати и вие нямате право да се качвате на борда.

— На борда ви се намира криминален престъпник, издирван за убийство от прокуратурата на КНР — остро отвърна Яо.

— Да бе, как не — промърмори встрани от микрофона Уърнър, после натисна копчето: — „Сания“, ние изобщо не сме се доближавали до териториалните води на Китай. Ние сме търговски кораб, който е ангажиран с изстрелването на мирен комуникационен спътник, а вашето присъствие пречи на работата ни.

— Вашата работа е без значение! — отсече китаецът. — Подгответе се за посещение на борда!

— Капитане, те спускат лодки!

— Оръжеен контрол вика мостика! — обади се командир Чи. — Радарът фиксиран върху целта.

— Другарю Лин, колко според вас струва онези ракета, дето стърчи в центъра на площадката? — попита капитан Яо, обръщайки се към дежурния наблюдател на мостика.

Помощник-командирът се замисли за момент, давайки си ясна сметка за удоволствието на капитана, превърнал се в инструмент на националното отмъщение. Същевременно не забравяше, че предстоящата акция със сигурност щеше да доведе и до собственото му повишение.

— Вероятно около един милиард юана, другарю капитан — отвърна той.

— Това е добра цена за престъпленията на тази жена, не мислите ли? — злорадо подхвърли капитанът, после стисна устни и заповяда: — Открийте огън!

Сигналят от мултибандовия радар се прехвърли в компютърната система на „Сания“, която светкавично обработи параметрите за

стрелба, излъчвани от стартовата площадка „Арго“. Лафетите в предната част на разрушителя се завъртяха на позиция, а двойните 130-милиметрови оръдия леко се вдигнаха нагоре, готови да залепят с адски огън целта, която се поклащаше на три морски мили от тях.

Механичната ръка бавно се оттегли от изправената ракета и започна да се сгъва надолу, по посока на площадката. Проверката на комуникациите между ракетата и „Акватус“ течеше с пълна скорост, а системите последователно докладваха статут на готовност.

Стивърс и неговите „тюлени“ свалиха плавниците и започнаха да се катерят по стоманената решетка — едно нелеко упражнение за хора, облечени в леководолазни костюми. Пръв беше боецът с прякор Спайдърмен, който показваше на колегите си най-удобните места за захващане. Не след дълго се добраха до долната палуба на „Арго“, а цената на усилията им беше доста силна болка в ръцете.

Стивърс отново погледна часовника си.

— Браво е във водата — обяви той. — Да вървим!

Високата близо седемдесет метра ракета „Скай-4GR“ се издигаше в центъра на площадката за изстрелване — стройна като топола, заоблена на върха. Основата ѝ беше скрита в облаци бяла пара, а въздухът се изпълваше с боботенето на криогенните ѝ резервоари.

— Лейтенант, тия май не са натиснали копчето за изключване! — подвижна Спайдърмен.

Вместо отговор Стивърс хукна към намиращата се наблизко командна зала. Вратата беше отключена, а вътре нямаше никой. Екранът с течен кристал на стената отчиташе последните секунди до старта.

— Мамка му! Изстрелването не е отменено! — извика Стивърс. — Оттеглете се, веднага!

Четиримата се обърнаха едновременно и хукнаха с всички сили към перилата на десния борд. В момента, в който ги прескочиха и полетяха към водата, зад гърба им изригна горещ вулкан, а ударната вълна ги поде с огромна сила, захвърляйки ги на петдесетина метра от борда на платформата.

Бяха мъртви още преди първия залп на „Сания“ да се стовари върху палубата на „Арго“. В рамките на шейсет секунди площадката

бе засипана от четиридесет тежки бронебойни снаряда, които унищожиха стоманената рамка. Понтоните се разкрачиха навън и централната част на „Арго“ бързо хлътна надолу.

Холографският екран се изпълни от ослепителнобяла светлина. Акустичната шокова вълна прекоси водата за част от секундата и запълни компютъра на АДС с водопад от безсмислени данни.

— Какво беше това, по дяволите? — извика О’Рорк.

— Вероятно осъществиха изстрелване — промърмори Рейни.

— В такъв случай нашите момчета са загазили — загрижено рече Грин.

Соничното претоварване постепенно се оттече и на екрана отново изплува холографското изображение. С помощта на няколко бързи команди Грин го фокусира върху „Арго“. Водата около площадката беше покрита с отломки, а подводните ѝ части бързо се разпадаха. Рейни се приближи до екрана и почти залепи нос за акрилното му покритие.

— „Арго“ се пречупва на две — констатира той. — А във водата вдясно се вижда нещо, вероятно „тюлените“...

— Да, виждам ги — кимна Грин и даде максимално увеличение. Четирите фигури се различаваха съвсем ясно.

— Контрол, говори торпедният отсек — включи апаратурата О’Рорк. — Вдясно от борда на платформата имаме четирима ранени — повтарям четирима. А самата платформа се разпада.

Грин изключи увеличението и потърси правата линия между „Вирджиния“ и хората във водата.

— Позиция нула-девет-шест — докладва О’Рорк. — Дистанция пет хиляди метра.

— Хора зад борда! — изръмжа Джонстън. — Курс нула-девет-шест, изплаване. Помощник, искам водолазите да са във водата в момента, в който излезем на повърхността. Повишена готовност на медицинския екип, проверка на радиацията — в случай че ракетата се взриви.

В момента, в който ракетата се отлепи от платформата, тринадесетте мъже от екип Браво бяха все още под водата, но въпреки това ясно усетиха грохота на старта, примесен с артилерийската канонада на „Сания“. Плъзнаха се нагоре между двете огромни витла на кораба, застинали неподвижно. Позицията се поддържаше от няколко малки коригиращи двигатели, прикрепени по протежение на кила. Над главите им се виждаше сгънатият трап, прикрепен към изолираната врата. Металният корпус беше гладък, изкачването по него беше изключено.

Двама от „тюлените“ се прицелиха и изстреляха куките с прикрепените към тях въжета. Острите им краища пробиха с лекота стоманената обшивка над ватерлинията, въжетата се изпънаха. Хората от екипа свалиха плавниците си и започнаха да се катерят нагоре.

Първите двама бързо се прехвърлиха през парапета и внимателно огледаха задната палуба. Наоколо не се виждаше жива душа. Останалите членове на екипа безшумно ги последваха. Озовали се на палубата, те извадиха автоматите си МР5 и покриха подстъпите от двете страни. После тихо отстъпиха встрани, освобождавайки място за колегите си.

Килкъни се качи на палубата последен и веднага видя разрушителя, заел позиция вдясно от борда. Над предните му оръдейни лафети се издигаха зловещи сиви облачета.

— Мамка му! Нима са стреляли по... — Млъкна наред изречението, забелязал дългата сребриста диря в небето.

— Не са я улучили — язвително промърмори лейтенант Ралф, уверил се, че тюлените контролират цялата задна палуба. — Проблемът е там, че са спуснали лодки и се приближават насам... Една се насочва и към другия борд.

— В такъв случай да действаме!

Браво се раздели на две групи. Ралф поведе петима „тюлени“ по левия борд, докато старши матросът оглави другата по десния, към

която се присъедини и Килкъни. Скоро завиха зад ъгъла и пред очите им се разкри висок стълб дим, който се издигаше над площадката за изстрелване.

Едва добрали се до винчовете със спасителни лодки, пред тях се появи група хора, които със смях напускаха вътрешността на каюткомпанията. Смахът им секна в момента, в който видяха застрашителното туловище на китайския разрушител.

— Всички на палубата! — изкрещя старши матросът и се втурна към тях. — Лягай долу!

Една жена изпищя, но повечето от останалите моментално изпълниха заповедта, идваща от човека в черно с автомат в ръце. Тюлените зад Килкъни се пръснаха около пленниците с насочени оръжия.

Тази сцена бе видяна от един от мъжете, които все още чакаха ред да излязат на палубата. Той се обърна и хукна към Контролната зала. Там все още беше пълно с инженери и техници, които следяха на екраните си отделянето на първата степен на ракетата.

— Превземат ни! — истерично изкрещя мъжът. — На палубата гъмжи от въоръжени хора!

— Какво? — обърна се да го погледне ръководителят на изстрелването.

— Идват насам! — размаха ръце мъжът, обзет от паника.

Моу изскочи на терасата за наблюдение, увиснала високо над палубата. Облегната на перилата, Скай наблюдаваше сребрилата диря в небето.

— Разрушиха „Арго“! — задъхано съобщи Моу.

— Очаквах го от момента, в който обявиха, че идват на борда — кимна Скай. — По тази причина ускорих изстрелването. — Гласът ѝ беше спокоен, напълно лишен от емоции. — Идват за нашите кожи — моята и твоята...

— Нямам никакво намерение да се разделям с кожата си! — извика Моу.

— Аз също — кимна Скай и погледна часовника си.

Изразходвайки последните остатъци от горивото си, „Зевс-1“ прекоси Тропика на Рака на осемстотин километра над големия Хавайски остров. Целта беше близо, само на пет минути. Инерционните жироскопи се задвижиха и клинообразният космически апарат бавно наведе нос към безкрайната синева на Тихия океан. Във вътрешността му пламна химическият огън.

Последният изстрел бе произведен в момента, в който „Зевс-1“ увисна точно над екватора. Зарядът се насочи отвесно надолу, проблясвайки като ярка звезда в безоблачното небе.

Водата в точката на съприкосновение кипна и се превърна в пара, която бързо се смеси с черния дим, който се издигаше над платформата. Лъчът прониза главната палуба на „Сания“, прегаряйки с еднаква лекота хора и метал. След него пламнаха множество локални пожари, предизвикани от капките разтопена стомана.

На мостика се разлетяха искрите на многобройните къси съединения. Дебели снопове кабели за миг се превърнаха в течна сплав от разни метали, подложени на чудовищно натоварване. Миризмата на изгоряла плът и втечнена стомана се смеси с тази на наелектризиран озон.

Капитан Яо загина почти моментално, тъй като лъчът прониза лявото му рамо, отваряйки огромна дупка в гръдния му кош. Мигът на славата отмина безвъзвратно, превърнал се в миг на предсмъртна агония.

Лъчът прониза „Сания“ диагонално, отзад напред. Излизайки през мостика, той улучи най-мощната система за противокорабна защита — комплекса от четири ракети земя-земя „Радуга ЗМ-80Е“. Макар и заредени с твърдо гориво, което им осигуряваше ускорение М-3, началната им скорост се осигуряваше от реактивен двигател с течна гориво — авиационен керосин. Лазерът прониза първата тръба на установката и се заби в най-близката ракета.

От корпуса ѝ изскочиха палави пламъчета, после керосинът избухна и обля 300-килограмовата бойна глава. Експлозията възпламени и останалите три ракети. Комбинираната сила на взрива беше толкова силна, че пречупи „Сания“ като кибритена клечка. Над разрушителя се издигна 50-метрово огнено кълбо, а в същия момент „Зевс-1“ изпусна последното си дихание.

Командно-информационният център на „Сания“ се разтърси с такава сила, че всички изпопадаха, а неколцина офицери излетяха чак на палубата. Осветлението угасна и командир Чи, който се бореше да си поеме дъх след болезнения сблъсък с фиксираното кресло пред пулта за управление на оръжейните системи, изпита чувството, че никога вече няма да види светлина. После се включи аварийното осветление и алармените системи завиха. Ръката му напипа микрофона.

— Център за оценка на пораженията, докладвайте! — извика в него той.

— Нямаме контакт с мостика. Взрив в лявата ракетна установка. Нямаме контакт с носовия екип за оценка на пораженията, изпращаме нови хора. Електрозахранването в предната част изключено, хидравликата също. Корабът поема вода.

На палубата се появиха матроси в тежко противопожарно облекло, които тичаха към мястото на пожара.

Експлозията на борда на китайския разрушител спря придвижването на екипа „тюлени“ на палубата на „Акватус“. Над централната му част се издигна огнено кълбо, морската вода заля палубата, превръщайки се в гъста пара при контакта си с пламъците.

Трюмовете на „Сания“ бързо се пълнеха с вода, кърмата се вирна и над водата се показаха витлата и кормилната система. От разположените над кила двойни резервоари започна изтичане на гориво, което бързо се разливаше по спокойната повърхност на океана.

— Пресвета Дево! — прошепна Килкъни.

— Да вървим, чака ни работа! — извика старши матросът.

Секунди по-късно морето избухна в пламъци.

— Екипите докладват загуба на цялата кърмова част и половината мостик! — прозвуча напрегнатият глас на командващия екипа за оценка на пораженията.

Командир Чи усети как в корема му се образува онази противна топка, която по всяка вероятност се почувствали членовете на екипажа на „Курск“ секунди преди подводницата да се разцепи. Попаденията на две ракети „Радуга“ биха напълно достатъчни, за да изпратят на дъното кораб с размерите на „Сания“. Във въздуха се разнесе зловецко скърцане, означаващо, че килът и стоманената обшивка поддават и се деформират под огромния натиск. Подът на командната зала рязко се наклони напред и Чи разбра, че тежестта на нахлуващата вода е повдигнала кърмата. Надеждата го напусна.

— Контрол на пораженията, дайте сигнал за напускане на кораба!

Моу сграбчи ръката на Скай и я дръпна навътре.

— Хей, какво правиш? — извика тя и направи опит да се освободи от грубата му хватка.

— Върша си работата — изръмжа той и хвърли поглед към коридора, на който все още се виждаха само неговите охранители. — Корабът е превзет и моите хора заемат кръгова отбрана. Но ние с теб трябва да се качим в хеликоптера.

— А другият кораб?

— Признавам, че тази постъпка е хазартна, Си Джей. Но ако останем тук, ще бъдем убити — или веднага, или след някакъв скапан съдебен процес в Пекин. Пилотът ти е изключително опитен, взел съм го направо от бойна служба на „Апачи“. Със сигурност ще ни превози до Киритимати.

В гласа на Моу се долавяше страх — чувство, което демонстрираше изключително рядко.

— Ами Тао?

— Изпратих Унгер да я доведе.

Двете щурмови групи на „тюлените“ бързо завзеха основното ниво на надстройката, срещайки единствено учудени и изплашени членове на екипажа. Осигурили предното и задното стълбище, те се придвижиха към следващото ниво.

— Срежи въжетото на краката й и я изправи! — извика влетелият в кабината Унгер.

После грабна ръката на Тао и я повлече към вратата.

— Ти иди да заемеш позиция на предното стълбище! — викна на пазача той.

Човекът кимна и хукна по коридора. Вторият пазач остана на място в очакване на заповеди.

— Ти ми прикривай гърба! — заповяда Унгер, измъкна към автомат „Узи“ и повлече Тао към площадката.

Моу и Скай се спуснаха по стълбите. На долната площадка хората му бяха заели позиция с оръжие в ръце. Той само им кимна и продължи надолу, към третия етаж.

Коридорът, който се разкри пред очите им, стигаше чак до носовата част на надстройката. А оттам до хеликоптерната площадка имаше само няколко крачки. Тръгнаха по него. Водеше Моу с пистолет в ръка.

— Господи, лаптопът ми! — извика Скай и изведнъж се закова на място.

— Забрави! — изръмжа Моу.

— Но в него е всичко! Пробият ли шифъра...

Осъзнал, че информацията в компютъра на Скай ще бъде достатъчна и за най-неопитния федерален прокурор да поиска смъртните им присъди, Моу спря и се обърна.

— Къде е?

— В апартамента ми.

— Аз ще имам грижата за него. А ти излитай. Ще им предложиш сделка в момента, в който „Зевс-2“ влезе в орбита.

Килкъни и екипът „тюлени“ се добраха до втория етаж, където бяха посрещнати от огъня на охраната, разположена на междинната площадка. Куршумите зловещо затракаха по перилата и металните стъпала.

Старши матросът, който беше начело, бе улучен в шията и рамото от два рикошета. Килкъни изстреля няколко куршума за прикритие на двама от „тюлените“, които издърпаха командира си зад стълбището. Насрещният огън утихна.

Санитарят се зае с ранения, а Килкъни пое командването на екипа. Произведе още няколко изстрела с карабината М5, след което направи знак за използване на щурмовите гранати. Двама бойци зад

него реагираха бързо и хвърлиха гранатите по посока на площадката, а останалите запушиха очите и ушите си. Експлозиите оглушиха и ослепиха защитниците на етаж, общо петима на брой, които бяха зашеметени от внезапността на атаката.

— Напред! — извика Килкъни. Коридорът кънтеше като катедрала.

„Тюлените“ полетяха към площадката и за секунди обезоръжиха хората там, превръщайки ги в пленници с помощта на специални гъвкави белезници, действащи на принципа на ципа. Килкъни направи знак на един от бойците да остане при санитаря и ранения старши матрос, след което поведе останалите трима нагоре.

Унгер и Тао стигнаха до третото ниво в момента, в който Ралф и неговата група атакуваха охраната в противоположния край на коридора. Край тях засвистяха куршуми. Унгер залепи гръб за стената, придърпвайки пред себе си Тао като жив щит.

От стълбището зад гръба му се разнесе остро дрънчене на метал в метал, стрелбата секна. Унгер блъсна Тао към вратата, пазачът ги последва. В същия момент зашеметяващите гранати експлодираха — едната от тях на площадката между втория и третия етаж.

Охраната на Унгер изкрещя от изгарящата болка в очите и неволно вдигна ръце, за да запуши ушите си. Тежкият глок, който държеше в дясната си ръка, го улучи точно в слепоочието. Частично прикрити от рамката на вратата, Унгер и Тао станаха жертва предимно на звуковата вълна.

— Хвърли го! — извика Килкъни.

Унгер вдигна автоматичния пистолет и последното нещо, което видя в живота си, бяха късите пламъчета, излетели от карабината насреща му. Изстрелите бяха два — един в главата, един в гърдите му. И двата смъртоносни. Килкъни се озова при него още преди тялото му да рухне на пътеката. Дръпна Тао встрани, отваряйки място за напредващите „тюлени“, прехвърли пушката през рамо и се зае да развързва ръцете й.

— Мисля, че никога няма да мога да ви се отплатя — прошепна Тао, без да отделя очи от сгърченото тяло на Унгер.

— Това е част от работата ми, госпожо.

Чула познатия глас, тя изненадано вдигна глава. Килкъни бавно свали противогаза и вълненото кепе.

— Нолън! — изпищя Тао и се хвърли на шията му. — Мислех те за мъртъв!

— Нали знаеш, че съм инат — промърмори той. — Радвам се да видя, че и ти си между живите.

— Хей, Килкъни, това тук не ти е кораб за романтични разходки! — подвижна Ралф, показал глава иззад ъгъла.

Килкъни му направи знак, че всичко е чисто, и „тюлените“ бързо изпълниха коридора, прескачайки трупа на Унгер.

— Това е дамата, която ни изпрати онзи имейл, лейтенант — поясни той. — А старши матрос... хей, как му беше името?

— Харуел.

— Да, Харуел. Улучи го един рикошет. А останалата част от хората ми са някъде напред, проучвайки обстановката.

Ралф кимна, направи знак на екипа си да заеме позиция и обяви:

— Оттук поемам аз.

— Нямах никакъв проблем.

„Ханджоу“

— Капитане, от мостика на „Акватус“ току-що излетя хеликоптер — докладва дежурният наблюдател. — Прихванат е от ракетната установка САМ, чакаме заповеди.

— Пропуснете го — разпореди се Джин, без да отделя поглед от високия стълб черен дим, извиващ се над „Сания“.

— Капитане?

— Лейтенант, заповедта ни е ясна и категорична: да завземем този кораб и да арестуваме ръководството на корпорация „Скай Еърспейс“ — остро добави Джин. — Пекин ги иска живи и не желае излишни жертви сред цивилните на борда. Това беше изрично подчертано от адмирал Гуо. На борда на този кораб са гостували редица световни лидери, включително нашият външен министър. В момента нямаме информация кой се намира в хеликоптера, а неговото сваляне едва ли ще ни осветли допълнително по въпроса.

— Разбрано, сър. Какви са вашите заповеди?

— При планирането на операцията допуснахме и тази възможност. Заповядай на радистите да установят незабавна връзка с дипломатическата ни мисия в Кирибати.

Бойна подводница „Вирджиния“

— Това решително не е хубаво! — промърмори Грин, увеличавайки максимално изображението на разрушителя, спрял на известно разстояние от десния борд на „Акватус“.

Носът му беше потънал дълбоко във водата, а холографията ясно показваше, че главната палуба заедно с монтираните върху нея оръдейни лафети се намира под морската повърхност. В борда близо до центъра зееше огромна пробойна, стигаща почти до кила. Държаща се само на стоманените греди на корпуса и обшивката на долната палуба и трюмовете, бързо наводняващата се предна част на кораба се

превръщаше в тежка котва, която вдигаше кърмата нагоре и заплашваше да повлече цялата горда конструкция към дъното.

Във водата плуваха хора и отломки, но изкуственото изображение изобщо не можеше да пресъздаде кошмарните сцени, които се разиграваха на повърхността на океана. Килът се разцепи, стоманените листове на обшивката се смачкаха като хартия и носът на разрушителя се насочи отвесно надолу. Настъпи решителната схватка между физическите сили, определящи плаваемостта на морския съд, и гравитацията. Напрежението върху кила далеч надхвърли планираната от конструкторите якост. Лишена от няколко елемента, оребрената стоманена конструкция започна да се разпада като нишките на зле оплетено въже.

Предната секция отново се завъртя, последните връзки се разкъсаха и тя бързо изчезна от екрана. Освободила се от тежестта ѝ, останалата част от корпуса на разрушителя се върна в хоризонтално положение, бързо поемайки вода.

О'Рорк включи микрофона:

— Контрол, тук торпедният отсек.

— Слушам, торпеден отсек.

— Единият разрушител стана обект на пряко попадение. Във водата има много хора, а една част от корпуса му току-що потегли към дъното.

— Вдигнете перископа! — заповяда Джонстън.

Мачтата с електронно оборудване безшумно напусна леглото си в корпуса и изскочи над морската повърхност. За разлика от по-старите модели подводници перископът на „Вирджиния“ не беше монтиран в цилиндричната надстройка на командния пулт. Вместо с оптика той беше оборудван с дигитални камери и процесори от последно поколение.

Изправен пред един от екраните с течни кристали в командната зала, Джонстън направи оглед на водната повърхност с помощта на електронно 360-градусово сканиране. Спря за малко върху силуетите на „Ханджоу“ и „Акватус“, после засече високия стълб дим. Миг по-късно камерите регистрираха най-ужасния кошмар за всеки моряк.

— Капитане, да дадем ли заповед за изплаване? — попита Полсън.

— Не — поклати глава Джонстън. — Не знаем каква е причината за това, не виждам никаква стрелба. Освен това имаме хора извън борда.

— А другият разрушител?

— Докато не ме закача, и аз няма да го закачам. Но за всеки случай заредете торпедата и наводните гнездата им.

— Чу заповедта, Уепс — обърна се към помощника си Полсън. — Искам четири рибки в аквариума, заредени и готови за стрелба по втория разрушител.

„Ханджоу“

— Мостик, нова цел на нула-три-седем, разстояние четири хиляди и петстотин метра. Става въпрос за подводница, която излиза на повърхността в близост до разрушената платформа.

Докато корабът заобикаляше кърмата на „Акватус“, насочвайки се към „Сания“, капитан Чжин остана на мястото се до лявата остъклена част на командната кабина. Морето гореше, огромен къс от разрушителя липсваше. Хора скачаха от палубата, а там, където беше възможно, се спускаха и спасителни лодки. Върху площадката за хеликоптери се виждаха обгорелите останки на един КА-28, които покриваха и голяма част от дясната страна на кораба. Това правеше невъзможни всякакви опити за спасителни операции по въздуха. Личният състав на „Сания“ наброяваше 296 офицери и моряци, голяма част от които нямаше да доживеят залеза.

30-милиметровите оръдия на десния борд на „Ханджоу“ останаха насочени към „Акватус“, докато разрушителят бавно кръжеше около „Сания“. Ситуацията е доста объркваща, помисли си Чжин. По палубите на големия бял кораб не се виждаха никакви оръжия, а такива, които биха могли да разрушат внушителен боен кораб, нямаше как да бъдат скрити. Сонарите му не откриха подводни мини, но внезапната поява на неидентифицираната подводница рязко свиха доверието му в тази апаратура. Чжин отлично знаеше, че при малка скорост американските подводници са изключително тихи и много трудни за откриване, но знаеше и друго: движението на

изстреляно торпедо не можеше да бъде пропуснато дори и от полузаспал дежурен на сонара.

Освен ако не е било заглушено от изстрелването на ракетата, помисли си той.

— Оръжейна зала, говори капитанът — включи микрофона Чжин. — Насочете предните оръдия към неидентифицираната подводница.

— Капитане, китайският разрушител ни засече и в момента ни държи на прицел.

— Мамка му! — изруга Джонстън. — Спаркс, виж дали можеш да се свържеш с този разрушител, преди да е пробил някоя дупка в чисто новата ни лодка!

— Слушам, капитане — прозвуча отговорът на радиста.

„Акватус“

— Скай ме подложи на разпит — заяви кратко Тао.

В изявлението имаше само загриженост, без следа от притеснение или срам.

— Сигурен съм, че не си й казала нищо — рече Килкъни.

— Дрогираха ме. Нямам идея какво съм й казала, но трябва да допуснем, че знае за Уошъбау.

Килкъни добре знаеше това, което партньорката му умишлено пропусна: Скай елиминира всичко, което възприема като заплаха. Бялата следа от ракетата бавно се разтваряше в безоблачното небе.

— Къде те разпитваха?

— В апартамента на Скай на последния етаж.

Килкъни извади пистолета на Унгер и й го подаде.

— За всеки случай, ако се натъкнем на нещо по пътя — промърмори той.

Тао провери магазина и го последва по стълбите. Изкачиха се бързо до петото ниво, без да срещнат жив човек от корабната охрана.

— Двойната врата в дъното — спокойно рече Тао.

Килкъни зае позиция встрани пред вратата на площадката и й направи знак да отвори. В момента, в който пантите безшумно се завъртяха, той изскочи напред и дулото на пушката му обходи пустия коридор.

С периферното си зрение улови някакво движение, направи светкавично завъртане и видя как обшитата с алуминий врата в противоположния край бавно започва да се затваря. Хукна натам, надявайки се да изпревари щракането на електронната ключалка, следван по петите от Тао.

Успя да пъкне глава в стесняващия се процеп, а рамото му свърши останалото. Вратата отскочи към стената, а той се претърколи във вътрешността на помещението.

Моу откри огън в момента, в който краката му докоснаха пода. Първият куршум попадна в дебелия приклад на карабината и той влезе в болезнено съприкосновение с гърдите на Нолан. Вторият закачи горния ляв край на кислородната маска на гърдите му и го отхвърли назад. Главата му глухо изтропа в рамката на вратата.

Тао се възползва от пролуката и натисна спусъка два пъти в бърза последователност. Куршумите попаднаха в гърдите на Моу, като единият от тях прониза белия му дроб.

Моу политна назад, но вместо да отвърне на огъня, насочи пистолета си встрани и натисна спусъка. Тао стреля за трети път и го улучи в слепоочието, слагайки край на всичко. Най-довереният човек на Скай се просна на плюшения килим, от раните му рукна кръв.

Край вратата Килкъни тихо простена.

— Добре ли си? — обърна се да го погледне Тао.

— По-добре от алтернативата — промърмори Килкъни и бавно започна да се изправя. — Виждам звезди, но май ще живея...

— Не мога да кажа същото за питбула на Скай, който лежи ей там — просъска Тао. — Този мръсник потопа „Морски лъв“!

— В такъв случай му пусни още два, за да сме сигурни — изпъшка Килкъни.

Тао предпазливо пристъпи напред, но бързо ѝ стана ясно, че човекът на пода вече е труп. Погледна в посоката, в която Моу бе произвел последния си изстрел, очаквайки да открие поредната му жертва. Вместо това видя писалището, пред което я беше разпитвала Скай. На плота му лежеше разтворен лаптоп в титанова кутия с дупка в средата на екрана.

— Стив Джобс^[1] едва ли ще е щастлив при подобна гледка — промърмори Килкъни, изправил се до нея.

— Според мен последният изстрел на Моу няма нищо общо със слабостта му към персоналните компютри — поклати глава Тао.

— Бас държа, че се опита да ни попречи да проникнем в съдържанието му — кимна Килкъни и се наведе да огледа машинката: — Според мен ще ни трябва Грин...

[1] Един от създателите на компютърната компания „Епъл“. — Б.пр. ↑

В орбита

Двадесет и пет минути след отделянето си от „Арго“ горната степен на ракетата „Скай-4GR“ издигна товара си на високата орбита над източното крайбрежие на Южна Америка. Спътникът зае точно мястото, на което собственикът му искаше да бъде, като дори компенсира лекото отклонение на платформата, получило се в резултат на изключените подводни позиционери.

Последната степен се включи още веднъж, изтласквайки товара до прецизно изчислената му позиция спрямо останалите сателити от съзвездието „Скай“.

Осемстотин километра над Централна Африка, при скорост 27,200 километра в час, последната степен на ракетата освободи спътника и започна обратното спускане към Земята. Преди малко двата обекта бяха минали покрай източния край на Оградата, компютрите в Долгрен регистрираха присъствието им и ги обозначиха със съответните номера в електронния журнал на Управлението за космически полети.

Стартирайки самостоятелния си полет над Индийския океан, „Зевс-2“ осъществи контакт с останалите сателити от съзвездието „Скай“ и присъствието му бе регистрирано в мрежата. Последва серия от фалшиви диагностични послания, предупреждаващи наземния контрол за фатални грешки в бордната електроника. После спътникът премина към следващата фаза на програмата си.

Като изваден от канията си нож издълженият корпус на космическия апарат се измъкна от металната, отразяваща електронните сигнали обвивка. Серия кратки включвания на маневриращите ускорители му позволиха да се отдалечи от използваната черупка. „Зевс-2“ направи корекции в курса си и острият му нос се насочи право на север. Реакторът в утробата му се включи,

захранвайки главния двигател с нужната електроенергия. От изпускателните дюзи излетя стабилна струя йонизиран ксенон и спътникът убиец пое по самостоятелна полярна орбита.

„Акватус“

Екипажът беше събран на мостика под зоркото око на лейтенант Ралф и двама от подчинените му. Завземането на кораба беше приключило. През широките панорамни прозорци се виждаха двата китайски разрушителя на близко разстояние от десния борд, единият от които беше смъртно ранен. Спасителните лодки слаломираха между зоните възпламенено гориво и прибираха матросите от водата.

— Какво става, лейтенант? — попита Килкъни, появил се на мостика заедно с Тао.

— Патова ситуация в стил „Мексиканска защита“. „Вирджиния“ изплува до останките на „Арго“, а китайците, както виждаш, почти надничат през прозореца. Изглежда, никой не знае какво е улучило кораба им, но това не им пречи да ни гледат с лошо око. Бас държа, че поне две ракети МК-48 са насочени насам — просто за да подхранват въображението на капитана на читавия разрушител.

— „Вирджиния“ е изплувала, така ли?

— Аха. Китайците обстрелваха „Арго“, но ракетата ги изпревари и успя да излети. — Ралф замълча за миг, после добави: — По всичко личи, че сме изгубили четири човека...

Килкъни кимна. Беше изпадал в подобни ситуации и знаеше колко е трудно да се изпрацат онези стандартни писма до близките на загиналите.

— „Ханджоу“, тук „Вирджиния“, приемам — екна един глас от радиостанцията.

— Нашите се опитват да установят контакт, но китайците не отговарят — поясни командирът на щурмовия екип.

Килкъни се извърна към прозореца. Един поглед към разрушителите беше достатъчен, за да установи, че става въпрос за кораби близнаци.

— Ще разрешите ли? — попита той и посочи към бинокъла, който висеше от дебелия загорял врат на капитан Уърнър.

Без да отговори, капитанът го свали и му го подаде. Противокорабната ракетна установка на улучения разрушител беше разположена на предната палуба, непосредствено пред огромната пробойна в корпуса му.

— Какво гледаш? — попита Тао.

— Гледам онзи, който все още е цял — каза Килкъни и ѝ подаде бинокъла.

— По-точно?

— Обърни внимание на онези големи цилиндри, точно над извивката на корпуса, която започва от главната палуба. Четири на брой, събрани в общ сноп...

— Виждам ги. Какво представляват те?

— Убийци на кораби. Ракети „земя-земя“, в случая „повърхност-повърхност“... Обзалагам се, че именно те са видели сметката на другия кораб. Вероятно са се взривили погрешка.

— Но какво ги е задействало? — попита Ралф. — Те искаха да превземат „Акватус“, а не да го потопят. Което означава, че въпросните цилиндри не би трябвало да са активирани.

Тао премести поглед към повредения разрушител. Главната му палуба беше на едно ниво с морската повърхност, а през огромната дупка в корпуса се виждаха тесните коридори и стълбички, между които бяха подредени вратите и люковете на вътрешните помещения.

— Нолън, ти огледа ли другия кораб както трябва? — попита Тао.

— Само колкото да видя къде се е пречупил... Защо?

— Погледни по-внимателно пробойната.

Килкъни се подчини. Очите му внимателно опипаха разкривените от експлозията стоманени плочи на корпуса и бързо откриха това, което беше направило впечатление на партньорката му. В предната си част дупката беше като всяка дупка, получена вследствие на силен взрив — назъбена, с обгорени носещи греди и силно изкривена обшивка. Но задната беше съвсем различна — отрязана като с нож, с гладки ръбове, под абсолютно прав ъгъл с повърхността на палубата. Сякаш беше картина на кораб, нарисувана от Дейвид Макълей, а след това обърната обратно.

— Палубата е била пробита — промърмори той. — А ракетите са експлодирани след това.

— Това е работа на Скай, нали?

— Май да. Което ни поставя в позицията на онзи с добрата и лошата новина...

Подаде бинокъла на Тао и взе микрофона на радиостанцията.

— „Вирджиния“, говори Килкъни от борда на „Акватус“.

— Чуваме ви, „Акватус“.

— Свържете ме с торпедния отсек.

— Свързани сте — отговори радистът.

— Грин, там ли си, приятелю?

— Че къде другаде мога да бъда? — изръмжа в отговор Грин. — Откри ли Роксан?

— Да, всичко е наред. Рейни, възможно ли е вашият спътник да атакува кораб в морето или друг обект на земната повърхност?

— Разбира се. Лъчът ще изгуби част от силата си заради атмосферата, но безспорно е в състояние да причини сериозни поражения.

— А вие там видяхте ли какво се е случило на онзи разрушител?

— Грозна работа, човече — промърмори Грин, очевидно разстроен от безсмислената разруха. — Много грозна!

— Ако Скай е използвала „Зевс-1“, това ще изчерпи ли заряда му?

— При всички случаи — отговори Рейни. — Обектите в Космоса — ракети и спътници, са изработени от сравнително лек материал, но пробиването на корабна броня е друга работа. За тази цел е нужен плътен енергиен сноп. Мога да кажа, че в момента „Зевс-1“ не е нищо повече от космически отпадък...

— Това е добрата новина — кимна Килкъни. — Лошата е, че заместникът му вече пътува нагоре, а Скай знае, че Уошъбау е на борда на МКС. Тя може ли да програмира спътника от личния си лаптоп?

— Да, стига да разполага с подходящ софтуер за връзка с антената му — отвърна Рейни.

— В такъв случай вие двамата хващайте първата лодка в моя посока! — отсече Килкъни. — Разполагам с един повреден лаптоп, а времето ни може би изтича!

— „Ханджоу“ вика „Акватус“! — прозвуча един напрегнат глас в репродуктора.

— Чуваме ви, „Ханджоу“ — отговори Килкъни.

— С Нолън Килкъни ли говорим? — попита друг глас.

— Да.

В очите на Килкъни се появи учудване.

— Според някои доклади вие сте загинал в Чили.

— И аз чух подобно нещо.

— Хей, Килкъни! — екна гласът на Джонстън. — Тъй и тъй си приказваш с разрушителя, би ли ги помолил да изключат бойния си радар? Това нещо ме прави нервен!

— Какво ще кажете по въпроса? — подхвърли Килкъни, обръщайки се към невидимия си събеседник. — Ние нямаме нищо общо с нападението срещу кораба ви.

— Защо сте тук? — прозвуча отново напрегнатият глас.

— Предполагам, по същата причина, поради която и вие сте тук — отвърна с лека въздишка Килкъни. — Някой уби нашите астронавти в орбита. Изпратихме екип и на стартовата платформа.

Отсреща настъпи тишина, после в репродуктора отново се появи по-спокойният глас.

— Нашите сили не бяха уведомени за присъствието ви — отчетливо каза той. — Успяхте ли да заловите Си Джей Скай?

— Не. Тя избяга в момента, в който превзехме кораба. В момента лети за Киритимати.

— В състояние ли е отново да използва оръжието?

— За момента не. Но за да я спрем, имам нужда от помощта на двама мои сътрудници, които са на подводницата.

Нова пауза. Забил поглед в разрушителя, Килкъни се запита с какви ли хора преговаря.

— Подводницата е снета от прицел — обяви напрегнатият глас след няколко секунди, които изглеждаха цяла вечност.

— Потвърждавам, „Ханджоу“ — обади се капитан Джонстън. — Радарът ви е изключен. Обявявам отбой и на „Вирджиния“. Нашата спасителна операция приключи. Нуждаете ли се от помощ за вашата?

Класика, кимна с уважение Килкъни. Маслиновото клонче е подадено точно навреме.

— Приемаме всяка помощ, която можете да окажете — отговори напрегнатият глас.

— „Вирджиния“ излиза на спасителна позиция — обяви Джонстън. — Килкъни, веднага ти изпращам хората. Край.

— Роксан, запознай се с Ансън Рейни — каза Килкъни, след като ракетният инженер и Грин се появиха на мостика. — Той е човекът, проектирал онази кошмарна машинка, която Скай току-що качи в орбита.

— Можете ли да я изключите? — попита Тао.

— Ще се опитам — обеща Рейни.

Насочиха се към петото ниво. В коридора пред апартамента на Скай се сблъскаха с двама санитаря, на чиято носилка лежеше тяло, покрито с чаршаф.

— Кой е това? — неволно потръпна Рейни.

— Оуен Моу — отвърна Килкъни.

Влязоха в просторното помещение и Грин веднага се насочи към лаптопа. Рейни понечи да го последва, но рязко спря, забелязал голямото кърваво петно на килима.

— Добре ли сте? — загрижено го погледна Тао.

— Само допреди няколко дни бях убеден, че работя за двама от най-добрите хора в бизнеса. А сега виждам в какво са се превърнали благодарение на нещо, което съм създал със собствените си ръце.

— Вие сте създали само един апарат, а Скай и Моу са взели решението да го използват.

Грин огледа дупката в екрана на лаптопа и тихо подсвирна.

— Не си се шегувал, като каза, че това бебче е видяло зор — промърмори той.

— Можеш ли да го съживиш? — попита Килкъни.

— Няма нужда — отвърна с усмивка Грин и освободи харддиска на компютъра с меко изщракване. — Когато каза, че става въпрос за повреден лаптоп, пузнах съобщение, че ми трябва доброволец. И получих пет оферти за по-малко от минута.

Придърпа поохетялата раница, която беше донесъл със себе си, извади от нея портативна машина, която беше копие на тази върху писалището, след което спокойно вкара диска в слота ѝ и я включи.

Компютърът направи обичайната диагностика на хардуера, след което на екрана му се появи каре с надпис: КЛЮЧЪТ НЕ Е ОТКРИТ.

— Хм, това не е стандартно искане на парола — озадачено промърмори Грин.

Рейни се приведе над екрана.

— Това е нашата защитна система — кимна той и издърпа металната верижка изпод ризата си. На нея беше окачено USB устройство с големината на автомобилен ключ. Тикна го в страничния слот и почти моментално получи достъп както до програмите на компютъра, така и до мрежата на кораба.

— Сядай, мой човек — ухили се Грин и му поднесе черното кожено кресло на Скай. — Време е за малко хакване и потракване!

Рейни зареди програмата за управление на спътниците от серията „Зевс“, която беше съставил лично, след което поиска командите за всички евентуални мишени. Върху екрана изплува графика на два малки обекта, обикалящи Земята. Единият беше в ниска и абсолютно кръгова орбита, а другият летеше високо над полюсите и орбитата му представляваше широка елипса. Едно щракване на мишката отвори прозорец, плътно запълнен с информация за обектите. Онзи с кръговата орбита се оказа МКС, а елипсата очертаваше орбитата на „Зевс-2“.

— Това, което виждам, решително не ми харесва — изръмжа Грин.

— Скай го е програмирала за нападение срещу станцията — кимна Рейни. — Според времевия индекс това ще стане при следващата му обиколка.

— Можеш ли да го спреш? — попита Килкъни.

— След секунда ще разбере — отвърна Рейни, докато сърфираше из графичния интерфейс на програмата.

Оказа се, че усилията му да проникне в оперативната система на „Зевс-2“ се блокират от специален код.

— Изключен съм, по дяволите! — с огорчение възкликна ракетният инженер.

— А аз си помислих, че вече си вътре — обади се Тао.

— Само във външната й част — обясни Рейни. — USB ключът ми дава ограничен достъп дотам. Но защитата на командите се

осъществява от нещо далеч по-сложно. Не разполагаме с достатъчно време да го разшифроваме, преди спътникът да атакува МКС.

— Защо не дублираме програмата? — обади се Грин.

— В какъв смисъл?

— Приемам, че заложената в тази машина програма е компилация, но някъде в нея е вложен и оригиналният код. Правим рекомпилация с изключен шифър за охрана и я налагаме върху тази. Компютърът няма да направи разлика.

— Трябва да внимаваме с файловете, които съдържат инструкциите на Скай — промърмори Рейни, внимателно обмисляйки предложението на Грин. — В тях са заложили кодове, които трябва да разбием, за да достигнем до командите по отношение на целта.

— Ще имате ли достатъчно време? — попита Килкъни.

— Мисля, че ще успеем да се вместим.

Килкъни вдигна телефона на бюрото и поиска връзка с комуникационния център на кораба.

— Казвам се Килкъни и искам връзка с Щатите — кратко рече в слушалката той.

Успя да осъществи сателитна връзка с Международната космическа станция благодарение на Барнет, който направи необходимото за линията между „Акватус“ и Космическия център „Джонсън“. И за пръв път от няколко седмици насам чу гласа на Келси Нютън.

— Нолън, от управлението на полета споменаха за някакъв проблем — тревожно каза тя. — Какво става?

— Подгответе се за евакуация — кратко отвърна Килкъни.

— Какво?!

— Хората, които свалиха „Либърти“, са разбрали за присъствието на Уошъбау на борда на станцията и се готвят да ви атакуват. Разполагате с по-малко от деветдесет минути.

— Не можете ли да им попречите? — попита Келси.

— Правим всичко възможно, но може би няма да ни стигне времето. Съжалявам, че ти съкращавам престоя...

— Знам, че не си ти.

— Да не губим време. Ще прехвърлим телеметричните данни в КЦ „Джонсън“, откъдето ще ви държат в течение за времето, което ви остава. Ако имам добри новини, пак ще се обадя.

— Обичам те, Нолън!

— И аз те обичам, Келси. А сега се махай от проклетата станция!

МКС

— Чухме — обади се Моли, после тялото ѝ изплува в Модул 1, следвано от останалите.

— Знаят, че съм тук? — попита Пит. — Значи дотук с програмата за защита на свидетелите!

— Това никак не е смешно — поклати глава Келси. От лицата на колегите ѝ личеше, че и те са пресметнали, но предпочитаха да замълчат. — Не можем всички да напуснем станцията.

Макар и завършена сравнително скоро, МКС не беше оборудвана с най-главния компонент по отношение на сигурността — превозно средство за прибиране на Земята. Прототипите на такова превозно средство, обозначено като Х-38, бяха издържали успешно серия от пробни полети, а окончателният му вариант трябваше да бъде вдигнат в орбита със следващата совалка. В момента обаче разполагаха единствено с космическия кораб „Союз“, който побираше само трима души.

— Изборът е очевиден — промърмори Пит.

— Я не се прави на герой! — срязва го Моли. — Забрави ли, че имаш семейство?

— Всички имаме семейства — контрира Пит. — Нима искаш да хвърляме чоп?

— Не — поклати глава Келси. — Това е нашият дом и лично аз възнамерявам да го защитавам.

— Как? — попита Валентина.

— Знаем къде се намира този спътник убиец, ще знаем и къде ще бъде в момента на атаката.

— А след като знаем къде е мръсникът, може би ще успеем да направим нещо — добави Моли.

— Какво по-точно? — скептично я погледна Пит.

— Ще си изработим свое противоспътниково оръжие и с него ще атакуваме това на врага.

Келси облече скафандъра и напусна станцията през въздушния шлюз. Погледна надолу към Земята и направи опит да прогони мрачната мисъл, че някой там — на това прекрасно кълбо, планира тяхното ликвидиране. Проби си път по дължината на корпуса и се изкачи на страничната площадка, разположена до модула за центробежна акомодация.

Високо над главата ѝ блестеше корпусът на „Цвики-Волф“, осветен от бледите лъчи на Луната. В душата ѝ се промъкна съжаление за годините упорит труд върху създаването на този експериментален модел, който щеше да престане да съществува, независимо от успеха или провала на намеренията им. Включи механичния си гаечен ключ и започна да развива болтовете, които прикрепваха апаратурата към антената на покрива на МКС.

Капсулата на „Союз“ бавно започна да се отдалечава от вътрешната страна на платформата. Валентина направи кратко включване на позиционерите и корабът се отдели от станцията.

— Хей, Келси — обади се в слушалките Пит.

— Какво има?

— От КЦ „Джонсън“ ни нарекоха луди!

— Имат ли по-добра идея?

— Нямам, разбира се. Изпратиха телеметрията и ни пожелаха късмет. Моли вече би трябвало да я зарежда в компютрите на „Союз“...

— А къде е самият „Союз“?

— Точно минава под теб — отвърна Валентина.

Кратък тласък на ускорителите изравни космическия кораб със задната част на станцията.

— Много добре, Вал — извика Келси, когато горната част на „Союз“ се изравни с МКС. — Трябва съвсем леко да наклониш далечния край в посока, обратна на станцията.

— Слушам — отвърна Валентина и се зае с фините настройки в позицията.

Обгърнала с една ръка мачтата, Келси включи за момент личните си ускорители. Базовата плоскост на МКС се завъртя с лекота и плавно се откачи. Центърът на тежестта на антената беше някъде към средата

на сферата. Келси натисна подпорната мачта и сферата плавно се завинти на мястото си.

Дайте ми лост и достатъчна опора и ще преместя Земята, изрецитира мислено тя, дълбоко впечатлена от магията на микрогравитацията.

Започна да навежда мачтата, докато базовата плоскост докосна стиковащата „яка“ върху горната част на „Союз“, после включи ускорителите за миг, колкото да прекрати въртенето. После започна да завинтва един по един болтовете на експерименталната антена, призовавайки я към руския кораб. Двата апарата, създадени от цвета на човешката раса за мирно изследване на Космоса, бавно се превърнаха в орбитална батарея.

— Готова съм, Вал — обяви след известно време тя. — Можеш да се оттеглиш.

— Разбрано. Включвам ускорителите.

Валентина бавно отлепи „Союз“ от предната част на МКС, извъртайки антената така, че да бъде по-далеч от деликатните слънчеви панели на станцията.

— Приключих с телеметрията — обади се Моли. — В момента стартирам зареждането ѝ.

— Ако всичко протече нормално, ще включа дистанционното управление на „Союз“ и ще започна подготовка за напускане на капсулата — добави Валентина.

След няколко минути отвори страничния люк на кораба и се промъкна през него. Беше облечена в руски скафандър „Орлан“, проектиран специално за ограничени космически разходки.

— Признавам, че тази операция ме прави малко нервна — промърмори тя.

Келси пусна корпуса на „Союз“ и протегна ръка.

— Не се бой, ще те хвана — успокои я тя.

Валентина се оттласна и бързо покри разстоянието, което ги делеше.

— Ето, готово — рече Келси и здраво я стисна в прегръдката си. — Да се прибираме.

— Страшничко си е, а? — подхвърли Валентина.

— Не става въпрос за страх, Вал. След като Пит успя да го направи чак от другата страна на планетата, значи и ние можем да

прелетим десетина метра.

След тези думи включи ускорителите си и плавно се насочи към въздушния шлюз на станцията. Прибрали двете космически пътешественички на сигурно място, Моли и Пит изстреляха „Союз“.

„Акватус“

— Нещо ново? — попита за стотен път Килкъни.

Грин беше потънал дълбоко в богатия репертоар от програмистки трикове, опитвайки се да помогне на Рейни да заобиколи кодирания достъп до оперативната програма на „Зевс-2“.

— Става въпрос за кодове на ядрено оръжие, Нолън — промърмори той, без да отделя очи от екрана.

Това не беше извинение, а установяване на фактите. В очите на Килкъни Грин беше най-надареният програмист на света, въпреки че познаваше куп гениални хлапета от МИТ, които по-лесно общуваха на компютърен език, отколкото на нормален английски. Беше абсолютно убеден, че ако разполага с достатъчно време, приятелят му ще пробие сложната система от математически формули, стояща зад кода, и щеше да установи контрол над спътника убиец. За съжаление времето им застрашително намаляваше.

„Союз“ бавно изчезна от погледите им, превръщайки се в малка ярка точица сред милиардите звезди, обсипали черното небе. Екипажът на МКС бе изстрелял единствения си заряд срещу настъпващия враг и играта на дебнене започна.

Четиримата астронавти се затвориха в жилищния модул — вероятно защото той най-много приличаше на дом сред всичките работни помещения на орбиталната станция. Само тук можеха да се радват на известни удобства. Всички мълчаха, запазвайки страховете за себе си. Мислеха предимно за близките си, които щяха да осиротеят, ако нещата се развиеха зле.

В космическия вакуум смъртта настъпва мигновено. В момента, в който корпусът бъде пронизан и въздухът го напусне, телесните им течности щяха да кипнат, образувайки подкожни джобове от пара. Емболията в коремите и сърцата им щеше да настъпи в рамките на

двадесет секунди, но те нямаше да усетят нищо, тъй като мозъците им ще бъдат парализирани от кислороден глад. А след това щеше да дойде смъртта.

Обсъдиха обличането на скафандри, но в крайна сметка се отказаха. Това само щеше да удължи агонията. НАСА би могла да изстреля спасителна совалка най-рано след два дни, което беше безнадеждно късно.

— Имам една идея — обяви Валентина.

— Да я чуем — погледна я Пит.

— Онзи спътник ще знае къде сме, нали?

— Да — кимна Келси. — Нашата телеметрия е лесна за проследяване.

— Ами ако не сме там? Той ще знае ли къде да ни търси?

— Това е най-голямата глупост, която... — Пит не довърши изречението си, тъй като Келси го прекъсна.

— Нищо подобно! — извика възбудено тя. — По-скоро е лъч надежда. Ние не знаем как това нещо открива мишените си, но то несъмнено има нещо общо с телеметрията. Иначе просто няма как да стигне до купона...

— Точно така — кимна Валентина. — Какво ще стане, ако изместим станцията от мястото на този купон?

— Може и да сте прави — бавно кимна Пит, включвайки в действие инженерните си познания. — Трябва да изчислим орбитите на двата обекта и да видим къде се пресичат те, а след това да решим дали да намалим, или да увеличим скоростта си.

— В такъв случай защо висим на едно място? — подхвърли Моли. — Дайте да го направим!

На 1450 километра над повърхността на Земята „Зевс-2“ приключи самоориентацията си на полярна орбита. Всички системи на борда функционираха нормално, оръжието влезе във фазата на пълна активация.

Източното полукълбо беше в сянка, а линията между деня и нощта минаваше над Атлантическия океан, съвсем близо до бреговете на Европа. Не след дълго „Зевс-2“ щеше да прелети над Гренландия и

Северния полюс, след което в обсега на радарите му щеше да се появи целта.

— Готови за включване двигателите на „Прогрес“! — обяви Валентина. — Три... Две... Едно...

Скачен със задната част на сервисния модул „Звезда“, товарният кораб „Прогрес 12 С5-80“ оживя. От дюзите му излетя облаче нагорещени газове и МКС се насочи към по-ниска орбита, увеличавайки скоростта си.

С всяка изминала секунда станцията набираше скорост и губеше височина — комбинация, предназначена да скъси времето на околоземната ѝ орбита и напускане на точката на прицел на спътника убиец.

— Стоп двигателя на „Прогрес“! — извика Валентина.

— Височина 298 километра — обяви Моли. — Скорост 32 000 километра в час.

— Това едва ли е достатъчно да изчезнем в Космоса, но да се надяваме, че ще ни задържи на една крачка пред вълка — промърмори Келси.

„Зевс-2“ прекоси полюса и активира системата за засичане на целта. Проектирайки последното местоположение на станцията в орбита, спътникът убиец автоматично избра една точка на разстояние десет минути, в която щеше да има оптимална позиция за стрелба.

Радарите му сканираха космическото пространство, в което би трябвало да се намира МКС, но не откриха нищо, което да засекал. Компютърът моментално започна да претърсва вкараната в паметта му орбита, търсейки в нея всички обекти с изкуствен произход — особено най-големия от тях, сглобен някога в околоземното пространство.

Преминаващият над Каролинските острови модул „Союз-Цвики-Волф“ беше пълната противоположност на „Зевс-2“. Той не притежаваше оръжие със сензорно насочване, не носеше на борда си нито суперкомпютър, нито ядрен реактор. От всяка гледна точка беше

един по-несвършен космически апарат. Летеше в безвъздушното пространство съвсем безшумно, без да излъчва електромагнитна енергия. Ограничен до базата, върху която се гради всеки апарат в орбита, той беше по-скоро един снаряд, който се рее в Космоса.

Времето изтичаше. Килкъни продължаваше да виси над главите на Грин и Рейни, сякаш присъствието му щеше да им помогне. Това, естествено, изобщо не беше така, но двамата мълчаха, тъй като добре знаеха колко висок е залогът за приятеля им.

— Мамка ти! — изръмжа Грин, когато последният му опит да пробие дигиталната стена завърши с неуспех.

Беше изгубил цели десет минути, за да състави поредната комбинация и много разчиташе на нея. А до излизането на „Зевс-2“ на стрелкова позиция оставаше по-малко от минута.

— Съжалявам, човече — поклати глава той. — На ръба сме, но...

Съзнавайки, че вече е късно за каквото и да било, Килкъни кимна с глава и излезе на малкото балконче. Във водата плуваха телата на убитите и ранените матроси от „Сания“, част от тях напълно обезобразени от взрива. В спокойното море шареха спасителни лодки, които все по-рядко се натъкваха на живи хора. Заплаха за тях представляваха само горящите петна разлято гориво, което продължаваше да изтича от утробата на потъващия кораб.

Корпусът на „Сания“ вече почти не стърчеше над водата. В един момент се разнесе силно свистене, корабът потрепна и сякаш подскочи напред. Последните остатъци от въздух напуснаха трюмовете и тежестта на водата го повлече към дъното. Килкъни гледаше с широко отворени очи, чувствайки се така, сякаш и последната му надежда потъваше в студените океански дълбини.

Постоя известно време, без да помръдва, после бавно вдигна глава. Келси беше някъде там, отвъд искрящата синева на небето. Не можеше да види нито нея, нито кораба, но горещо се помоли тя и останалите членове на екипажа да са вече далеч от обречената космическа станция. Тао тихо се изправи до него и го прегърна през кръста. Не каза нищо просто защото нямаше нищо за казване.

„Зевс-2“ засече някакъв голям кръгъл обект, светкавично изчисли параметрите му и продължи търсенето. Не след дълго откри друг обект, който пресичаше екватора, далеч от мястото, на което би трябвало да бъде космическата станция. Той летеше на по-ниска орбита, но размерите му приблизително се покриваха с тези на МКС. Спътникът убиец се фокусира върху него и компютърът започна да изчислява траекторията на атаката.

Лишен от подобна възможност, „Союз-Цвики-Волф“ не беше в състояние да изработи план за атака. Единственото му оръжие оставаше надеждата да се окаже в подходящо време на подходящото място. В момента, в който пресече Тропика на Рака, бордният му компютър издаде последната си заповед към двигателната система на космическия апарат. Страничните ускорители се включиха за продължителен отрязък от време и „Союз“ рязко се завъртя по надлъжната си ос. Сферата на апарата за изследване на космическите частици с диаметър 30 метра последва въртеливото движение на руския кораб и сложната мрежа на антената ѝ се завъртя като перките на вентилатор по посока на екватора.

С приближаването на целта реакторът на „Зевс-2“ превключи на максимална мощност. Жироскопите поддържаха оръжието заковано в мишената, преследвайки МКС както ловецът държи на мушка ято летящи патици. Орбитите на двата космически апарата постепенно се сближаваха. Станцията беше на по-малко от три хиляди километра и разстоянието продължаваше да се скъсява.

После „Зевс-2“ внезапно изпусна целта. Сензорите му заподскачаха между МКС и един друг неидентифициран обект, който се появи на много по-близко разстояние, частично скривайки станцията. Компютърът за „Зевс-2“ стартира операции за компенсиране на загубата, опитвайки се да открие пролука за стрелба. За тях му беше необходима точно една секунда.

Спътникът зае оптимална позиция и произведе изстрел. От коничното удължение на носа му излетя енергиен сноп с мощност шест мегавата, който яростно се стовари върху корпуса на „Цвики-

Волф“. Покривната му конструкция се пръсна на дребни късчета, част от които връхлетяха като облак от шрапнели върху издължения корпус на спътника убиец. Освободен от бремето на антената, „Союз“ безпроблемно се размина с него.

„Зевс-2“ се разтърси като боксьор, получил серия тежки удари от противника си. Жироскопите полудяха. Компютърът автоматично превключи на операции за стабилизиране на полета, но когато те бяха извършени, МКС вече беше напуснала лазерния обхват.

— Нолън, ела бързо! — възбудено извика Грин. — Трябва да видиш това!

— Проникна ли?

— Току-що. За съжаление онова нещо вече беше изстреляло заряда си по станцията, но ела да видиш какво стана!

Килкъни се настани на столчето до Рейни и вдигна глава към анимацията на екрана.

— Това е „Зевс-2“, който се приближава откъм полюса — започна обясненията Рейни. — А това тук е МКС. Сега внимавайте... „Зевс-2“ търси целта на предварително изчисленото място, но тя не е там. Няколко минути изтичат, преди да я засече отново — ето тук... После, в момента на изстрелването, станцията отново излиза от мерника му, тъй като между двата обекта се появява трети.

— Не го знаем какъв е, но дойде точно навреме и пое залпа — добави Грин.

— Спътникът е стрелял? — попита с тревога в гласа Тао. — Улучил ли е станцията?

— Не мисля — поклати глава Рейни. — Доколкото разчитам анимацията, зарядът е попаднал в обекта, който се е появил между двата космически апарата. По още неустановени причини „Зевс“ влиза в свредел, а когато отново се стабилизира, МКС вече е извън обсега му.

— Установихте ли контрол върху това нещо?

— Вече да — кимна Рейни. — Първата ми работа беше да изтрия от паметта му всички данни по отношение на евентуални бойни цели. В момента просто си виси там горе и чака нареждания...

— Ами Скай? Възможно ли е да го активира отново, ако разполага с друг компютър като този?

Рейни се замисли, после бавно кимна.

— Възможно е. В момента системата ни възприема като Скай, тъй като само тя е оторизиран разпоредител. Но за да осъществи

контакт, въпросната дама се нуждае от сателитна връзка — като тази, която имаме на кораба и у дома, в Калифорния.

— Един Господ знае накъде се е запътила в момента — промърмори Килкъни. — Но така печелим време.

Телефонът на писалището зажува и той натисна бутона за конферентна връзка. Беше Джак Барнет.

— Нолън, току-що говорих с НАСА. Космическата станция е завършила последната си обиколка без инциденти.

— Такива вече няма да има — отвърна Килкъни. — Грин и Рейни установиха контрол над спътника. Имате ли идея какво да правим с него?

— Нека оставим проблема на правителството. Но в дипломатическо отношение това отваря огромен буркан с червеи... Защото едно е да разработим космическо оръжие, а съвсем друго — да го използваме...

— А след като ние го имаме, другите момчета от квартала също ще го пожелаят, нали? — подхвърли Грин.

— Именно.

— В такъв случай не е ли по-добре да го нямаме? — попита Килкъни. — Какво ще кажете, ако ние, петимата, изведнъж решим, че въпросното оръжие трябва да изчезне?

— Не можем да го свалим! — ужасено извика Рейни. — На борда има ядрен реактор!

„Зевс-2“ се появи откъм полюса и се понесе над безбрежната, обляна от ярко слънце повърхност на Тихия океан. „Акватус“ го засипа с поток от нови инструкции. Бордният компютър мигновено ги обработи и съобщи за приемането им.

Реакторът се включи и това автоматично задейства главния двигател. Скоростта на спътника плавно се увеличи, зад него се проточи бляскава дряя йонизиран ксенон. В момента, в който прехвърли Южния полюс, скоростта му беше над осем километра в секунда и продължи да се увеличава.

По време на следващата си обиколка „Зевс-2“ мина над северната част на Русия и скоростта му беше достатъчна, за да преодолее земното притегляне. Траекторията му се превърна в права линия,

издигаща се вертикално над покрива на света. Стройното му тяло прекоси чертата, която разделяше деня от нощта и блесна на ярката слънчева светлина. А след това се насочи право към нейния източник...

Киритимати

Когато новината за арестуването на Скай стигна до борда на „Акватус“, капитан Чжин предложи хеликоптера за борба с подводници на борда на „Ханджоу“, с който да бъде транспортиран до атола някой от членовете на американския следствен екип, изявил желание да присъства на официалното повдигане на обвиненията. Килкъни прие любезната покана и излезе на площадката. Тежкия КА-28, руско производство, увисна над борда на „Акватус“ и бавно започна да се снижава. Двойните витла на мотора му издаваха пронизително свистене, а грохотът му заглуши всякакви звуци наоколо.

Полетът продължи почти час в пълно мълчание, тъй като боботенето на двигателите плътно изпълваше кабината. Малкото думи, които достигаха до ушите му, бяха на китайски, а той не знаеше нито дума на този език.

Направи опит за някакво общуване с човека до себе си, но онзи със знаци му обясни, че радиостанцията в шлема му не работи. Беше облечен в летателен комбинезон и спасителна жилетка, която покриваше петлиците и евентуалната табелка с името му. А поради яркото слънце в кабината всички бяха спуснали визьорите на шлемовете си и Килкъни виждаше само долната част от лицата им.

От въздуха Киритимати наподобяваше разлята буква „У“, като областта под разперените криле беше осеяна с лагуни и рифове. Страхотно място за гмуркане, веднага го оцени Килкъни. С удоволствие би го посетил, стига да открие пътя до тази шепичка суша сред огромния океан. През петдесетте и шейсетте години на миналия век САЩ и Великобритания бяха използвали атола за ядрени опити в атмосферата, но за разлика от печално прочулия се атол Бикини тук не било регистрирано значително натрупване на радиация. По тази причина местното население не е било евакуирано и в момента възлизаше на около пет хиляди души.

Край ниска едноетажна постройка, която би трябвало да е терминалът, бяха паркирани три реактивни самолета и един хеликоптер. А съдейки по размерите на летището, Килкъни стигна до заключението, че днешният трафик със сигурност е най-оживеният от времето на опитите с водородни бомби насам. Хеликоптерът и единият от самолетите носеха логото на „Скай Еърспейс“.

КА-28 намали скоростта и почти увисна във въздуха, чакайки инструкциите за кацане. После колелата му най-сетне докоснаха бетонната писта. Килкъни и спътникът му разкопчаха коланите, изчакаха витлата да намалят оборотите си и слязоха.

Човекът до него свали шлема си и протегна ръка:

— Приятно ми е, господин Килкъни. Аз съм Пенг.

Ръкостискането му беше здраво, но без да причинява болка. На лицето му се появи усмивка.

— Корольов! — сети се Килкъни.

— Точно така. Бях принуден да изляза от прикритие, но вие и спътницата ви очевидно се нуждаехте от помощ...

— Защо имам чувството, че мотивите ви не бяха чисто алтруистични?

— Интересите ни съвпадаха — разшири се усмивката на Пенг.

— Както и да е — кимна Килкъни. — Дължа ви голяма благодарност.

— За нищо. А сега няма ли да хвърлим едно око на нашата пленница?

На няколко крачки от хеликоптера ги очакваше едър островитянин с гъста, започнала да сивее коса, облечен в пъстра риза, широки памучни панталони и сандали на бос крак.

— Добре дошли в Киритимати — поздрави ги той. — Аз съм Ебери Текинене, представител на местната митница.

— Неудобно ми е да го кажа, но не си нося паспорта — промърмори Килкъни.

— Аз също — добави Пенг.

— Жалко за вас — отвърна с широка усмивка Текинене. — Малко хора на този свят могат да се похвалят с нашия печат върху паспортите си. Но иначе имате късмет, защото не съм тук в качеството си на митнически служител, а на официален представител на Република Кирибати — поне докато се появи някой чиновник от

Тарава, на когото да прехвърля цялата тази бъркотия... Вие ли сте хората, които поискаха арестуването на госпожица Скай?

— Страхувам се, че да — кимна Килкъни.

— Ясно... Отдалеч си личи, че имате опит в забъркването на разни кашаи.

— Всъщност тя ги забърка, ако от това ще се почувствате по-добре...

Текинене сви рамене.

— Моля, последвайте ме.

Последваха островитянина в терминала — една преекспонирана версия на стандартно тропическо бунгало с голяма веранда отпред. Двама мъже оживено разговаряха зад преградата, която изпълняваше ролята на място за митническа проверка. Си Джей Скай седеше до стената с белезници на ръцете и отегчена физиономия — сякаш това, което ставаше наоколо, изобщо не я засягаше. Очите ѝ се спряха на Килкъни и Пенг само за миг, после равнодушно се отместиха встрани. Двамата униформени полицаи до нея изглеждаха не по-малко отегчени и разменяха по някоя дума с пилота, когото очевидно познаваха.

Спорещите млъкнаха в момента, в който осъзнаха, че имат нова компания. И двамата бяха надхвърлили петдесетте, с наедрели талии и оредяла коса. Единият беше азиатец с пригладена коса и очила, а очите зад тях проблясваха с цялата ярост на високопоставените комунисти, управляващи Китай и Северна Корея. Събеседникът му приличаше на клонинг между Дани Глоувър и Дани Де Вито.

— Нолън Килкъни? — изправи се клонингът. — Аз съм Брайли Милфорд.

Разтърси ръката му с такава сила, сякаш очакваше от нея да потече вода. Едва след това довърши представянето си:

— Американско консулство, Тарава.

В съседство Пенг се радваше на подобно посрещане от страна на своя сънародник.

— Приятно ми е — промърмори Килкъни и изтръгна ръката си, преди да получи слепване на вените. — По всичко личи, че добре се забавлявате с този приятел...

— Разбира се. Това е високоуважаемият ми колега господин Пу, с когото спорим за попечителството над задържаната.

— Китай има приоритет! — обяви с нетърпящ възражение тон господин Пу. — Нашите астронавти бяха първите ѝ жертви. Което означава, че трябва да бъде съдена първо от китайски съд.

— Ще я екзекутирате, преди дори да я разпитате за това оръжие, което е създала — възрази Милфорд. — Съединените щати не могат да се примирят с това, а Франция и Русия ще ни подкрепят сто процента. И ние изгубихме седмина смелчаци, които...

— Шестима — поправи го Килкъни.

— Моля?

— Изгубихме шестима смелчаци, ако имате предвид „Либърти“ — в случай че вие двамата сте решили да правите шибано състезание... — Килкъни се обърна към Пенг и попита: — На колко човека приблизително възлизат днешните ви жертви?

— Страхувам се, че цифрата наближава двеста.

— Значи Китай има голямо предимство при броенето на трупове — отсече Килкъни.

— Прав сте! Точно така! — гневно изфуча Пу.

— Предполагам, че Китай не може да се обяви за първа жертва на тази жена — подхвърли Пенг. — Убеден съм, че престъпленията ѝ са започнали доста по-рано.

— Първата ѝ жертва най-вероятно е Русия — кимна Килкъни. — При свалянето на „Мир“ нямаше човешки жертви и самата станция беше на края на живота си, но в случая е важен принципът. Национална гордост и всичко останало...

Двамата дипломати ги гледаха като извънземни.

— Няма начин да я предадем на Русия! — извика извън себе си Милфорд. — Нашият държавен секретар вече лети към Тарава, където ще настоява за незабавната ѝ екстрадиция!

— Това вече е прекалено! — изкрещя Пу и лицето му се наля с кръв. — Подобно действие ще предизвика енергичните протести на нашия външен министър! Ще поискаме спешно заседание на Съвета за сигурност! Става въпрос за международно право!

Килкъни и Пенг благоразумно се дръпнаха настрана. А двамата дипломати подновиха спора си с ярост, сякаш от това зависеше животът им. Присъстващите останаха с впечатлението, че ако някой от тях не получи удар, те със сигурност ще се вкопчат в ръкопашен бой.

— Знаете ли, при тази демонстрация на изтънчена дипломация Скай най-вероятно ще умре от старост между стените на тази стая — подхвърли Килкъни.

— В тази стая да, но не от старост — отвърна Пенг. Ръката му се плъзна към един страничен джоб на пилотския комбинезон и извади пистолет. Изстрелите бяха четири, в бърза последователност един след друг. Два от куршумите попаднаха в главата на Скай, а другите — в гърдите ѝ. Ехото бавно заглъхна и в помещението се възцари тишина. Смъртта настъпи мигновено и тялото на Скай рухна на пода.

— Хвърли го! — изкрещяха в хор островните полицаи, тромаво измъкнали оръжието си.

Пенг завъртя пистолета с дулото към себе си и го подаде на Текинене.

— Предполагам, че според законите на вашата страна огнестрелните оръжия трябва да бъдат декларирани — спокойно рече той.

Текинене механично протегна ръка и взе пистолета, а ченето му увисна. Килкъни не беше сигурен какво шокира повече двамата дипломати — изключителната бруталност в акта на Пенг или решителността на действията му. Във всеки случай и двамата бяха загубили дар слово. Дори полицаите не бяха сигурни как трябва да действат, вероятно защото на този остров убийствата бяха нещо крайно необичайно. След кратко колебание реши, че е време да се намеси.

— Технически погледнато, ние все още не сме влезли в страната — подхвърли той.

— Как така? — зяпна насреща му Текинене.

— Не трябваше ли първо да минем през митницата?

— Ами... Да.

— Пенг и аз не сме го направили. Готвехме се, но вниманието ни беше отвлечено. Мисля, че присъстващите тук осем души можем да стигнем до заключението, че става въпрос за нещастен случай.

— Нещастен случай?! — изкрещя Милфорд, най-последен възвърнал гласа си. — Този човек най-хладнокръвно я застреля!

— Не, сър — любезно отвърна Килкъни. — Господин Пенг извади оръжието си с намерението да го предаде на митническите власти, но за съжаление то гръмна.

— Това е лъжа!

— По-скоро творческа интерпретация на събитията. Разбира се, както вие, така и високоуважаемият господин Пу, вероятно си давате сметка, че този нещастен случай премахва причината за всякакви дипломатически спорове, а освен това освобождава Съединените щати и Китай от немалките разноски за продължителни съдебни процеси.

— В тези разсъждения има рационално зрънце — бавно кимна с глава господин Пу.

— Признавам, че наистина е така — добави след известна пауза Милфорд.

— А как вижда нещата храбрата Република Кирибати? — попита Килкъни.

— Ъ-ъ-ъ-м — отговори Текинене.

— Ако това ще ви помогне, трябва да подчертаем, че тази жена беше пряко отговорна за смъртта на повече от двеста души. А ако вашата страна е като моята, документирането на обстоятелствата около едно убийство е далеч по-трудно и обемисто от това, която се изисква за нещастните случаи.

— Правителството на САЩ ще подкрепи становището за смърт при нещастен случай — обяви Милфорд.

— Китай също — добави господин Пу.

Текинене бавно кимна с глава.

— А кой ще прибере тялото?

— Ще оставим този въпрос на дипломатите — отвърна Килкъни и се обърна към вратата. — Пенг, мисля, че това е намек да си тръгваме...

Бойна подводница „Вирджиния“**30 август**

Килкъни стоеше на мостика в компанията на капитан Джонстън. Морето беше гладко като стъкло, тихо и невероятно спокойно. Вдясно от „Вирджиния“ имаше два кораба — специалният спасителен съд на американските ВМС „Сейфгард“ и китайският разрушител „Ханджоу“.

Техниците на предната палуба на „Сейфгард“ провеждаха следоперативен преглед на капсулата за дънно претърсване „Дийп Дроун-7200“, която в продължение на няколко часа беше работила в периметъра. Вниманието на Килкъни беше насочено към въртящия се барабан в задната ѝ част, който бавно прибираше дебел кабел.

— Значи цялата бъркотия е била заради по-голямо парче от баницата, а? — промърмори Джонстън.

— Става въпрос за бизнес, в който се въртят 600 милиарда долара, капитане. Бизнес с огромни печалби, в който Скай е била сред основните участници.

— Тя си получи заслуженото.

Десетки матроси край страничните парапети на „Ханджоу“ наблюдаваха операциите на борда на „Сейфгард“. Килкъни ги огледа през бинокъла, след това насочи вниманието си към водата зад кърмата.

— По всичко личи, че приближават повърхността — промърмори той.

Краят на дебелия кабел беше закачен за овална метална клетка, от която висяха три дебели колана, боядисани в жълто. Матросът на палубата спря барабана, за да даде възможност на водолазите във водата да закачат клетката за стоманените въжета, които щяха да я издигнат на палубата. Минута по-късно всичко беше готово и последната фаза на спасителната операция започна.

На няколко метра под прозрачната повърхност се очерта тъмен предмет със сферична форма, към който бяха прикачени четири големи

въздушни балона. Това беше капсулата на космическия кораб „Шенджоу-7“. Водолазите отстраниха въздушните балони и я привързаха със стоманените въжета.

Лебедката на „Сейфгард“ бавно вдигна улова си във въздуха. Овации нямаше. Всички присъстващи на сложната операция си даваха сметка, че тази капсула е ковчегът на трима мъртви герои.

„Ханджоу“ се приближи към борда на спасителния кораб и с достойнство прие мрачния дар на народа на Съединените американски щати. Прехвърлянето бързо приключи, капсулата бе прикрепена към палубата и разрушителят се оттегли, описвайки широк кръг около американските съдове. На стотина метра от „Вирджиния“ движението му се забави и почти спря, а офицерите и моряците на палубата застанаха мирно и отдадоха чест. Джонстън и Килкъни отвърнаха на поздрава. Носът на „Ханджоу“ бавно се завъртя на запад, двигателите му забумтяха. Китайците се прибираха у дома.

— Питам се дали изпитват някакво любопитство по отношение на начина, по който открихме тази капсула — промърмори Джонстън.

— Според мен това изобщо не ги интересува — отвърна Килкъни. — Важното за тях е да приберат с достойнство телата на своите астронавти, които безуспешно са търсили в продължение на три месеца. А след това да забравят всичко.

— Мисля, че е време да се прибираме у дома — въздъхна Джонстън. — Екипажът ми наистина заслужава една добра почивка на брега.

— А аз трябва да се връщам на работа.

— Капитане — обади се в репродуктора гласът на първия помощник. — Имаме връзка в реално време с птичката горе. Посланието е лично за господин Килкъни.

— Прехвърли го в кабината ми — отвърна Джонстън.

Спуснаха се във вътрешността на подводницата. Капитанът се насочи към командната зала, за да подготви отплаването в посока Пърл Харбър, а Килкъни влезе в кабината.

Мониторът на стената излъчваше бледосиньо сияние. От малкия репродуктор до него изведнъж се разнесе ясен глас:

— Осигуряване връзката с Космоса... Четири, три, две, едно...

На екрана се появи фигурата на Келси, увиснала в безтегловност някъде в центъра на кабината. Русата коса се носеше като ореол около

лицето ѝ.

— Каква божествена гледка! — възкликна Килкъни и на лицето му изплува широка хлапашка усмивка.

— Много ти благодаря, макар че не мога да кажа същото...

— Последните две седмици бяха доста тежки.

— Направо ми побеля косата — призна Келси. — Но фризьорката ми положително ще се справи с този проблем.

— Как са нещата горе?

— Постепенно се нормализират. Чакаме следващия полет на совалката. Не се тревожим, макар че ни е малко притеснено от липсата на спасителен кораб.

— Чух какво сте направили с антената. Много умно от ваша страна. Жалко, че се оказа без работа.

— А, имам с какво да запълвам времето си. Моли ми възложи демонстрацията на елементарните правила за действие в безтегловност... Нали знаеш — онези невероятни възможности, които предлага микрогравитацията и които ги показват на учениците...

— Бас държа, че рейтингът ти е скочил до небето. Винаги те е бивало с децата!

Келси сведе поглед и се усмихна.

— А като се прибереш у дома, може би най-сетне ще получим възможност да проверим колко всъщност те бива — добави Килкъни.

— Мисля, че това ще стане още по-скоро, Нолън.

Издание:

Автор: Том Грейс

Заглавие: Операция „Хищна птица“

Преводач: Веселин Лаптев

Година на превод: 2006

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2006

Тип: роман

Националност: американска

Излязла от печат: 21.08.2006

Редактор: Мария Трифонова

ISBN: 954-858-718-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6140>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.